

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 31 / Hejmar 371 / Mijdar 2012

PKK'NİN 35. YILINI ZAFER YILI YAPALIM

AKP Türkiye'yi nereye götürüyor?

Zaferi elde edene kadar Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde topyekun direnişi Kuzey'de sürdürme, Batı'daki özgürlük devrimini derinleştirerek kalıcı kılma, Güney'le dikkatli bir ilişki temelinde bu gelişmelerle çelişmeyen, çelişip çatışmayan ama onlarla mümkün olan en ileri düzeyde ittifak yapıp birbirini destekler konumu sürdüren düzeyi yakalayan, Doğu'da ise mevcut çatışmasızlık ortamından da yararlanarak konumumuzu her türlü olasılığı karşılayabilecek bir düzeyde tutan bir çalışmayı içinde bulunduğumuz süreçte etkili bir biçimde yürütmek temel görevimiz olmaktadır...

yazısı 2'de

HDK halklarımızın ortak umududur

Halklarımız tarihte belki de ilk kez, bu nitelikte önemli bir ortak mücadele örgütüne kavuşmuşlardır. Dar yaklaşımlara düşülmez ve demokratik uluslaşma perspektifiyle hareket edilirse sadece AKP karşısında değil kapitalist modernite karşısında da başarılı bir alternatif haline gelinebilir. Siyaset ve toplum biliminin öğrettiği en büyük hakikat, zihniyette kazanmadan hiçbir alanda kazanımın olamayacağıdır. Dolayısıyla ortak örgütlenmenin önemini, amacını, yöntemlerini herkese iyi kavratmak ve propagandayı ustalıklı tarzda yürütmek gerekir...

yazısı 21'de

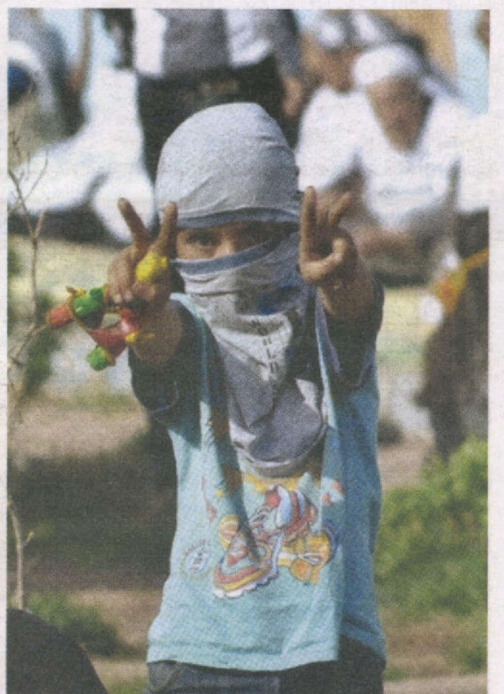

34. PKK yılı çok yönlü ve kapsamlı bir savaş ve devrim yılı olmuştur. Geçen yılın her günü, her ayı, her haftası AKP'nin faşist saldırılarıyla bunlara karşı Önderliğimizin, hareketimizin ve halkımızın topyekün direnişiyle geçmiştir. Böyle büyük ve kapsamlı bir mücadele yılında kazananın hareketimizin ve halkımızın olduğu tartışmasızdır. Yıl boyunca en az iki kere AKP faşizminin oyunları bozulmuş ve saldırı planları boşa çıkartılmıştır. Birincisi Mart 2012'ye kadar PKK'nin ezilip, marjinal konuma düşürüleceği planın boşa çıkartılması olurken, ikincisi de 2012 güzünde yeniden geliştirmeye çalıştığı oyalama politikalarını daha baştan başarısız kılınması olmuştur...

yazısı 28'de

2012 kazanımlarının yaratıcıları şehitlerdir

2012 yılındaki kazanımların yaratılmasında belirleyici rolleri olan şehitler gerçeğimizi iyi görmek, anlamak, tanımlamak lazım. Önderlik gerçeği kendisini halk duruşunda ve şehitler gerçeğinde ifade ediyor. Dolayısıyla Önderliksel duruş, Önderlik gerçeği en net biçimde şehitler mücadelesinde dile geliyor, ifadeye kavuşuyor. Kuşkusuz 2012 Devrimci Halk Savaşı hamlesi önemli kazanımlar elde etti, ama bu kazanımlarımızı yaratan büyük şehitlerimizin olduğu gerçeğini her zaman, en başta anmalıyız, takdir etmeliyiz, hakkını teslim etmeliyiz...

yazısı 19'da

Özgürlük ve demokrasi mücadelesi kesin başarı kazanacaktır

Ortada gerçekten bir AKP yoktur. ABD'nin ılımlı siyasi islam projesi temelinde geliştirilen, ABD'nin desteğiyle ortaya çıkan bir hareket var. AKP tümüyle böyledir. Dikkat edelim, birinci kongresini yapmadan tek başına iktidar oldu AKP. Peki, neye dayanarak, hangi güce dayanarak? Hangi örgütlülüğe ve çabaya dayanarak oldu? Parasını nereden aldı, örgütünü nereden kurdu? Halkı nasıl etkiledi? Arkada koskoca ABD desteği olmasa bunu kesinlikle gerçekleştiremezdi. Bunu iyi görelim, doğru anlayalım. Şimdi dördüncü kongresiyle on yıllık bir hedef daha önüne koymaya çalışıyor, ama iyi bilelim ki, geçen on yılı ABD desteğiyle kurtardı. ABD'nin Türkiye üzerindeki etkinliğine dayanarak, ABD desteğini kullanarak var oldu, iktidar oldu, yargıyı geriletti, orduyu geriletti, CHP ve MHP'yi geriletti; Kürtlere karşı soykırım savaşını yürütüyor...

yazısı 4'de

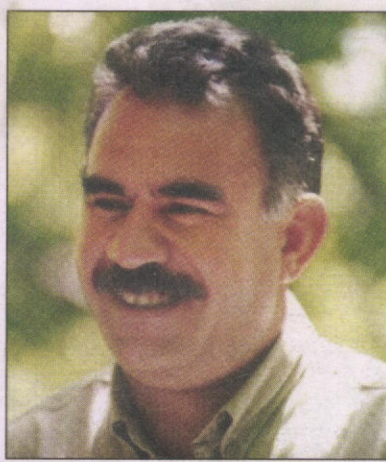
Şehit (Süreyya Aslan) Rojin Gewda, Aziz (Mehmet Güneş) Berçem (Nuray Oran) anı yazıları 27'de

şehit Agir (Aydın Demir) arkadaşın yazısı 20'de

BİR HALKI SAVUNMAK

ABDULLAH ÖCALAN

1970-80 Türkiyesi'nde iki kelimeye dayalı siyasal bir kavramla birlikte yürüyebilmek ve yaşamak çok önemliydi. Yıllar değil günler kurşun gibi ağır geçiyordu. Gerçekleşmesi beklenen hedefin kendisi bile hayalden daha muğlaktı. Fakat grup olmanın bile büyük bir gerçekleştirim olduğuna emindim. En değme emniyet istihbaratçısının gözleri önünde oynanan grup oyunumuzun ciddiye alınmayacak kadar hafif ve alaylı karşılandığını tahmin etmek zor değildi. Tıpkı ilk sosyal deneyimimi (Kürt olabiliriz deneyimi) aktardığım köylünün söylediği "sen kuru tahtaya laf anlatıyorsun, bu tahta parçasını nasıl yeşerteceksin?" sözündeki gibi bir inançsızlıkla karşılandıkları açıktı...

sayfa 14'te

İç ve dış siyasi koşulların tersine kürek çeken

AKP, TÜRKİYE'Yİ NEREYE GÖTÜRÜYOR?

Tarihi kazanımlarla dolu ve ciddi hata ve eksiklikler içeren büyük bir mücadele yılını geride bırakıp, yeni bir mücadele yılına giriyoruz. PKK'nin 35. yılının gerçekten de tarihimizin en büyük mücadele yılı olacağı, belki de nihai çözüm yılı haline geleceği şimdiden net bir biçimde görülüyor. 2012 yılı küresel ve bölgesel güçlerin Ortadoğu'da süren III. Dünya Savaşı'nda taktik hamle yapamadıkları bir dengede kaldıkları bir dönemi ifade ediyordu. Bunda Suriye üzerindeki savaşın oturduğu iç ve dış denge durumu belirleyici rol oynuyordu. Biz bu durumu baştan itibaren değerlendirerek 2012'yi Kürdistan özgürlük mücadelesi açısından en büyük hamle ve kazanım yılı haline getirmeyi hedefledik. Ve bu doğrultuda da önemli bir çaba yürüttük. 2012 yılının en aktif hazırlıklı, planlı ve örgütlü gücü bizdik. Diğer güçlerin tıkanmış, çözümsüz konumda bulunmalarından da yararlanarak Ortadoğu'daki düğümü halklar lehine özgürlük ve demokrasi çizgisinde çözmek üzere büyük bir mücadele içine girdik. Bu mücadelede tam istediğimiz sonuca ulaşamadığımız açık. Kesinlikle doğru, etkili ve yeterli mücadele edebilseydik, gelişecek olan Kürdistan'a dayalı bir Ortadoğu Demokratik Devrimi olacaktı. Kürt sorununun demokratik çözümü temelinde Ortadoğu'daki tıkanmışlıkların önü açılacak, demokratik halk devrimleri gittikçe mayalanıp gelişim yaşayacaktı.

Bu konuda pratik tam Önderlik değerlendirmelerine ve plan, hedeflerimize uygun gelişmese de, yine de önemli bir mücadele yürütüp tarihi önemde kalıcı sonuçlar elde etmeyi başardık. Kuzey Kürdistan'da gelişen Devrimci Halk Savaşı düzeyiyle, Batı Kürdistan özgürlük devriminin ulaştığı düzey bunu net bir biçimde gösteriyor. Şimdi bu gelişmelere dayanarak 2013 yılında da bölgenin en aktif politik askeri gücü olma, özgürlük devrimini 2013 yılında da zengin tarz ve taktiklerle geliştirme şansına ve imkanına sahip bulunuyoruz. 35. PKK yılında bunu değerlendirerek 35 yaşın anlamına uygun bir büyük sonucu da almak istiyoruz. Fakat burada şu hususu bilmemiz gerekiyor: Artık 2012'nin o tıkanmış dengede olan durumu aşılmış bulunuyor. Özellikle ABD seçimlerinin yapılması ve Obama'nın yeniden ABD başkanı seçilmesi ardından giderek süreç yeni adımlarla karmaşık bir biçimde gelişme gösteriyor. Suriye üzerindeki arayışlar, diplomatik görüşmeler, ittifak kurmalar, çatışmaların yoğunluğu daha büyük askeri hazırlıklar, Türkiye'nin patriot füzeleri almasında görüldüğü gibi benzeri biçimlerde devam ediyor.

2012'de savaş düşük yoğunluklu olarak sadece Suriye'de, Kürdistan'daydı. Şimdi giderek Güney Kürdistan'a, Irak'a, İsrail-Filistin hattına yayılma gösteriyor. Aslında Suriye'de savaşamayanlar İsrail-Filistin hattında savaşı tırmandırır duruma düşüyorlar. Şu husus net bir biçimde gözüküyor: Taraflar Suriye üzerinde ve ona bağlı olarak Ortadoğu'da daha şiddetli bir savaşa girmekten korkuyorlar, çekiniyorlar. Özellikle küresel güçlerin yaklaşımı bunu gösteriyor. Bu bakımdan Suriye'de düşük yoğunluklu çatışma içerisinde sorunlara diplomatik siyasi yöntemlerle çözüm bulma çabasını sürdürüyorlar. Küresel ve bölgesel düzeyde çok yoğun ve kapsamlı bir diplomatik trafik yaşanıyor, derin bir mücadele sürüyor. Eğer bu yolla çözüm bulabilirlerse başta Suriye olmak üzere Ortadoğu sorunlarında bir uzlaşmaya varabilirlerse önümüzdeki süreç düşük yoğunluklu çatışmalar ortamında sorunların siyaset yoluyla çözüldüğü bir süreç olabilir. Fakat böyle bir çözüm bulunamazsa daha şiddetli savaşlar gündeme gelecektir. 2013 yılı başta Suriye olmak üzere bütün bölgede savaşın geliştirildiği bir döneme tanıklık edecektir. Eğer Suriye'de savaş derinleşirse, dış güçlerin müdahalesi ortaya çıkarsa bunun Irak'ı, İran'ı, Türkiye'yi de içine alarak bir bölgesel savaş haline geleceği tartışmasızdır. Bu durumda Kürdistan böyle bir savaşın merkezinde yer alacaktır.

Suriye'de yaşanan küresel bölgesel bir çatışmadır

Bu bakımdan bizim bütün olasılıkları dikkate alan bir yaklaşım içinde olmamız, diplomatik, siyasi çözüm durumuna göre Kürt halkının özgürlük iradesini temsil edecek bir siyasi duruş göstermek kadar ortaya çıkabilecek büyük bir bölgesel savaşta Kürt halkının varlığını ve özgürlüğünü savunacak bir askeri duruşa ve güce de sahip olmamız şarttır. Suriye üzerindeki çatışma durumu küresel ve bölgesel düzeyde yeni bir bloklaşmanın ortaya çıkmasını sağlamıştır. Aslında Suriye üzerindeki çatışma bir iç çatışma olmaktan çok küresel ve bölgesel bir çatışmayı ifade etmektedir. Küresel düzeyde çatışan taraflar; ABD ve Rusya olurken, bölgesel çatışma güçleri de; Türkiye ve İran öncülüğünde ortaya çıkmaktadır. Bütün güçler böyle bir bloklaşma, kutuplaşmaya göre kendi durumlarını ayarlar konuma gelmiştir. Pratikte bölgesel ve yerel güçler çatışıyor olsa da aslında esas çatışmayı belirleyen etken ABD-Rusya bloklaşmasıdır. Bugün Suriye ve Ortadoğu çatışması kesinlikle böyle bir küresel ve bölgesel blok düzeyine ulaşmıştır. Biz hareket olarak böyle bir bloklaşma içerisinde üçüncü gücü temsil ediyoruz, üçüncü bir stratejik duruş gösteriyoruz. Ne ABD ve Avrupa'nın geliştirdiği blok ne de Rusya'nın öncülük ettiği bloktan yanayız. Bölgesel düzeyde de Türkiye ve İran bloklaşmasının kesinlikle dışındayız. Bizimki halkların özgürlük ve demokrasi duruşunu ifade ediyor. Halkların özgürlük stratejisini temsil ediyoruz. Bu çerçevede herhangi bir blokun kuyruğuna takılmadığımız ve yana olmadığımız gibi, herhangi bir blokla da çatışmaya girmek istemiyoruz. Bu konuda stratejik olarak kendi bağımsız, özgür duruşumuzu sağladığımız gibi taktik açıdan taraflarla çatışmaya girmeyen, ama halkların demokratik devrimi için yararlanılacak taktik, ilişki ve diyalog içerisinde olmaktan kaçınmayan bir siyaset izliyoruz. Mevcut çelişkilerden yararlanmak kadar ilgili taraflarla gereksiz çatışmalardan kaçınıp halkların demokratik devrimine hizmet edecek ilişki ve ittifaklar geliştirmeye çalışmaktan geri durmuyoruz. Mevcut politik yaklaşım daha öncesinde ve özellikle 2012 yılında özgürlük hareketimize ve Kürt halkına büyük kazandırdı. Önümüzdeki süreçte de aynı politik duruşun daha çok kazandıracağına, Kürdistan özgürlük devrimini zafere ulaştıracağına inanıyoruz.

Bu konuda stratejik duruşumuzu üç ana unsur üzerine oturtuyoruz: Bir; doğru, tarafsız, bağımsız, özgürlük ve demokrasi çizgisinde bir siyaset yürütmek. Bunun dıştaki şekillenmesi mevcut kutuplaşmalar içerisinde yer almayıp üçüncü bir stratejik duruş olmayı göstermeyi, aynı zamanda hiçbir güç ve çevreyle gereksiz çatışmalar içerisine girmeden halkların demokratik devrim mücadelesini yararlandıracak ilişki ve ittifak çalışmasını yürütmeyi ifade ediyor. Bu çerçevede özellikle Kürt halkının iç içe yaşadığı komşu halklarla demokratik birlik çerçevesinde bir arada yaşamayı öngören stratejik ittifaklar kurmayı ifade ediyor. Bu Türkiye, Suriye, İran, Irak'ta yaşayan tüm halklar ve ideolojik, siyasi güçler açısından geçerli oluyor. Diğer yandan bu politikanın önemli bir boyutu, Kürtlerin ulusal demokratik birliğini tüm parçalarda ve Kürdistan genelinde esas almak oluyor. Bu anlamda hareket olarak şimdiye kadar ulusal demokratik çizgide Kürt birliğinden yana olduk, bu birliğin geliştirilmesi için büyük çaba harcadık. Buna zarar veren tutumlara karşı da duyarlı ve mücadele eder konumda olduk. Bundan sonra da tutumumuz bu çerçevede derinleşerek ve gelişerek sürecektir.

Üçüncü çizgi olma stratejik duruşunun oturduğu ikinci boyut; kendi özgücüne, Kürt halkının örgütlü gücüne dayanmak, güvenmek, onu açığa çıkartarak hareket etmektir. Bu anlamda demokratik toplum örgütlülüğünü geliştirebilmek için her türlü çabayı harcıyoruz. Demokratik Konfederalizmi bütün parçalarda, tüm boyutlarıyla gençlik ve kadın hareketi öncülüğünde geliştirip, oturtabilmek, Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamını Demokratik Konfederalizm sistemi içinde sağlamak, halkın gücünü bu temelde açığa çıkartmak için her türlü çabayı sürdürüyoruz. Bizim temel güç kaynağımız halkımız oluyor, demokratik toplum örgütlülüğü oluyor. Dolayısıyla tamamen özgüce, halkın gücüne dayalı yaşayan, mücadele eden bir hareket konumunda bulunuyoruz. Bunu da şimdiye kadar bu temelde geliştirdik. Baştan beri PKK hareketi hep böyle şekillendi, son yıllarda bunu çok daha planlı, örgütlü, aktif hale getirdik. Önümüzdeki süreçte de bu çizgiyi devam ettireceğiz. Özgüce dayalı, halkın örgütlü gücü temelinde yaşayan ve savaşan, direnen bir güç olma özelliğimizi sürdüreceğiz.

Suriye'deki savaşın belirleyici gücü ABD ve Rusya'dır

Üçüncü boyut olarak da; tabii savunmanın toplum güvenliğinin önemini belirtmemiz gerekli. Doğru siyaset ve demokratik toplum örgütlülüğü temel güç kaynakları olmakla birlikte bunların güvenceye kavuşması, sağlam yürütülebilmesi, ayakta kalabilmesi de toplumsal savunmanın yapılmasına bağlı oluyor. Yani toplumun öz savunmasının örgütlü, eğitimli ve yeterli düzeyde geliştirilmesini gerekli kılıyor. Öz savunma olmadan bunu sağlayacak bir gerilla eğitimi, örgütlülüğü geliştirmeden Kürdistan'da ne siyaset yapma, ne de demokratik toplumu örgütleme imkanı bulunuyor. Bu gerçek her geçen gün kendini daha yakıcı bir biçimde gösteriyor. Bize silahlı savunmanın zamanın geçtiğini söyleyenler şimdi daha çok silaha sarılmak, güç örgütlemek zorunda kalıyorlar. Sözlerinin ne kadar hayali, gerçek dışı, aldatıcı olduğu şimdi çok daha net biçimde açığa çıkıyor, görülüyor. Bu bakımdan PKK hareketi olarak, Kürt halkı olarak bu konuda asla yanılmıyoruz, aldanmıyoruz. Baştan beri PKK'nin Kürdistan gerçeğinde açığa çıkardığı bir olgu oluyor ki bu temel duruşu hiçbir biçimde kaybedecek ya da zayıflatacak konuma kesinlikle girmeyiz. Bu bakımdan da toplumun güvenliğinin sağlanması, yani öz savunmasının örgütlendirilip geliştirilmesi tüm parçalarda halk savunma güçlerinin eğitilmiş, örgütlü, donanımlı, her türlü saldırıya, savaş durumuna göre Kürt halkını ve Kürdistan'ı savunacak konuma getirilmesi büyük önem arz ediyor. Bu çalışmaya önem veriyoruz, değer biçiyoruz. İlk defa gerilla bu temelde Kürdistan'ın tüm coğrafik alanlarına yayılmış ve mevzilenmiş bulunuyor. Gerçekten de bütün Kürdistan'ı kaplayan temel bir savunma gücü konumuna ulaşmış durumdadır. Bu konumda sadece PKK gerillası var, Halk Savunma Güçleri var. Ulusal güç olan, demokratik savunma gücü olan, Kürt varlığını ve özgürlüğünü bütün Kürdistan'da fedai çizgisinde koruyup savunan yegane güç halk savunma güçlerimiz oluyor. Bu gerçeği görmek, bu güçlerin eğitimini, örgütlenmesini önemsemek, görevlerini başaracak düzeyde güçlendirilmesi, büyütülmesi, donatılması için çalışmak da temel bir duruşumuz oluyor. Bu önümüzdeki süreçte de aynı çizgide, aynı yoğunlukta devam edecektir.

Bu üç temel boyutta gerekli eğitim, örgütlenme ve donanım çalışmalarını yürüttükçe mevcut koşullarda ister siyasi konum gelişsin, isterse bölgesel savaş tırmandırılsın, Kürt halkını ve Kürdistan'ı savunmak ve Kürt sorununun Kürt halkının özgürlüğü temelinde çözümünü sağlatmak kesinlikle mümkün olacaktır. Nereden bakarsak bakalım bütün koşullar bunu net bir biçimde gösteriyor, buna şans veriyor, imkan ve fırsat sunuyor. İlk defa belki de bu düzeyde Kürt sorununun Kürt halkının özgür iradesiyle çözmesinin dış koşulları ve yine özgürlük hareketimizle birlikte de iç koşulları aynı anda oluşmuş bulunuyor. Bu durumu değerlendirmek ve tarihi sonuç almak Önderliksel duruşumuzun, parti hareketimizin varlık gerekçesi, tarihsel rolü olarak önümüze çıkıyor. Bunu süreçte kesin sonuca götürmek, başarıya taşımak istiyoruz.

Bölgemiz Ortadoğu'da yaşanan III. Dünya Savaşı'nın genel mevzilenişi ve bizim bunda yer alışımız genel çerçevede böyle olmakla birlikte tabii ayrıntıda çok farklı, değişik, karmaşık durumlar da söz konusu. Özellikle yerel bazda çok karmaşık bir durum ve netsizlik söz konusudur. Örneğin Suriye'nin iç yapısı çok karmaşıktır; kim nedir, ne değildir, hangi güç kiminle ilişkili, neyi temsil ediyor belli bile değildir. Onlarca, belki de yüzlerce grup var, güç var. Karmakarışık bir durum yaşanıyor.

Böyle bir tarihi süreçte bütün çabamıza rağmen Kürdistan parçalarında ve Kürdistan genelinde ulusal demokratik birliği yaratmış olmaktan uzak bulunuyoruz. Bu konuda bazı adımlar atılmış olmakla birlikte Kürdistan Ulusal Kongresi toplanamamıştır.

> **"Suriye üzerindeki çatışma bir iç çatışma olmaktan çok küresel ve bölgesel bir çatışmayı ifade etmektedir. Küresel düzeyde çatışan taraflar; ABD ve Rusya olurken, bölgesel çatışma güçleri de; Türkiye ve İran öncülüğünde ortaya çıkmaktadır. Bütün güçler böyle bir bloklaşma, kutuplaşmaya göre kendi durumlarını ayarlar konuma gelmiştir"**

Dolayısıyla ulusal demokratik çizgide bu ortak yönetim ve savunma mevzilenmesi yaratılamamıştır. Eskisi gibi yoğun iç çatışmalı durum yaşanmasa da fakat güçlerin heba olmasına yol açan, zaman zaman çatışmalara götüren, parçalı, birliğe gelmeyen durumlar da devam etmektedir.

Yine hem Suriye içindeki savaş hem de İsrail-Filistin savaşının bölgesel ve uluslararası yansımaları gösteriyor ki küresel ve bölgesel bloklaşma her sorunda bir ve aynı değildir. Kendi içinde karmaşık politik durumlar ifade edebilmektedir. Örneğin İsrail-Filistin savaşında Türkiye-İran birlikte ve ABD-İsrail karşısında yer alıyor görünürken Suriye savaşında Türkiye-ABD birlikte İran-Suriye'ye karşı savaş konumunda bulunuyor. Ama dışımızdaki blokların çok güçlü ittifak halinde olmadıklarını, kendi içlerinde de önemli bir çelişki ve zaman zaman da çatışma durumunu yaşadıklarını da göstermektedir. Bu da dikkatle değerlendirmemizi gerektiren, bizim için avantaj ifade eden bir konum olmaktadır.

Bu çerçeveden baktığımızda Suriye savaşının ve ona dayalı Ortadoğu savaşının tırmanmasında belirleyici gücün ABD ve Rusya olduğunu ifade etmek gerekiyor. Bölgesel ve yerel güçler ne kadar çelişki ve çatışma içinde olurlarsa olsunlar belirleyici etkenin bu küresel güçler olduğu tartışmasızdır. O bakımdan bölgesel savaş mı yaşanacak yoksa düşük yoğunluklu savaş içerisinde siyasi diplomatik çözüm mü gelişecek, bunu ABD ve Rusya arasındaki pazarlıklar, diplomatik çalışmaların sonucu belirleyecektir. Bunu net bir biçimde görmek gereklidir. Bu noktada Rusya Suriye üzerinde Ortadoğu'daki gücünü koruma çabasını sürdürürken, ABD de Rusya'yla çatışmaya girmeden Suriye sorununu çözmek ve Tunus'tan Mısır'dan Libya'da gelişen bölgesel avantajını Ortadoğu'nun tümüne yayıp bu temelde Büyük Ortadoğu Projesi'ni sonuca götürmek istemektedir. Bu anlamda ABD-Rusya çelişki ve çatışmasının (Avrupa'yı ABD bloku içinde, Çin'i de Rusya bloku içinde görmek gerekir) bir yönüyle nereye varacağı, bir uzlaşmamı yoksa savaşa mı dönüşeceği henüz net değildir. Önümüzdeki süreç, özellikle 2013 yılı bu konuda bir somutlaşma ve netleşme süreci olacaktır.

Bölgenin en çok zorlanan sıkışan gücü AKP hükümeti ve TC yönetimi

Diğer yandan bölgenin hegomonik güçleri aslında ciddi bir zorlanmayı ve çıkmazı yaşar konumdadır. Hem İran'ın öncülük ettiği cephe bu konumda bulunuyor hem de Türkiye'nin öncülük ettiği cephe benzer konumdadır. Aslında İran 2012'de Suriye'nin yaşadığı zorlanmanın sonucunda umudunu önemli ölçüde kaybetmiş gibiydi. Fakat özellikle Suriye üzerinde küresel güçlerin anlaşamaması, dolayısıyla muhalefetin birleşememesi sonucunda Beşar Esad yönetiminin direnmede karar vermesi, bu tutumunun ömrünü uzatmasına yol açması İran cephesini yeniden umutlandırdı. Savaşı Irak-Lübnan-Filistin hattıyla birleştirerek Suriye savaşına daha çok sarılma gibi bir tutuma götürdü. İran bu anlamda ilk ölümü yırttıklarını düşünüyorlar. Kendi etkinliklerini bu çerçevede geliştireceklerini umut ediyorlar. Fakat bunun uzun vadeli olması, bölgeye egemen hale gelmesi mümkün değildir. Çünkü bu gerçekten de bölgenin 20. yüzyıl ulus devlet statükoculuğunun korunmasını ifade ediyor. Her ne kadar Beşar Esad yönetimi mevcut koşullarda ömrünü uzatmış bulunsa da bunun kalıcı olması mümkün değil. Savaşla olmazsa savaşsız yöntemlerle yine de bu yönetim önümüzdeki süreçte kesinlikle aşılacaktır. Bu bakımdan da İran cephesinin mevcut çizgiyi olduğu gibi koruması ve sürdürmesi

"2013 yılında bu durum çok daha fazla derinleşerek devam edecektir. Bunun sonucundadır ki AKP'nin 12 Haziran 2011 seçimleri ardından geliştirmeye çalıştığı hem Kürt politikası, PKK'yi imha ve tasfiye planları boşa çıkmış hem de Suriye'ye savaş açarak Beşar Esad'ı savaşla düşürme politikası boşa çıkmış, başarısız kalmıştır. İnek sağar gibi tüm küresel güçler Türkiye'yi Suriye'yle çatışmalı hale getirip bu politikadan ekonomik siyasi kazanç sağlar durumu yakalamışlardır"

mümkün değildir. Ya küresel güçlerle, ABD sistemiyle uzlaşarak değişim dönüşüm yaşayacak ya da çatışmayla aşılacaktır. Bunun nasıl olacağını da büyük oranda Suriye'deki gelişmeler belirleyecektir.

Diğer yandan Türkiye bloku her ne kadar sırtını ABD ve NATO'ya dayıyor olsa da bölgesel konumda çok daha zayıf ve zor durumu yaşamaktadır. Bir yönüyle mevcut bölgesel bloklaşma mezhep çelişki ve çatışmasını andırır hale gelmiş durumdadır. Bu çelişki ve çatışma şii ve sünni kutuplaşmasına giderek daha çok oturmaktadır. Bu da tarafları dar anlamda güçlendirse de bölgesel anlamda zayıflatmaktadır. Bundan en çok zorlanan güçlerden birisi Türkiye olmaktadır. Diğer yandan Türkiye mevcut bölgesel savaşta kendisini örnek alınacak model gibi sunmaya çalışmaktadır. Adeta blokların kendi üzerinde uzlaşmasını, özellikle ABD ve NATO blokunun Türkiye'yi esas alan siyaset izlemesini istemektedir. Bu da hem bölgesel çatışma gerçeğine ters düşmekte hem de ABD-NATO siyasetini daraltıcı, zayıflatıcı rol oynamaktadır. Bu bakımdan ABD ve Avrupa siyaseti Türkiye'nin ve AKP hükümetinin siyasal duruşuyla her bakımdan örtüşmemektedir, aralarında önemli bir çelişki ve çatışma konumu yaşanmaktadır.

Özellikle Önderlik ve PKK öncülüğünde gelişen Kürdistan özgürlük mücadelesinin Türkiye'nin faşist diktatöryal yapısını açığa çıkartarak Kürt sorununun çözümünü ve Türkiye'nin demokratik dönüşümünü dayatması Türkiye ve ABD-Avrupa arasındaki çelişkileri daha çok artırmaktadır. Küresel kapitalist sistem mevcut konumuyla Türkiye'nin uyguladığı soykırım statükosunu artık daha fazla taşıyamamakta, kaldıramamaktadır. Böyle yaparsa demokratik olma iddiası, herkese demokratikleşme çağrısı yapması boşa çıkmakta, gerçek dışı bir konum arz eder duruma düşmektedir. Bu da kürsel sistemi ciddi biçimde zorlamaktadır. Özellikle 2012 yılında İmralı'da, zindanda, Kürdistan'ın kentlerinde, kasabalarında ve dağda bütünlüklü olarak gelişen topyekun halk direnişi AKP hükümetinin maskesini düşürerek gerçek faşist şoven milliyetçi karakterini açığa çıkartıp bölgenin ulus devlet statükosunu en ileri düzeyde temsil eden diktatöryal bir güç olma gerçeğini herkese göstermiştir. Dikkat edilirse bölgesel bloklaşmada; İran-Türkiye bloklaşmasında ulus devlet diktatöryasını temsil etme ve ona karşıt olma gibi bir ayrım söz konusu değildir. İki statükocu ulus devlet gücü bölge üzerinde hegemonya kurmak üzere çelişki ve çatışma içindedir. Milliyetçi ideoloji, diktatöryal sistem ve faşist karakter bakımından birbirlerinden çok fazla farkları yoktur. Özellikle Kürt sorunu, Kürt halkının özgür ve demokratik talepleri karşısındaki tutumları bu iki gücün özelliklerinin birbirine çok yakın olduğunu net bir biçimde ortaya çıkartmış durumdadır.

Bir yandan 2012 hamlemizin Türk ordusunu işlemez kılması ABD-AKP hükümetini ciddi bir biçimde darbeleyerek politik planlarını, hesaplarını boşa çıkartıp başarısız kılması, diğer yandan AKP'nin maskesini düşürerek soykırımcı yüzünü açığa çıkartıp sistem tarafından taşınamaz hale getirmesi AKP'yi ciddi biçimde daralır, sıkışır, zorlanır bir konuma sokmuştur. Şimdi bölgenin en çok zorlanan, sıkışan gücü AKP hükümeti ve TC yönetimi olmaktadır. Bu nedenledir ki, hep dışa karşı saldırgan davranmakta, sorunları dışarıya atarak kendi içinde sorunlar yokmuş gibi göstermeye çalışmaktadır. Ancak böyle yapsa da AKP hükümeti hem Kürt halk direnişinin gücünü kıramayacağını anlamış hem de müttefikleriyle içine girmiş olduğu çelişki durumu onu ciddi bir biçimde korku, telaş içine sokmuş durumdadır. Nitekim Türkiye Başbakanı Tayyip Erdoğan "sıra bize gelecek" diye adeta feryat etmektedir. Doğrudur, elbette sıra giderek TC'ye, onu olduğu gibi sürdürmeye çalışan, basit rötuşlarla toplumu ve kamuoyunu kandırarak faşist TC gerçeğini yaşatmak isteyen AKP'ye de gelecektir. TC ve AKP hükümeti ABD ve NATO sisteminin şımarık çocuğu değildir. Her istediğini sisteme kabul ettirecek, sistemi kendisi belirleyecek konumda bulunmamaktadır. Mevcut gelişmeler çerçevesinde sistemle içine düştüğü çelişki konumunu daha çok görmekte, bu çerçevede sistem desteğinden mahrum kalarak artık aşılma konumunu yaşayacağını hissetmektedir. İşte AKP'yi ve onun başkanı Tayyip Erdoğan'ı korkutan, büyük bir telaş içerisinde herkese saldırtan, adeta herkesi eleştirerek her yere akıl vermeye çalışan bir konuma düşürten gerçeklik budur. Dolayısıyla TC'nin mevcut oligarşik diktatöryal sisteminin iç dayanakları gittikçe yok olduğu gibi, dış ittifaklarından da istediği desteği alamayan, giderek onlarla çelişkileri derinleşen bir konum yaşanmaktadır. Bu da mevcut Türkiye yönetiminin tarihin en zayıf, en çelişkili konumunu yaşar hale gelmesine yol açmaktadır. 2012 yılında AKP hükümetinin yaşadığı gerçeklik bu olmuştur.

2013 yılında bu durum çok daha fazla derinleşerek devam edecektir. Bunun sonucundadır ki AKP'nin 12 Haziran 2011 seçimleri ardından geliştirmeye çalıştığı hem Kürt politikası, PKK'yi imha ve tasfiye planları boşa çıkmış hem de Suriye politikası Suriye'ye savaş açarak Beşar Esad'ı savaşla düşürme politikası boşa çıkmış, başarısız kalmıştır. Adeta inek sağar gibi tüm küresel güçler Türkiye'yi Suriye'yle çatışmalı hale getirip bu politikadan ekonomik siyasi kazanç sağlar bir durumu yakalamışlardır. Bu biçimiyle Türkiye kendisi çıkmaza giren, başkalarına hizmet eden bir jandarma, bir askeri güç konumuna düşürülmüştür. Bu konumdan çıkabilmesi mevcut politikalarla artık kesinlikle mümkün değildir. Ya uzlaşma yoluyla, reform yöntemiyle Türkiye demokratikleşecek, AKP hükümeti aşılacak ya da bölgede gelişecek savaş durumuna göre Türkiye sonunun ne olacağı belli olmayan, şimdiden kestirilemeyen bir çatışma ve savaş içine sürüklenecektir.

Gerilla öncülüğü tarihi bir fırsatı ele geçirmiş konumdadır

İşte bu noktada Önder Apo ve hareketimiz geliştirdiği özgürlük mücadelesiyle kendi sorunlarını kendi içinde çözüp, Kürt sorununun demokratik çözümünü ve Türkiye'nin demokratikleşmesini geliştirip böyle tehlikeli bir süreçten Türkiye'yi kurtarmayı istemektedir. Fakat şoven Türk milliyetçiliği küresel sermayeyle birleşmiş Kürt soykırımını öngören güçler kendi baskı ve sömürülerinin daralacağı bir gelişme olacağını değerlendirerek bu duruma karşı çıkıp, faşist özel savaşçı bir çizgide Türkiye'nin derinleşmesi için çaba harcamaktadırlar. İşte Kürt halkına karşı özel savaşı derinleştirme, dışta bölge halklarıyla çelişki ve savaş içinde olmayı artırmaya dönük bir politika izlemektedirler. Eğer hareketimizin ve halkımızın mücadelesi Türkiye'yi demokratik reformlarla dönüşüme uğratmayı başaramazsa Türkiye'nin tehlikeli bir savaş konumu içine sürükleneceği görülmektedir. İşte bu noktada yürüttüğümüz mücadele; Kürdistan özgürlük ve demokrasi mücadelesi Kürt halkının varlığını koruma, özgürlüğünü kazanma, özgür geleceğini sağlama, bu temelde Kürt sorununu çözme mücadelesi olduğu kadar, bölgede küresel güçlerin de içinde olduğu bir büyük savaşı önleme, başta Türkiye olmak üzere bölge devletlerinin halklara zarar verecek, küresel sermayeyi ve savaş tekellerini güçlendirecek bir büyük çatışma içine girmelerini engellemeye çalışmaktadır. Bu boyutuyla yürüttüğümüz mücadele Kürdistan özgürlük devrimi olduğu kadar aynı zamanda Türkiye'nin, İran'ın, Irak'ın, Suriye'nin tüm Ortadoğu'nun demokratik halk devrimleri olma özelliğine sahip bulunmaktadır. Kürdistan özgürlük devriminin bölgesel karakteri bu biçimde çok daha net ve somut bir tarzda açığa çıkmış bulunmaktadır.

Bu konuda Kürt halkının özgürlük iradesinde en küçük bir azalma olmadığı gibi tam tersine gelişen Devrimci Halk Savaşı'nın bu iradeyi daha da güçlendirme ve perçinleme konumu yaşanmaktadır. Halkımızın bu mücadeleye onay verdiği, şehitlere her gün binler ve on binler halinde sahip çıkmasıyla ve meydanlarda intikam çağrısı yapmasıyla kendini netçe göstermektedir. Bu bakımdan Kürdistan özgürlük devrimini başarıya götürme, Devrimci Halk Savaşı stratejisini hayata geçirmede Kürt halkının mevcut koşullarda isteminde ve gücünde bir azalma kesinlikle söz konusu değildir. Tam tersine bir güçlenme ve pekişmeden söz etmek gerekiyor. Mevcut durumuyla başta Kuzey ve Batı Kürdistan olmak üzere tüm Kürdistan'da ve yurtdışında Kürt halkı bilinçlendirilir, örgütlendirilir ve birleştirilir ise ister savaş olsun ister siyasi çözüm olsun bütün bu konumlarda Kürt halkının özgür iradesini temsil edecek bir duruşu ve mücadeleyi her koşulda yürütecek güce kesinlikle sahiptir. Halkın özgürlük arzusu, talebi durdurulamaz düzeydedir. Cesaret ve fedakarlığı sonsuzdur, potansiyeli büyüktür. Gerisi bunu örgütleyecek ve öncülük edecek güçlere kalmaktadır. Bu bakımdan hem sömürgeci faşist rejimin durumu itibariyle hem de Kürt halkının özgürlükçü duruşu konumu itibariyle süreci belirleyici olan özgürlük hareketimizin öncülük görevlerinin doğru ve başarılı bir biçimde yerine getirip getirmemesi olacaktır.

Eğer hareketimiz 2011 ve 2012 pratiğinin derslerini derinliğine çıkartır, hata ve eksikliklerini giderir, Devrimci Halk Savaşı'nı doğru bir tarz ve zengin başarılı taktiklerle hayata geçirir konuma kendini getirirse, bu durumda partimizin 35. yılı, yani 2013 yılı Kürdistan'ın tüm parçalarında özgürlüğü elde etme, Önder Apo'nun özgürleşme ve Ortadoğu'nun demokratikleşme yılı olacaktır. Bu gerçek şimdiden net bir biçimde görülmektedir. Bunun Kuzey Kürdistan'daki yolunun Devrimci Halk Savaşı'nın stratejisini doğru tarz ve taktiklerle geliştirip hayata geçirmek olduğu, benzer bir durumu Batı Kürdistan'daki özgürlük devriminde daha dikkatli bir biçimde yürütmeyi ifade ettiği açıktır. Aynı konum Güney ve Doğu Kürdistan açısından da geçerlidir. Mevcut haliyle Batı ve Kuzey Kürdistan'da gelişen devrimci direniş, Kürdistan'ın diğer parçalarını da Güney ve Doğu Kürdistan'ı da birebir etkilemekte ve onların da bir özgürlük ve demokrasi mücadelesi olmaktadır.

Bu noktada ifade ettiğimiz üç boyut üzerinde derinleşmek, Apocu ideolojik politik çizgi ve tarzı her alanda pratiğe doğru bir biçimde geçirmek sonucu belirleyici olacaktır. Doğru siyaset, demokratik toplumlu örgütleme ve halkın özgücüne dayanma ve öz savunmayı geliştirip güçlendirme 2013 yılında her türlü tehlikeye karşı Kürt halkının varlığını korumak kadar özgürlüğünü elde etmesini sağlama özgürlük devrimini başarıya götürmede de temel rol oynayacaktır. İşte bu noktada temel politikalarımızı doğru anlama ve her cephede başarıyla uygulama hayati öneme sahiptir. Dikkat edilirse biz böyle bir konuma hareket olarak sahibiz. Küresel ve bölgesel koşullar özgürlük mücadelesini geliştirmemize büyük imkan, fırsat sunuyor. AKP hükümetinin içine düştüğü durum, özgürlük mücadelesini güçlü bir biçimde geliştirmemizin önünü açıyor. Kürt halkının özgürlük talepleri, bu anlamdaki büyük direnişi ve desteği her türlü mücadeleyi güçlü bir biçimde örgütleyip yürütmeye imkan veriyor. Gerisi öncüye kalıyor. Propaganda, örgütleme ve eylem çalışmalarını doğru politik çizgide, doğru tarz ve zengin taktiklerle başarılı yürütmeye kalıyor. Parti ve gerilla öncülüğünün rolünü doğru ve başarılı oynaması süreç açısından belirleyici rol oynayacak konumda bulunuyor.

İşte bu noktada gerilla öncülüğü tarihi bir fırsatı ele geçirmiş konumdadır. Bunu pratiğin zengin derslerini çıkartarak başarılı bir biçimde yerine getirme tarihi göreviyle yüz yüzedir. Bu görevi başarıyla yerine getirmek istiyoruz. Her bakımdan mücadeleyi örgütleyip başarıyla yürütmenin fırsat ve imkanlarına sahip bulunuyoruz. Özellikle 2012 yılı pratiğinin ortaya çıkardığı birikim eğer hata ve eksikliklerden ders çıkartılarak düzeltme sağlanırsa, 2013 yılında Batı Kürdistan'daki özgürlükçü gelişmelerin zafere gitmesi yanında Kuzey Kürdistan'da demokratik özerklik devrimini de zafere taşıyacaktır. Dolayısıyla bir bölgesel uzlaşma durumunda özgür Kürt iradesini bu sürece dayatıp onu temsil edecek, yine tersine bir bölgesel savaş çıkarsa da böyle bir savaş içerisinde Kürt halkının varlığını ve özgürlüğünü koruyacak bir savunma savaşını başarılı bir biçimde yürütecek bir güce, konuma kesinlikle sahiptir. Bu bakımdan zaferi elde edene kadar Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde topyekun direnişi Kuzey Kürdistan'da sürdürme, Batı Kürdistan'daki özgürlük devrimini derinleştirerek kalıcı kılma, Güney Kürdistan'la dikkatli bir ilişki temelinde bu gelişmelerle çelişmeyen, çelişip çatışmayan ama onlarla mümkün olan en ileri düzeyde ittifak yapıp birbirini destekler konumu sürdüren düzeyi yakalayan, Doğu Kürdistan'da ise mevcut çatışmasızlık ortamından da yararlanarak konumumuzu her türlü olasılığı karşılayabilecek bir düzeyde tutan bir çalışmayı içinde bulunduğumuz süreçte etkili bir biçimde yürütmek temel görevimiz olmaktadır. Eğer parti ve gerilla öncülüğümüz bu görevleri başarıyla yerine getirir, Kürt halkının özgürlük iradesini ve talebini doğru bir biçimde örgütleyerek mücadeleye seferber ederse 2013 yılı, PKK'nin 35. yılı her türlü tehlike karşısında Kürt halkının güvencede yaşadığı hem de özgürlük devrimini parça parça da olsa birçok alanda zafere götürdüğü büyük bir özgürleşme yılı olacaktır.

Israr ve sabırla birlik içinde yürütülürse

Özgürlük ve demokrasi mücadelesi kesin başarı kazanacaktır

Ortadoğu bölgesinin yerkürenin önemli bir coğrafik alanını işgal ettiği biliniyor. Yine insanlığın toplumsallaşması ve devletleşmesi sürecine öncülük eden bölge olduğu tarih tarafından açıkça kaydedilmiş durumda. Bu nedenle Ortadoğu'daki gelişmeler, neredeyse yerkürenin bütün alanları üzerinde etkide bulunuyor.

Günümüz Kürdistan'ında yaşanan gelişmeler de Ortadoğu'daki durumu derinden etkiliyor. Bölgenin merkezinde yer alması, Dicle-Fırat havzasından oluşması nedeniyle tarih boyunca insanlığın gelişiminde önemli bir katkı sunmuştur. Doğal olarak da günümüz dünyasında yaşanan mücadelenin Ortadoğu ve Kürdistan eksenli olması kaçınılmaz hale geliyor. O nedenle sadece bölgesel değil dünyaya ait bütün çelişkiler Ortadoğu'da yoğunlaşmış durumda. Bundan dolayıdır ki, bölgemizde çok kapsamlı bir ideolojik, siyasi ve askeri mücadele yaşanıyor.

Kapitalist modernite sisteminin dünya çapında hegomonik hale geldiği süreçten bu yana da yaşanan üçüncü büyük çatışma merkezinin yine Ortadoğu olması bu tarihsel güncel gerçeklikten kaynağını alıyor. Çok iyi biliniyor ki I. Dünya Savaşı her ne kadar Avrupa devletleri arasında süren ve İngiltere-Almanya önderlikleri arasındaki hegomonik hesaplaşmayı ifade etse de Ortadoğu'yu ele geçirme ve paylaşma savaşı olarak ortaya çıktı. Çünkü dünya hegemonunun kim olacağı bu sahadaki hakimiyet üzerinden belirlenecekti. Yine II. Dünya Savaşı'nda bölgenin kuzey hattı, Sovyet-Rusya toprakları büyük bir çatışma alanı olsa da, hedef yine Ortadoğu'yu kuzeyinden ve doğusundan ele geçirerek Hindistan'a ulaşabilmekti. En azından savaşı çıkartan Hitler Almanyası'nın saldırı politikasının esası buydu. I. Dünya Savaşı'nda Ortadoğu'nun Batı bölümü temel bir savaş alanı olurken, II. Dünya Savaşı'nda bu durum Zagroslar'ın doğusuna kaydı. İran sahası önemli bir gerginlik ve hesaplaşma alanı olarak ortaya çıktı.

Şimdi III. Dünya Savaşı olarak tanımlanan sürecin de bir Ortadoğu savaşı biçiminde yaşandığını görüyoruz. Bu kez bölgenin batısı da doğusu da hepsi işin içinde ve bütün küresel aktörler bu mücadeleyle ilgili. İdeolojiden askerliğe, siyasetten ekonomiye kadar bütün mücadele araç ve yöntemleri etkin bir biçimde kullanılıyor. O nedenle de bundan önceki savaşlar daha çok askeri boyutlu olurken, bugün Ortadoğu üzerinde adeta bir topyekun özel savaş gibi toplumsal yaşamın bütün alanlarını içine alacak bir kapsam ve derinliğe sahip olan bir küresel savaş yaşanıyor. Bu da yaşanan savaş sürecinin özgünlüğünü ifade ederken gelecek açısından da savaşın ne kadar derin-kapsamlı hale geleceğini ve çatışmanın ne kadar yoğun olacağını ortaya koyuyor. Özellikle de bugün ideolojik, ekonomik, siyasi, psikolojik boyut o kadar öne çıkıyor ki, askeri boyut zaman zaman birincil plana geçse de eskiye göre diğer boyutlarla paralel süren, bazen onların gerisinde kalan bir durumu yaşıyor.

"Bulanık suda balık avlama"

Bütün bunlar ve özellikle günümüzde yaşanan bu kadar kapsamlı ve derinlikli çatışma süreci elbette ki bölgede yaşanan değişim ve dönüşüm durumunu ifade ediyor. Aslında miadını tamamlamış kapitalist modernite sisteminin aşılması için insanlığın 20. yüzyıl boyunca geliştirdiği mücadele, şimdi yeni kavramlar ve kuramlar temelinde, yeni bir Ortadoğu ve ona dayalı olarak yeni bir küresel insanlık yaşamının yaratılması üzerinden sonuç almaya çalışıyor. Bu nedenle değişimden yana olanı, karşıt olanı doğru tespit etmek kadar; değişim ve dönüşümün temel karakteri nedir sorusuna doğru yanıt vermek gerekiyor. Çünkü en gerici olanlar kendini devrimci olarak gösterebiliyorlar. En fazla toplumsal değişimi engelleyenler kendini yenilikçi, değişimci olarak ortaya koyabiliyorlar. Temel değişim dinamiği olarak adeta motor rolü oynayan güçler teröristtir, vb denilerek aforoz edilebiliyorlar. O nedenle kimin gerçekte neyi temsil ettiği, ne anlama geldiği, ne değer ifade ettiği, nasıl bir rol oynadığı çok net olarak görünmeyen karışık, muğlak, bulanık bir ortam var. "Bulanık suda balık avlama" misali birçok kesim, özellikle de medya gücüne dayanarak kendini çok farklı bir biçimde takdim edebiliyor. Kurdun dumanlı havayı sevmesi gibi bazı iktidar kurtları, bu bulanık havada kendilerini ilerici, yenilikçi, demokrat olarak sunmaya çalışabiliyor. Bu bakımdan günümüzde Ortadoğu'da yaşanan gerçekliği doğru çözümlemek çok büyük önem taşıyor. Bu, aynı zamanda dünya çapında insanlığın özgürlük ve demokrasi yürüyüşünün doğru anlaşılması ve stratejik-taktik planlamaya kavuşturulması açısından da gerekli oluyor.

Elbette bunun için de tarihsel gerçekliğin çok iyi bilinmesi gerekiyor. Özellikle tarihsel adımlarda Ortadoğu'nun neyi ifade ettiği, neleri yaratan bir konumda bulunduğu gerçeğinin iyi bilinmesi gerekiyor. Ortadoğu'da bugünkü yaşananları tarihten kopuk olarak doğru çözümlemek asla mümkün değildir. Yine küresel düzeyde yaşanan çatışmalardan kopuk olarak da günümüz Ortadoğu'sunda yaşanan III. Dünya Savaşı gerçeğini doğru anlamak ve çözümlemek olanaksızdır. Bu nedenle de her ne kadar bir bölgesel düzey ifade etse de Ortadoğu'da yaşananların tarihsel ve küresel düzeyle derinden bağı olduğunu çok iyi görmemiz, anlamamız gerekiyor.

Bu noktadan yaklaştığımızda tarih içinde Ortadoğu'nun ortaya koyduğu temel karakterleri şöyle sıralayabiliriz:

1- Ortadoğu coğrafyasının, özellikle de Dicle-Fırat havzasının, Zagros-Toros kavisinin, yani Altın Hilal olarak ifade edilen coğrafyanın insanlığın toplumsallaşma merkezi olduğunu çok iyi biliyoruz. Tarım-köy devriminin burada yaşandığı, kadın öncülüğündeki neolitik devrimin merkezinin bu alan olduğu günümüzde tarih bilimi tarafından çok daha net ve kapsamlı bir biçimde aydınlatılmış ve ifade edilmiş bulunuyor. Bu bakımdan da Ortadoğu toplumsallığın merkezidir. Toplumsallık demek, politik ve ahlaki yapının gelişmesi demektir. Bireycil olmaktan, düşünemeyen yani reflekslerle hareket eden canlılar olmaktan çıkmak, bunları aşan bir temelde bir topluluk olarak birlikte ortak yaşamı temel ahlaki kurallar ve politika kanunlarına göre yürütür hale gelmek; çok sağlam toplumsal dokuların oluşturulması anlamına geliyor. Bu nedenle Ortadoğu'nun binlerce, hatta on binlerce yıla yayılan bir toplumsallaşma sürecine sahip bulunduğu tartışma götürmez bir gerçek oluyor. Bu da Ortadoğu'da toplumsal değerleri ifade eden politik ahlaki toplum yapısının güçlü olduğu anlamına geliyor. Her ne kadar beş bin yıllık devletçi uygarlık sistemleri tarafından bu değerler tahrip edilmeye çalışılsa da, hala demokratik toplum değerlerinin Ortadoğu'da yaşayan bütün toplumlar içerisinde değişik düzeylerde var olduğunu gözlemlemek zor değildir. Bu da demokratikleşme, özgürleşme bakımından Ortadoğu'yu çok güçlü bir potansiyele sahip kılıyor. Günümüzde demokratik ulus gelişiminin böyle çok güçlü bir tarihsel-toplumsal gerçekliğe dayandığı biliniyor. Yani güçlü bir toplumsallık var. Tarım-Köy toplumuna dayanan, neolitik devrime dayanan, kadın özgürlüğüne dayanan bir toplumsallaşma bu. Günümüzde de bütün tahribatlara ve çarpıtmalara rağmen böyle bir toplumsallaşmanın dünyanın diğer alanlarına göre çok ileri düzeyde yaşandığı tartışma götürmez bir gerçek.

Devletçi uygarlık sistemi toplumsallığı zayıflatıyor

2- Merkezi uygarlık diye tanımladığımız ve günümüzde küresel kapitalist hegemonya olarak ortaya çıkan sistemin, bu bölgede doğup geliştiği, dünyanın diğer alanlarına buradan yayıldığı yine tarih bilimi tarafından netçe kanıtlanmış bir gerçektir. Burada devletleşme ve iktidarlaşma olayından söz ediyoruz. Bunun milattan önce 4 bin yıllarından önce hiyerarşik toplum yapılanmasına dayanarak geliştiğini ve esas olarak da neolitik devrimin yarattığı temel toplumsal değerleri emerek palazlandığını tarih söylüyor. Bu palazlanma üzerinden aşağı Mezopotamya'da Uruk başta olmak üzere Sümer kentleşme sistemi olarak geliştiği biliniyor. Sümer şehir devletlerinin oluşumu giderek kırsal alana, yukarı Mezopotamya'ya doğru gelişme yayılma gösterirken Babil, Akad, Asur sistemlerine doğru evirilirken kent site sistemi olmaktan çıkıp giderek imparatorluklaşma durumu yaşanıyor. Bu değişimin batıda Nil havzasından, Doğu'da Hindistan'a, ardından ise bütün Asya, Afrika, Avrupa ve dünyanın diğer alanlarına yayıldığını biliyoruz.

Sümer-Uruk sitesinden başlamak üzere devletçi merkezi uygarlık, adeta bir kartopu gibi büyüyerek ve akıp yer değişimi sağlayarak, yayılarak bütün dünyayı egemenliği altına almış bulunuyor. Günümüzde neredeyse insanın ve toplumunun onsuz asla var olamayacağı, yaşayamayacağı bir olgu gibi ortaya konan; gerçekte ise toplumun içinden çıkmasına rağmen onun üzerinde yer alarak toplumsal değerleri baskı ve sömürüyle ele geçirmeyi ifade eden sistem, bu biçimde ortaya çıkmış bulunuyor. Kısaca baskı ve sömürü düzeninin, devletçi iktidarcı egemenlik gerçeğinin en çok geliştiği, en erken ortaya çıktığı, en uzun süreli var olduğu devletçi merkezi uygarlığın doğuş alanını, merkezini ifade ediyor Ortadoğu.

Bu uygarlık alanında her gelişen, büyüyen fatih kendisini öncesiz ve sonsuz ilan edebilmek için Ortadoğu'yu ele geçirmesi, Dicle-Fırat havzasına sahip olması gerekiyor. Böylece tarih boyunca güçlenen her devletçi sistemin kendini dünya fatihi haline getirmek için Mezopotamya'ya yöneldiğini, Ortadoğu'yu ele geçirmeye çalıştığını görüyoruz. Bu nedenle başta Mezopotamya olmak üzere Ortadoğu'nun tümü tarih içerisinde hep bir işgal, istila, çatışma alanı olarak büyük savaşlara, hesaplaşmalara sahne oluyor. Devletçi uygarlık sisteminin gelişimi, devletçi iktidarcı düzenin giderek dünyanın her yerinden daha fazla Ortadoğu'da derinleşmesi toplumsal değerlerin daha çok emilmesine, sömürülmesine, tahrip edilmesine, aşındırılmasına yol açıyor. Toplumsallığı zayıflatarak devletçilik, iktidarcılık geliştiriliyor ve güçlendiriliyor. Bir yandan dıştan gelen işgal ve istilaların yol açtığı tahribatlar, talanlar, yağmalamalar demokratik uygarlık değerlerini tahrip ederken, diğer yandan demokratik toplum gerçeği bütün bu baskı ve sömürü düzenlerine karşı direnerek var olmaya çalışıyor. Bu çatışma ortamında, sürekli baskı, sömürü ve saldırı karşısında kesintisiz bir direniş içinde olma, politik ahlaki toplumun yaşam kaynağı, demokratik toplumun var olma etkeni oluyor. Aksi durumda yani direnişte etkili olamama halinde elbette büyük ölçüde tahribatlara, doğal, komünal toplum değerlerinin üzerinde tahribat-

"Değişimden yana olanı, karşıt olanı doğru tespit etmek kadar; değişim ve dönüşümün temel karakteri nedir sorusuna doğru yanıt vermek gerekiyor. Çünkü en gerici olanlar kendini devrimci olarak gösterebiliyorlar. En fazla toplumsal değişimi engelleyenler kendini yenilikçi, değişimci olarak ortaya koyabiliyorlar. Temel değişim dinamiği olarak adeta motor rolü oynayan güçler teröristtir, vb denilerek aforoz edilebiliyorlar"

ların yaşanmasına, aşınmaların olmasına yol açıyor. Aslında Beş bin yılı aşkın süredir Ortadoğu gerçeğini, tarihini biraz da bu çatışma, demokratik uygarlık değerleriyle devletçi iktidarcı merkezi uygarlık sisteminin saldırıları arasındaki mücadele, çatışma belirliyor. Ortadoğu'nun bir de böyle bir gerçekliği var. Böylece demokratik toplum değerleri direnme gücünü bir sisteme kavuşturarak kendini var edebiliyor. Yine beş bin yıl boyunca bu alan, hep dışarıdan imha, işgal, talan hedefleyen saldırılara sahne oluyor. O nedenle merkezi devletçi uygarlık sistemi en çok burada gelişiyor; sistemleşiyor, temel ölçülerini, değerlerini burada var ediyor. Dünyanın diğer alanlarına esas olarak buradan yayılıyor.

3- Son devletçi uygarlık hamlesini ifade eden islam devriminin bölge üzerindeki etkilerini de daha özgün olarak ele almak gerekiyor. İslam devrimi bir yandan neolitik tarım köy devriminin yarattığı güçlü toplumsallaşma değerlerine, öğelerine dayanırken; diğer yandan bunların aldığı, emdiği değerlerle birlikte devletçi uygarlık sistemiyle yeniden üst düzeyde bir birleşmeyi, yeni bir devletçi iktidarcı sistem yaratmayı ifade ediyor. Her ne kadar ideolojik şekillenişinde, ilk siyasi hamlelerinde özgürlükçü ve demokratik karakteri fazla olsa da, daha sonraki süreçlerde islamiyet, devletçi iktidarcı sistemle birleşerek yeni bir merkezi devletçi uygarlık haline gelmeyi ifade ediyor. Burada şunu görüyoruz: Bölgenin daha önceki tarihsel süreçte iki temel karakterinin islam devrimi tarafından birleştirilmeye çalışılması söz konusu. Yani hem politik ahlaki toplumu ifade eden doğal demokratik toplum değerlerinin ve hem de Sümer'den başlayan merkezi devletçi uygarlık değerlerinin esas alınması, bunların birleştirilmeye çalışılması gerçeği var. İslam devrimi, İslam uygarlığı giderek böyle bir durumu ifade ediyor.

Ortadoğu Batı çıkarlarına göre parçalandı

İslamiyet adı altında Ortadoğu'da Arap kavmiyetçiliği güçlenip ortaya çıksa da diğer kabile, kavim düzenleri de benzer bir biçimde gelişme gösteriyorlar. Kabile, aşiret düzeninden kavmiyete geçiş, tarihin derinliklerinden gelen güçlü toplumsallık değerlerine dayalı olarak gerçekleşiyor. Arap kavmiyeti biraz islam ideolojisinin doğuş alanı, birincil kavmi olma nedeniyle öne çıksa da, diğer kavmiyetler de reddedilmiyor, inkar edilmiyor, geriye düşmüyor. Bu bakımdan islam egemenliği ideolojik, siyasi olarak Arap kavmiyetinin bölge üzerindeki etkinliğini belli ölçüde geliştiriyor. Fakat onunla birlikte diğer kavmiyetleri de reddetmiyor, geriletmiyor, köreltmiyor, tasfiye etmiyor. Devletçi egemenlik olarak da aslında kavmiyetlerin eşitliği fikri üzerinde bir birlik, bütünlük yaratıyor. İster Emevi-Abbasi hanedanlıklarının geliştirdiği imparatorluklar döneminde olsun, isterse daha sonra bölgede egemenlik kuran Osmanlı hanedanının etkinlik döneminde olsun bu gerçeklik kendini var ediyor. Yani bir yandan Arap kavmiyetçiliğinin biraz gelişimi, yine diğer yandan öteki kavmiyetçiliklerin de eşitlik ilkesi temelinde gelişimini ve bu anlamda toplumsallığın varlığı temelinde yaşamını sürdürmesi sağlanırken, öte yandan devletçi iktidarcı sistem bunun üzerinde bir bölgesel hakimiyet sağlıyor. Sümer'den başlayarak gelişen devletçi sistemin hep gelişme, büyüme bölgeyi ve yerküreyi ele geçirme eğilimine bağlı olarak islam devletçi sistemi de Ortadoğu'yu birleştirerek Asya'ya, Afrika'ya, Avrupa'ya yayılmaya çalışıyor. Şimdi burada bazı temel özellikleri yine görüyoruz. İslami devrim sürecinde Arap kavmiyetçiliği biraz gelişmekle birlikte, diğer bütün kavmiyetler gelişme gösteriyorlar. Yani demokratik toplum değerleri var oluyor ve gelişiyor. Bunlar bir arada, kardeşçe yaşama özelliğini koruyorlar. Diğer yandan merkezi devletçi sistem en son Osmanlı İmparatorluğu gerçeğinde görüldüğü gibi bölgenin önemli bir kesimini devlet siyaseti altında birleştirme gücünü gösteriyor. Bu dönemde bölge tam bir siyasi birlik içine alınmasa da iki ya da üç siyasi gücün egemenliği altında yaşayan bir konuma geliyor. Çok fazla parçalanmışlığı yaşamıyor. En son Osmanlı-İran İmparatorlukları biçiminde Zagros silsilesinin doğu ve batı yakasında gelişen siyasi egemenlikler olarak varlık buluyor. Bu aslında bir bölgesel bütünlük demektir. Her ne kadar tek bir devlet sistemi var olmasa da Ortadoğu bölgesi gibi geniş bir alan açısından iki imparatorluk altında birleşmiş olmak devletçi sistemin birlik eğilimini bölgede hayata geçirebildiğini, uygulayabildiğini gösteriyor.

> **"İslamiyet altında Ortadoğu'da Arap kavmiyetçiliği güçlenip ortaya çıksa da diğer kabile, kavim düzenleri de benzer bir biçimde gelişme gösteriyorlar. Kabile, aşiret düzeninden kavmiyete geçiş, tarihin derinliklerinden gelen güçlü toplumsallık değerlerine dayalı olarak gerçekleşiyor. Arap kavmiyeti biraz islam ideolojisinin doğuş alanı, birincil kavmi olma nedeniyle öne çıksa da, diğer kavmiyetler de reddedilmiyor, inkar edilmiyor, geriye düşmüyor"**

Tarihsel süreç içerisinde yaşanan bu üç büyük temel karakterin yanına bir dördüncü olarak da son iki yüzyılda Avrupa'da gelişen kapitalist modernite sisteminin bölge üzerinde egemenlik kurma, bölgeye taşma, yayılma çabalarını ve bu temelde bölgede ortaya çıkan sonuçları, gelişmeleri koyabiliriz. Bu da önemli bir karakteri temsil ediyor. Her ne kadar içten olmazsa da, bölgeye ait olarak gelişmese de, dıştan, Avrupa'dan gelen bir saldırı olarak ortaya çıksa da sonuçta giderek bölgeyi egemenliği ve etkisi altına alıyor. İçselleşiyor, bölgeselleşiyor ve bir Ortadoğu gerçeği haline geliyor. Bunun Ortadoğu yayılımı, Ortadoğu üzerindeki etkileri nasıldır? Başka bir deyişle kapitalist modernite sisteminin Avrupa uygarlığının ya da Avrupa merkezli uygarlık gelişiminin Ortadoğu'ya yayılımının temel özellikleri, Ortadoğu üzerindeki etkileri nelerdir sorusunu güncel bir olgu olarak ele almak ve çok daha kapsamlı, ayrıntılı bir biçimde değerlendirmek, tartışmak gerekiyor.

Bir kere temel değerleriyle, ölçüleriyle, ideolojik ilkeleriyle, siyaset anlayışı ve yaşam tarzıyla bu durum dışarıdan gelen, başkasına ait olan, dolayısıyla bölge açısından yabancı olan, tarih dışı olan, yerel olmayan bir gerçeği ifade ediyor. Dıştan ele geçirme, egemenlik kurmayı ifade ediyor. Kısaca emperyalist bir yayılımı, sömürgeci bir saldırı ve tahakkümü ifade ediyor. Bu gerçeği görmemiz gerekiyor. Her ne kadar içselleşse, bölge toplumlarına nüfuz etse, bölgedeki siyasi sistem üzerinde tam bir hakimiyet kurarak sanki temel bir bölge değeriymiş gibi bir yapı kazanmış olsa da yine de Avrupa merkezli kapitalist uygarlık sisteminin Ortadoğu açısından bir yabancı saldırı olduğunu, dıştan dayatma olarak geliştiğini, dolayısıyla neolitik devrimden gelen temel toplumsal değerlerin bu saldırıyı tümden kabul etmediğini, benimsemediğini, her zaman onunla bir çelişki ve çatışma konumu arz ettiğini ifade etmemiz lazım. Hem de Ortadoğu'nun günümüzde de çok bariz bir biçimde öne çıkan küresel kapitalist sistemle çelişki ve çatışmasının temel nedenlerini ortaya koyan bir gerçek. Niye Ortadoğu bugün bu kadar ayrıksı, niye dünya savaşı Ortadoğu'da yaşanıyor, niye Ortadoğu kapitalist dünya sistemiyle bu kadar çelişki ve çatışma arz ediyor sorularının cevabı işte bu durumu net bir biçimde ortaya koyuyor. Bu gerçeği öncelikle bilmemiz lazım. Buna rağmen dıştan gelen ve son iki yüz yılı aşan bir süre boyunca yürütülen saldırılarla Ortadoğu'da önemli bazı sonuçlar da ortaya çıkmış bulunuyor. Bunlardan bir tanesi düşünce sistemi üzerindeki etkilemelerdir. Yani modern ulusçuluğun ya da milliyetçiliğin ortaya sokulması olarak ifade edebiliriz. Tarihsel süreç içerisinde kendi iç dinamikleriyle gelişen kabile, aşiret ve kavim düzeni üzerine Avrupa kapitalizminin ulus devletçilik olarak ortaya çıkan dar, çatışmacı, kendini her şeyin üstünde gören, iktidarı kutsayan bir milliyetçi zihniyeti, ideolojisi yerleştirilmeye çalışılıyor. Daha önceki tarihsel süreçte gelişen kabile, aşiret, kavmiyet düzenlerinin iç içe, birlikte, yan yana, kardeşçe yaşama eğilimlerine karşı kapitalist modernite sisteminin dıştan dayattığı bu ulus devletçi milliyetçilik tamamen ayrıksılığı, kendini esas almayı, başkalarının yok edilişi üzerinde kendini inşa etmeyi öngördüğü için temel bir çatışma, savaş, kavga ve soykırım etkeni olarak ortaya çıkıyor. Böyle bir milliyetçilik 19. yüzyıl boyunca çeşitli adlar altında, eğilimler halinde, örgütlenmelere dayalı olarak başta Osmanlı ve İran imparatorluklarının merkez alanlarından olmak üzere taşraları da kullanma temelinde Ortadoğu'ya sızdırılıyor. 20. yüzyılda ise bu sızmalarla sağlanan gelişmeler I. Dünya Savaşı'nın askeri saldırılarına da dayanarak bir siyasi sisteme kavuşturuluyor. Bölgede var olan imparatorluk sistemleri ezilerek, yenilerek, parçalanarak söz konusu milliyetçilikleri esas alan, onlara dayanan ulus devletçi sistemler geliştirilmeye çalışılıyor. Bölge siyasi haritası yeniden çiziliyor. Bunun I. Dünya Savaşı içinde gerçekleştiğini, Ortadoğu'nun özelliklerinden çok, savaşı kazanan İngiltere ve Fransa'nın çıkarlarına uygun bir biçimde yapıldığını biliyoruz. Hala günümüzde de bazı çevreler tarafından yaşatılmaya çalışılan bu siyasi sınırların çoğunlukla harita üzerinde cetvelle çizildiğini de biliyoruz. Günümüzde haritaya bakıldığında bu gerçek net bir biçimde görülüyor. Güncel olarak aşılmaya çalışılan bu siyasi statükonun, bölge siyasal sisteminin I. Dünya Savaşı içinde ve sonrasından yaratıldığı herkes tarafından biliniyor. Böylece son iki yüzyılda Avrupa merkezli olarak yaşanan gelişmelerin Ortadoğu'ya yayılma, etkinlik kurma ve Ortadoğu üzerinde tahribat yaratma gerçeğine sahne oluyoruz. Ulus devlet ideolojisine dayalı, dar şovenist milliyetçiliğin tarihsel olarak oluşmuş toplumsallık üzerinde tam bir zihniyet zehirlemesini ifade etmesi kadar, çizilen ulus devlet sistemleriyle oluşan yeni statükonun da kendi içerisinde büyük düşmanlıklar, çelişki ve çatışmalar ortaya çıkardığını, adeta herkesin bir birine düşman olduğu, komşunun komşuyu düşman gördüğü bir duruma yol açtığını netçe görüyoruz. Bu durum faşizm denen rejimlerin doğması kadar, tehlikeli diktatörlükler olarak tanımlanan kişiliklerin, siyasi sistemlerin gelişmesine yol açıyor. Ortadoğu'nun bu kadar bölük pörçük, paramparça olması, Ortadoğu'da bu kadar güvensizliğin, çelişki ve çatışmaların yaşanması, yine Ortadoğu gerçeğinde bu kadar tehlikeli faşist zihniyet ve rejimlere dayalı diktatörlüklerin türemesi kesinlikle buradan kaynaklanıyor. Bunlar Ortadoğu gerçekliğinden çok Avrupa'nın kapitalist modernite ve ulus devletçi sistemiyle bağlantılıdır. Fakat denebilir ki Avrupa'nın ulus devletçi sistemi, milliyetçiliği, kapitalist modernitesi gökten mi düştü, bir anda mı ortaya çıktı? Hayır, öyle olmadı. Peki, bunlar Ortadoğu'daki gelişmelerin bir boyutu toplumsallık, tarım köy devrimi temelinde gelişen derin toplumsallık olurken diğer boyutu Sümer'den itibaren gelişen devletçi sistem olan Ortadoğu gerçeğine dayanmıyor mu? Evet, bu gerçekliğe dayanıyor. Kesinlikle Avrupa'daki kapitalist modernite sistemi Ortadoğu'daki toplumsallaşma ve devletçi iktidarcı uygarlık sisteminin gelişiminden kopuk ya da ayrı, bağımsız değildir. Bu değerler üzerinde gelişmiştir. Uygarlık merkezinin Avrupa'ya kayması biçiminde bir yeni durumu ifade etmiştir. Bir uygarlık sisteminde merkez kayma olayı yaşanıyor o kadar.

Var olan statükoda Kürtlere ve Kürdistan'a yer yoktur

Fakat tabii ki Avrupa'nın geliştirdiği kapitalist modernite sisteminin kendine ait özellikleri var. Her ne kadar bunlar Ortadoğu'daki devletçi iktidarcı sistem değerleri üzerinde yükselse de Ortadoğu uygarlığının kabul etmediği, gelişmesine izin vermediği bazı tehlikeli eğilimlerin önünün açılarak gelişmesine fırsat verilmesi biçiminde Avrupa kapitalizmi ortaya çıkıyor ve gelişme gösteriyor. Dolayısıyla kapitalist modernite sistemiyle çelişki içinde olması Ortadoğu değerlerinin sadece bunun dıştan gelmesi, Avrupa'ya ait olmasından kaynaklanmıyor. Ortadoğu toplumsallığının bu gerçeğe karşıt olmasından kaynaklanıyor. Ortadoğu toplumsallığının derin, politik, ahlaki değer sisteminin Avrupa'nın geliştirdiği kapitalist değersizlikleri kesinlikle tehlikeli görmesi, onları insanlık dışı bir durum, bir hırsızlık durumu sayması ve reddetmesiyle oluyor. Yüzyıllarca, binyıllarca kendisini kuşatarak, düşüncede reddederek, pratikte tedbir geliştirerek gelişimine izin vermediği kapitalist ahlaksızlığın, saldırganlığın, sömürünün Avrupa üzerinden hakim bir devlet ve iktidar sistemi olarak Ortadoğu'ya yöneltilmesi karşısında Ortadoğu'nun tarihsel gerçekliğinin, toplumsal değerlerinin direniş içinde olması açık ve anlaşılır bir durumdur. İşte Avrupa'da gelişen milliyetçi ideolojiye ve ulus devletçi sisteme karşı Ortadoğu değerlerinin direnişçi konumda olmasının temel özelliği bu oluyor; buradan kaynaklı bir direnç vardır.

5- I. Dünya Savaşı içerisinde ortaya çıkan küresel kapitalist hegemonyanın Ortadoğu'da yarattığı siyasi statükonun temel karakterini incelemek gerekiyor. Aslında bazı çevreler şu devlet ya da bu devlet kuruldu, egemen oldu, güçlendi, Ortadoğu'ya hakim hale geldi diye bu durumu ifade etmeye çalışıyorlar. Tabii bu doğru değil, bir yanlışı ve yanılgıyı ifade ediyor. Aslında Ortadoğu'da hakim olan kapitalist modernite sistemi oluyor. Savaş böyle bir hakimiyetle sona eriyor ve burada da kazanan İngiliz-Fransız öncülüğüdür. Dolayısıyla Ortadoğu siyasi haritası İngiliz-Fransız emperyalizminin çıkarlarına göre şekilleniyor. Ama bir dünya sistemi, küresel sistem olarak gerçeklik buluyor. Yoksa sadece bölgeye özgü,

bölgedeki bazı devletlerle bağlantılı bir sistem olmuyor. Bu İngiliz-Fransız emperyalizminin çıkarlarına dayalı oluşturulan bölge statükosunun temel özellikleri neler? Birinci temel özelliği, Kürdistan'ın bölünüp parçalanması, Kürt toplumunun ülkesi ve varlığıyla reddedilmesi, inkar edilmesi ve yok edilmeye çalışılması oluyor. Yani Kürdistan'ı bölüp parçalayarak yok etmeyi öngören bir soykırım rejiminin Kürdistan'a, Kürt toplumuna dayatılmasını ifade ediyor. İngiliz-Fransız emperyalizminin öncülüğünde, hegemonyasında şekillenen Ortadoğu sisteminin birinci karakteri budur. Bu küresel kapitalist statükoda Kürtler yoktur, Kürdistan yoktur. Var olan parçalanmıştır. Bölgede kurulan çeşitli devletlerin egemenliği altına verilmiştir. Kürt ulusal kültürel varlığı inkar edilerek asimilasyon ile soykırımdan geçirilip başka uluslaşmaların hammaddesi yapılmak istenmiştir. Kısaca bu statükoda Kürtlere ve Kürdistan'a yer yoktur. Kürt-Kürdistan kavramlarını zaman zaman kullanması, özellikle de Güney Kürdistan'da sanki bazı Kürt varlığını kısmen kabul ediyormuş gibi görünmesi tamamen sahtedir, ikiyüzlüdür, aldatıcıdır. Koskoca bir ülkeyi ve toplumu tümden reddetme karşısında bulunmuş bir oyundur. Kolay yutulamayacak, kolay inkar edilemeyecek bir ülke olması konumunda dayatılan bölme, parçalama ve yok etme rejimine karşı itirazlar geliştiğinde kendisini savunma, gerçeği çarpıtma, başkalarını aldatma yöntem olarak kullanılmaktadır. İlkel milliyetçiliğin hayat bulduğu, gıdasını aldığı, dört elle sarıldığı bu olayın, aslında Kürt soykırımının en tehlikeli boyutu, yönü olduğu tartışma götürmüyor. Bu gerçekleri iyi görmemiz, doğru anlamamız gerekiyor. Bu bakımdan genel planda doğru görüş olarak şunu koymamız lazım: I. Dünya Savaşı ardından İngiliz-Fransız emperyalist çıkarları doğrultusunda oluşturulan, dünya hegemonyasına dayanan Ortadoğu statükosunda Kürtler ve Kürdistan'a yer yoktur, yaşam hakkı yoktur. Ret, inkar, parçalanma, yok sayma ve yok etme vardır. Yani koskoca bir olguya soykırım dayatılmaktadır. Bugün büyük çatışmalara, kan ve acılara yol açan, aşılmaya çalışılan bölge statükosunun temel bir özelliği, birinci karakteri bu.

Araplar bölünerek güçten düşürülmüştür

Bununla birlikte ikinci temel karakteri Arap dünyasına dayatılan rejimdir, sistemdir. Her ne kadar Arabistan'a dayatılan Kürdistan'a dayatılandan kısmi farklılık arz etse de yine de bir aşağılama, sömürgecilik, bağımlılık türü Arap ülkesine ve toplumuna da dayatılmıştır. Kürdistan gibi bölünüp inkar edilerek yok edilmeye çalışılmasa da Arabistan da güçten düşsün, parçalansın, zayıf olsun diye bölünmüştür. Çeşitli işbirlikçi hanedanlıklar, kişiliklerin egemenliği altına alınmışlardır. Fakat Kürtler gibi yok sayılmamış, yok edilmeye çalışılmamıştır. Ama parçalanarak, işbirlikçi milliyetçiliğin, ulus devletçiliğin egemenliği altına alınarak Arabistan'ın ve Arap toplumunun bütün değerleri kapitalist küresel emperyalizm tarafından iliklerine kadar sömürülmeye çalışılmıştır. Burada islam devrimiyle neredeyse birinci kavim haline gelen Arap kavmiyetinin ikinci plana düşürülmesi, geriletilmesi, parçalanıp güç kaybına uğratılması, sıradan, ikinci planda gelen, etkisiz bir toplum durumuna düşürülerek horlanması, hakir görülmesi, onurunun kırılması durumu söz konusudur. Bu da önemli bir gerçeklik oluyor.

Geriye egemen güç olarak biraz da kendisini örgütleyip tarihten gelen siyasi askeri egemenlik gücüne dayanan iki merkezin bölgede sanki hakim olacakmış gibi etkili kılınması kalıyor. Bir tanesi Osmanlı mirasına dayanan Türkiye Cumhuriyeti devletinin oluşumu, diğeri ise İran imparatorluğunun devamı olarak ortaya çıkan ve çeşitli aşamalardan geçip günümüzde İran İslam Cumhuriyeti olarak kendisini yapılandıran İran ulus devletçiliği oluyor. Böylece kapitalist küresel hegemonyanın Ortadoğu'ya dayattığı statüko üç kategoriden oluşuyor. Bir, bölgenin birincil güçleri Türkiye Cumhuriyeti devleti ve İran. Aynı şekilde bölgenin birincil kavmiyetleri; Türk ve Fars ulusçuluğu öne çıkartılıyor, egemen kılınıyor, birinci planda ele alınıyor. Arabistan bölünüp parçalanarak Arap kavmiyeti dar milliyetçilikler, hanedanlıklar, daha sonra ulus devlet diktatörlüklerinin egemenliği altında ikinci plana düşürülüyor. Türk ve Fars ulusçuluğu tarafından sıkıştırılan, Türkiye Cumhuriyeti devleti ve İran devletinin siyasi baskısı altında kuşatılan, ideolojik ve siyasi olarak hep baskı altında tutulan, ekonomik olarak ise küresel tekeller tarafından iliğine kadar sömürülen bir Arabistan ve Arap gerçekliği ortaya çıkarılıyor. Arap toplumu ikinci plana düşürülüyor. Arabistan, bölünüp parçalanan, değerleri sömürülen bir alan konumuna getiriliyor. Tarihsel olarak yaşadığı gerçekliğe, güçlenmeye ters bir biçimde baskı altına alınıyor, geriletiliyor. Onuru kırılıyor; psikolojisi bozuluyor, değerleri sömürülüyor.

Bugün III. Dünya Savaşı'nın çıkmasına vesile olan, derin çelişki ve çatışmaları bağrından çıkartan, uzun bir sürece yayılmış bir dünya savaşı sistemiyle aşılmaya çalışan siyasi statükonun temel karakterleri budur. Peki, bu statükoyu gerçekten reddeden, kabul etmeyen, bu statükodan zarar gören, dolayısıyla statükoyu aşmaya çalışan kim, ya da kimler? Kim bu statükonun efendisi, kim ezileni? Kim bu statükoya sahip çıkıyor, statükocu oluyor, kim bu statükoyu reddediyor, aşmaya çalışıyor? Günümüzde yaşanan çatışmanın ana ekseni burada ortaya çıkıyor. Bu çatışma içerisinde var olan güçlerin ne anlama geldiğini, neyi ifade ettiğini anlamamız buraya bakmakla oluyor. Buradan ele alıp baktığımızda, statükonun birinci efendisi küresel kapitalist hegemonyadır. Çünkü statükoyu ortaya çıkaran bu güçtür. Mevcut Ortadoğu statükosu tamamen küresel kapitalizmin çıkarlarına göre şekillenmiş; onun baskı ve sömürüsüne hizmet ediyor. O bakımdan küresel kapitalist hegemonya ve onun öncülüğünü yapan güçlerin bu statükoyla ciddi bir çelişki ve çatışmasından söz edilemez. Onlar kendi çıkarlarının gereğine göre bu statükoyu oluşturdular. Yüzyıldır bu statükodan yararlanarak dünya egemenliklerini sürdürdüler. Şimdi de aynı durumu devam ettirmek istiyorlar. Fakat mevcut statüko sürdürülemiyor. Statükonun yok saydığı, reddettiği, zayıflattığı kesimlerin direnci var. Dolayısıyla statükoyu değiştirmek üzere, statükoyu yıkmak üzere devrimci demokratik mücadeleler gelişiyor. O halde o mücadeleleri yok edebilmek için, zayıflatabilmek, etkisiz kılabilmek için bölge toplumlarının reddettiği bu statükoda biraz rötuşlar yapmak gerekiyor. Günümüzde ABD değişimciliğinin temel boyutu budur. Öyle büyük devrimcilik, değişimcilik atfedilen, Büyük Ortadoğu Projesi'yle ABD yeni bir Ortadoğu kurmak istiyor denilen yorumun özünde bu yatıyor. Burada öyle köklü bir değişimcilik yoktur. Büyük bir devrimcilik söz konusu değildir. ABD'nin bölge statükosunda değişiklik yapma isteğinin iki temel nedeni var: Bir, statükoyu devam ettiremiyor; statükoya karşı mücadele eden güçler var, reddeden güçler var. Dolayısıyla statüko yıkılmak üzere. Onu uzun ömürlü kılmak için bazı rötuşlar yapma, restorasyondan geçirme ihtiyacı duyuyor. İkincisiyse gelişen sömürü çizgisi temelinde bölgenin ulus devletçi statükosu ulusüstü sermayenin dolaşım ve sömürüsüne yeterince hizmet etmiyor. Dar, katı ulus devletçi sınırlar sermaye dolaşımının rahat sağlanmasını ve sömürü yapmasını zayıflatıyor, engelliyor. İşte bu ulus üstü sermayenin, küresel sermayenin çıkarıyla kısmi bir çelişki arz ediyor. Öncülüğünü ABD'nin yaptığı küresel kapitalist hegemonya bu çelişkiyi çözmek istiyor. ABD'nin devrimciliğinin, değişimciliğinin temel anlamı bu oluyor. Bu düzeyde İngiliz-Fransız emperyalizminin çıkarlarına göre şekillenmiş ulus devletçi bölge statükosuyla mücadele ve çelişki arz ediyor ABD öncülüğü. Bunun dışında herhangi bir çelişkisi yoktur. Bu da çok yüzeysel, çok sınırlı bir değişimciliktir. Böyle bir değişimciliğin arkasında aslında eski statükoyu biraz cilalayarak, rötuşlayarak devam ettirme eğilimi, anlayışı yatmaktadır. Bu gerçeği net görmek lazım. Öyle çok köklü bir değişim, dönüşümcülük, yeni bir bölge sistemi kurma arayışı kesinlikle söz konusu değil. Eski statükoyu sürdürme, yaşatma eğilimi söz konusu, ama eski yapıyla ulus devletçi sistemle ona yol açan dar milliyetçi, şoven milliyetçilikle bu gerçekleşemeyince sistemin, statükonun ömrünü uzatacak bazı rötuş düzeyinde değişiklikler yapmayı içeriyor. Bir boyutu budur.

Ortadoğu'daki esas statükocu güçler Türkiye ve İran'dır

İkincisi, I. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı Ortadoğu statükosunun efendisi olan, ondan çok yarar gören güçler Türk ve Fars milliyetçiliğidir. Türk ve Fars ulusçuluğu, buna dayanan Türkiye Cumhuriyeti ve İran devletleri oluyor. Bu nedenle Ortadoğu'da statükoculuk deyince akla her şeyden önce Türkiye ve İran'daki ulus devletçi yapı gelmelidir. Bunları görmemek, böyle algılamamak bölge tarihini doğru yorumlamamak olur. Avrupa modernitesinin Ortadoğu'ya girişini doğru anlamamak olur. I. Dünya Savaşı'yla ortaya çıkan bölge statükosunun temel karakterini görmemek olur. Bu durumdan da mevcut statükoyu değiştirme yönünde doğru bir anlayış ve mücadele ortaya çıkmaz. Bu bakımdan bölgedeki statükoculuk dendiğinde kapitalist hegemonya belirttiğimiz nedenlerle kısmi değişiklik istese de esas statükocu, tutucu güç olarak Türk ve Fars milliyetçiliklerini, dolayısıyla Türkiye Cumhuriyeti ve İran devlet sistemlerini görmek lazım. Statükocu olan güçler bunlardır, eskiyi devam ettirmek isteyen güçler bunlardır. Bölgenin 20. yüzyılda oluşan statükosunun, birinci gücü, efendisi olan güçler bunlardır. Dolayısıyla da onu sürdürme, yaşatmak üzere çaba harcayan, çırpınan, o statükodan yarar gördüğü için onu devam ettirmeye çalışan güçler bunlar oluyor.

Dikkat edilirse burada çoktan beridir bir çarpıtma yaşanıyor. İran'da İslam devriminin gelişimi önemli bir yanılgı oldu. Sanki islam devrimi bu statükoyla çelişki ve çatışma halindeymiş, onu aşıyormuş gibi bir anlayış ortaya çıktı. Halbuki bu eğilim, yaklaşım kesinlikle yanlıştı. Doğru olan şuydu: İran'ın ulus devlet milliyetçiliği temelindeki milliyetçi yapılanması biraz zaman aldı. Şahlık sistemi bir ara sistem olarak bu süreci uzattı. Ancak Şahlığın yıkılması ardından İran islam devletiyle birlikte gerçek ulus devletçi sistem ve milliyetçilik İran'da egemen kılınmaya yönelindi. Bazılarının küresel hegemonyayla, dolayısıyla bölge statükosuyla çelişkili ve çatışmalıymış gibi sandığı, gördüğü İran'daki islami ideolojik ve siyasi gelişmeler aslında geç kalmış bir ulus devletçi egemenliği temsil ediyor. İran'ın bölge statükosuyla tam birleşip uyumlu hale gelmesini gösteriyor, ifade ediyor. Bu gerçeği iyi görmek, doğru anlamak lazım.

Diğer yandan günümüzde bir de AKP olayı var. Tıpkı İran İslam devriminin İran için yarattığı yanılsama gibi AKP gerçeği de Türkiye'de bir yanılsamaya yol açıyor. AKP de değişimcilik ve yenilikçilik kavramlarıyla ortaya çıktı. Tutuculuğa, muhafazakarlığa karşı değişimci, yenilikçi güç olduğunu ileri sürdü. Bugün de AKP'nin bölgede değişim yaratmaktan yana olduğunu, Arap Baharı denen isyan hareketiyle gelişen akımlara büyük destek verdiğini, Suriye'de de Beşar Esad statükoculuğu aşılarak Suriye'de değişimi temsil ettiği söyleniyor ya da sanılıyor. Bunların hepsi yanlıştır ve yalandır; gerçekle bir alakası yok. Türkiye bölgenin en statükocu gücü, en tutucu ve milliyetçi gücü. AKP de bu gün en son ve en katı gücüdür. Nasıl ki İran'daki islami devrim ve rejim bu konuda bir yanılsamayı, sahteliği ifade ediyorsa AKP yenilikçiliği de Türkiye cephesinde aynı sahteliği, yanılsamayı ifade ediyor. O bakımdan da Türkiye ve İran'a değişimcilik atfetmek, Türkiye'deki AKP iktidarında bölgede devrimci değişimci rol, misyon yüklemek gerçekleri tümüyle tersyüz etmeyi ifade eder. Böyle düşünenler bölge gerçeğini hiç bilemezler, doğru çözümleyemezler. Gerçek bunun tam tersidir. Türkiye-İran çelişki ve çatışması da bu gerçeği değiştirmiyor. Bunlar bölge üzerindeki bir hegemonya çatışmasıdır. Zaten kapitalist küresel hegemonyanın Ortadoğu statükosu öyle kurulmuştur. Bir uçta Türkiye Cumhuriyeti, diğer uçta İran, bunların çelişki ve çatışmasına dayalı bir bölgesel statüko, egemenlik tesis edilmeye çalışılmıştır. Yoksa bu çelişki ve çatışma durumu bölgede oluşan statükodan, ulus devletçi statükodan bağımsız değil; onun bir parçası durumunda. Türkiye'nin de bu temelde değişimci yenilikçilik değil de, kaskatı tutuculuk olduğunu, eski statükoyu savunmaya çalıştığını görmek lazım. Denebilir ki peki ama Tunus'ta, Mısır'da, Libya'da, Suriye'de muhalefeti destekledi. Ama bir yıl önce de yıkılan iktidarları kardeşim diyerek, can ciğerim diyerek destekleyen hem Türkiye Cumhuriyeti'nin yöneticileriydi hem de Tayyip Erdoğan hükümetiydi. Hüsnü Mübarek Tayyip Erdoğan'ın en değerli kardeşiydi. Muammer Kaddafi kardeşiydi. Saddam

"Bugün III. Dünya Savaşı'nın çıkmasına vesile olan, derin çelişki ve çatışmaları bağrından çıkartan, uzun bir sürece yayılmış bir dünya savaşı sistemiyle aşılmaya çalışan siyasi statükonun temel karakterleri budur. Peki, bu statükoyu gerçekten reddeden, kabul etmeyen, bu statükodan zarar gören, dolayısıyla statükoyu aşmaya çalışan kim, ya da kimler? Kim bu statükonun efendisi, kim ezileni? Kim bu statükoya sahip çıkıyor, statükocu oluyor, kim bu statükoyu reddediyor, aşmaya çalışıyor?"

Hüseyin kardeşiydi. Beşar Esad, iki devlet bir hükümet olacak kadar birleştikleri kardeşlerinden birisiydi. Biz bu tutumları hemen görmezden gelemeyiz, unutamayız. Bunlar açıkça yaşanan gerçekler oldular. Peki AKP hükümeti muhalefetten yana yer almıyor mu? Ne zaman alıyor? ABD tarafından iktidarların ipi çekildiği zaman alıyor. Artık o iktidarın yaşaması imkansız görülünce, efendisi olan ABD kendisine bu fermanı, hükmü verince AKP hükümeti de ortaya böyle bir tavır koyuyor. Zaten dikkat edilirse Beşar Esad yönetimi gidici diyor. Demek ki gidici olmasa Tayyip Erdoğan hükümeti Beşar Esad yönetiminden yana olacak; onunla ilişki ve birlik halinde olacak. Gidici gördüğü için, onda bir gelecek görmediği için artık muhalefeti destekliyor. Yoksa öyle Beşar Esad yönetimine veya Hüsnü Mübarek yönetimine, şunabuna karşı olduğundan dolayı değil. İşin bir boyutu bu. İkincisi ise, tıpkı ABD sistemi gibi –zaten NATO çerçevesinde ona bağlı– ABD ile sıkı işbirliği içerisinde bu siyasetleri yürütüyorlar. AKP hükümeti-Türkiye Cumhuriyeti devleti aslında sürecin uzamaması, bölgedeki değişimin derinleşmemesi için muhalefetten yana yer alıyor. Örneğin Suriye'de bu kadar hızla Beşar Esad yönetiminin değişmesini istemeleri, Beşar Esad yönetimine karşı olmalarından, yeni yönetime karşı olmalarından kaynaklı değil. Suriye'deki rejimin uzun sürece yayılmasından, değişimin köklü olmasından korktukları için, Suriye'de bir demokratikleşmenin halkların özgürce kaderini belirleyeceği demokratik bir sistemin kurulma olasılığından korktukları için alelacele gidici gördükleri Beşar Esad'ın yerine İhvan-ı Müslim'e dayalı yeni bir diktatörlük gelsin istiyorlar. Suriye'deki merkezi diktatörlük rejimi değişmesin, yıkılmasın; sadece iktidarı yürüten yönetimler, kişiler değişsin çabası içindeler. Bu bir değişim değildir. Var olan statükoyu, rejimi devam ettirebilmek için artık o rejimi sürdürme kabiliyetinde olmayan yöneticileri değiştirme çabasıdır bu. Yoksa rejimin değişimi değildir; hatta ciddi bir yönetim değişikliği de değil, yönetici değişikliğidir. Beşar Esad gitsin yerine benzer biçimde biri gelsin, Suriye sistemi ayakta kalsın istiyor. Mısır'daki istemi de odur, Libya'daki istemi de odur. Bütün Arap alemindeki istemi, tutumu böyledir. Bu bakımdan tıpkı ABD öncülüğü gibi Türkiye ve İran yönetimlerinin de aslında bölgede bir değişim, dönüşüm yanlısı olmak bir yana, statükoyu en çok savunan, koruyan, temsil eden güç olma özellikleri vardır. Politikaları, misyonları buna göredir.

Kürt toplumu asla bölünmeyi kabul etmemiştir

Peki, o zaman bölgede değişimi kim temsil ediyor? Bu bölgedeki mücadele, çatışma nereden ortaya çıkıyor? Bunu doğru anlamak lazım. Birincisi, Kürt toplumu I. Dünya Savaşı ardından Kürdistan'ın bölünüp parçalanmasını kabul etmemiştir; reddetmiş, tepki göstermiştir. Kürtlerin yok sayılarak yok edilmesini, Kürt toplumuna soykırım dayatılmasını kabul etmemiştir, reddetmiştir, tepki göstermiş, isyan etmiştir. Şimdiye kadar da bütün parçalarda, yurtdışında esas olarak Kürt toplumu I. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı kapitalist küresel hegemonyaya dayalı Ortadoğu'nun ulus devletçi statükosunu kabul etmeyen, reddeden birinci ve temel toplumdur, temel güçtür. Dolayısıyla da eski statükoyla, yani I. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı, ulus devletçi statükoyla en çok çelişen, ondan en çok zarar gören, onu baştan itibaren reddederek yıkmaya çalışan, dolayısıyla Ortadoğu'da en temel devrimci, değişimci güç olan Kürt toplumudur, Kürdistan özgürlük hareketidir. Bunu herkes iyi görmeli, iyi bilmelidir. Tarihsel gerçekliğe baktığımız zaman bunu netçe görüyoruz.

> **"Milliyetçilik milliyetçiliktir. Arap milliyetçiliği adı altında Avrupa'dan gelen modernist milliyetçiliği esas aldıktan sonra onu her ne kadar dış güçlere karşı ulusal kurtuluşçuluk gibi göstermeye çalışsa da kısa sürede maskesi düşmüş, gerçeği açığa çıkmış kapitalist emperyalizmin karşıtı, Ortadoğu'daki ulus devletçi statükonun düşmanı değil, onun daha ileri düzeyde uygulayıcısı, daha modern, daha diktatoryal yürütücüsü olduğu ortaya çıkmıştır"**

Daha I. Dünya Savaşı ardından Kürdistan'ın bölünmesine dayalı olarak ulus devletçi egemenlikler geliştirilmeye başladığı anda bütün parçalardaki Kürt toplumu buna karşı isyan etmiştir. Kuzey Kürdistan'da 1925-40 yılları arasında yaşananlar bunu ifade ediyor. Doğu Kürdistan'da 1925'ten 1980'e kadar devam eden isyanlar bunu ifade ediyor. Güney Kürdistan'da 1920'den 1975'e kadar devam eden isyanlar bunu ifade ediyor. Kesinlikle dikkat edelim Kürt toplumu hiçbir parçada Kürdistan'ın bölünmesini ve Kürt toplumunun yok sayılarak yok edilmeye çalışılmasını kabul etmemiştir. Buna sessiz kalmamıştır, buna karşı milyonlarca şehit vermeyi göze alarak tepki göstermiş, direnmiştir. Bu direnişlerde yüz binlerce, milyonlarca şehit vermiştir. Bunların hepsi Kürt toplumuna dayatılan soykırıma direnişin şehitleridir. Bunların hepsi Kürtlerin varlığı ve özgür yaşamını sağlamak isteyen, onu öngören, esas alan direnişlerdir. En son olarak 1970'lerin ortasından itibaren Kuzey Kürdistan'da başlayıp sonra Batı Kürdistan'a, Güney ve Doğu Kürdistan'a yayılarak bir bütünlüklü ulusal direniş hareketi haline gelen PKK işte bu isyanın son halkasını, örgütlü, ulusal bütünlüklü, demokratik topluma dayalı, demokratik ulusçu direnişi ifade ediyor, temsil ediyor. Daha önceki süreçlerde aşiretsel, bölgesel olarak parçalar düzeyinde gelişen, sonuçta ezilen, imha edilen, katliamlarla yok edilmeye çalışılan isyan hareketlerine karşı son 35-40 yıllık süreçte ise Kürdistan çapında ulusal bütünlüğe dayalı bilinçli ve örgütlü bir ulusal demokratik direniş Önder Apo öncülüğünde ve PKK hareketi biçiminde gelişmiştir. İşte bu direniş aslında küresel kapitalist hegemonyanın Ortadoğu'ya dayattığı Kürdistan'ı bölüp parçalayarak Kürtleri yok sayan, yok etmek isteyen imhayı uygulayan, statükoyu reddeden, ona karşı direnerek işlemez kılan, giderek de onu parçalayarak değişime zorlayan temel devrimci dinamik oluyor, değişim ve dönüşümün temel gücü oluyor. Aslında ulus devlet statükosuyla çelişen, çatışan, mücadele eden Kürt halkıdır, Kürdistan özgürlük hareketidir, Kürt ulusal demokratik direnişidir. Bu gerçeği görmemiz gerekiyor. Yüz yıl boyunca çeşitli isyanlar biçiminde bu direniş gerçeği var, son 35 yıldır bütün parçaları etkisine alan PKK öncülüğündeki ulusal demokratik direniş olarak bu mücadele sürüyor. İşte bölgedeki statükoyu parçalayan, kapitalist hegemonyanın ulus devletçi statükosunu değişime zorlayan, parçalayan ve onu aşarak demokratik ulusların kardeşçe birliğine dayalı yeni bir Ortadoğu sistemi yaratmak isteyen Kürt halkının özgürlük ve demokrasi çizgisindeki bu direnişi oluyor. Birinci direniş, esas direniş bu oluyor. Aslında bölgenin temel gücü, birincil dinamiği budur.

İkinci dinamik olarak Arap toplumunu, Arap demokratik arayışlarını görmemiz lazım. Aslında Arap toplumu da başından itibaren bölünüp parçalanmayı ve ikinci sınıfa düşürülmeyi hiç kabul etmemiş, içine sindirmemiştir. Buna çeşitli devletlerde iktidarlara karşı isyan ederek ortaya koymuştur. II. Dünya Savaşı'na kadar birçok alanda oluşturulmak istenen işbirlikçi yönetimlere karşı çeşitli isyanların geliştirildiğini biliyoruz. II. Dünya Savaşı ardından Nasırcılık, Baasçılık biçiminde gelişen, Filistin kurtuluş hareketinde biraz daha radikal sol tandansla bütünleşen Arap milliyetçiliğinin de temelinde bu reddetme vardır. Eğer Arap milliyetçiliği çeşitli devletler içerisindeki toplumlarda bu kadar etkili olduysa, Arap toplumunu bu kadar sardıysa, aslında başlangıçta dıştan dayatılan bu kapitalist modernite sistemine karşı olma, onu reddetme eğilimi göstermesi nedeniyledir bu. Arap milliyetçiliğinin başta gelişimi bu çerçevededir. Buradan güç alarak toplumdan destek bulmuştur. Çeşitli darbeler biçiminde de ortaya çıksa, subayların ve generallerin harekatları olarak da gelişse özünde bu vardır ve böyle bir içeriği taşıdığı oranda başarı kazanmış, zafere ulaşmış, egemen sistemler haline gelmişlerdir.

Arap toplumu kendisini ikinci sınıfa düşüren statükoya karşıdır

Milliyetçilik milliyetçiliktir. Arap milliyetçiliği adı altında Avrupa'dan gelen modernist milliyetçiliği esas aldıktan sonra onu her ne kadar dış güçlere karşı ulusal kurtuluşçuluk gibi göstermeye çalışsa da kısa sürede maskesi düşmüş, gerçeği açığa çıkmış kapitalist emperyalizmin karşıtı, Ortadoğu'daki ulus devletçi statükonun düşmanı değil, onun daha ileri düzeyde uygulayıcısı, daha modern, daha diktatoryal yürütücüsü olduğu ortaya çıkmıştır. Mısır'daki, Irak'taki, Suriye'deki ve diğer Arap ülkelerindeki gelişmeler tamamen bunu ifade ediyor. Nasırcılığın Hüsnü Mübarek gibi son firavunluğa ulaşması, Baasçılığın Irak örneğinde görüldüğü gibi Saddam diktatörlüğünü ortaya çıkarması, yine Suriye'de olduğu gibi tek kişi yönetimine, diktatörlüğüne yol açması bu gerçeği gösteriyor. Bu bakımdan dikkat edilirse ulus devletçiliğe karşı değil, tam tersine onun çok daha katı ve keskin uygulayıcılığı oluyor. Bu biçimiyle de Avrupa modernizmine, kapitalizmine karşıtlığı değil, onun bölgeye taşınılması, bölgede içselleştirilmesi, bölgede onun işbirlikçiliğinin yapılması anlamına geliyor. O bakımdan da konumu, rolü hızla gelişiyor. Ama bir kere toplum üzerinde egemenlik kurduğu için uzun süre bu diktatörlükler etkili oldular, egemen halde kaldılar. 30 yıl, hatta 40 yıllık iktidarlar olarak ortaya çıktılar. Sonuçta toplum Avrupa etkisiyle oluşan sahte Arap milliyetçiliği temelinde yanıltıldığını, aldatıldığını görünce dış güçlere Avrupa modernitesine, kapitalist emperyalizme karşıtız diyerek ortaya çıkıp tersinden onların en katı uygulayıcıları olarak Arabistan'da hüküm sürme gerçekleri ortaya çıkınca ve bu gerçeği toplum iyi görünce işte bu diktatörlüklere karşı öfkeyle, nefretle doldular. 2011 Ocak'ından itibaren gelişen Arap isyanı bunu ifade ediyor, toplumdaki tepki bunu gösteriyor. Bu tepki aslında I. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı Arabistan'ı bölen, Arap toplumunu ikinci sınıfa düşüren statükoya karşıdır. Bu tepki Avrupa kapitalist emperyalizmine karşıdır. Bu tepki, Avrupa kapitalist modernitesinin ve ulus devletçiliğinin Ortadoğu'daki, Arabistan'daki temsilcileri olan diktatörlüklere karşıdır. Bunları yıkmaya yöneliyor ve dikkat edilirse demokrasiyi temsil ediyor. Arap tarihiyle, Ortadoğu tarihiyle bu tarihin toplumsal karakteriyle uyumludur, birliği, birleşmeyi temsil ediyor.

Dolayısıyla Ortadoğu'nun ikinci değişim dinamiği olarak demokratik muhtevası son derece yüksek olan Arap halkının bu isyan hareketi ortaya çıkıyor. Dikkat edelim bölgenin küresel kapitalist hegemonyanın ortaya çıkardığı ulus devletçi statükosuna karşı birinci direniş gücü Kürdistan özgürlük hareketidir; Kürt ulusal demokratik devrimidir. Bu devrim ve direniş, Kürdistan'da ulus devletçi statükoyu reddediyor, parçalıyor. Dolayısıyla bölgedeki bu statükonun aşılmasını dayatıyor. Bu statükoyu değiştirmeyi dayatan, statükoyu parçalayan ikinci temel devrimci demokratik direniş olarak da Arap halkının demokratik isyanı ortaya çıkıyor. Bu iki direniş gücü günümüzde, son iki yılda tümüyle iç içe geçmiş, birleşmiş bulunuyor. Aslında bu birleşme, iç içe geçme son iki yılda mı oluyor? Hayır! 30-35 yıldır böyledir. Unutmayalım ki, Kürt halkının Filistin halkıyla emperyalizme, siyonizme, işbirlikçi diktatörlüklere, faşizme karşı direniş ortaklıkları 1970'lerin sonunda başladı. Lübnan'da, Filistin'de, Suriye'de Kürt ve Filistin devrimcileri omuz omuza ortak örgütler içinde yer aldılar, direnişe geçtiler, birlikte şehitler verdiler Beyrut'ta, Selahattin Eyyubi kalesinde, doğu cephesinde! 13 kahraman şehit verdi. Kürt halkı Filistin halkının siyonizme ve emperyalizme karşı direniş mücadelesinde onlarca esir verdi. Her zaman Kürt halkı Filistin halkıyla kardeşçe birliği savundu. Kürt özgürlük hareketi Filistin Kurtuluş Hareketi'ni dost, müttefik, yoldaş bildi; kardeşçe ilişkiler kurdu 33-34 yıldır. Bugün de bu kardeşlik, bu ilişkiler sürüyor. Sadece Filistin direnişiyle mi, hayır! Suriye'de, Lübnan'da, Mısır'da, Irak'ta Arap aleminin hemen hemen her alanında demokratik yurtsever aydın hareketleriyle, ideolojik politik eğilimlerle her zaman dostça ilişki ve dayanışma içinde olmayı esas aldı. Kürt ve Arap direnişleri, özgürlükçü ve demokratik hareketleri hep ortak bir cephede yer aldılar, müttefik oldular. Kürt-Arap dostluğunu, dayanışmasını, birliğini temsil ettiler. Burada en somut birlik Kürdistan ve Filistin halklarının ortak mücadele içerisinde emperyalizme ve siyonizme karşı birliklerinde ve direnişlerinde görüldü. Bunlar tarih olarak sabittirler. Bu tarihsel dayanışma ve demokratik birlik durumu son iki yıldır bölge statükosunu ve onu var eden güçleri yenilgiye uğratmak üzere Kürdistan özgürlük direnişi ve Arap isyanının objektif dayanışması, birliği biçiminde sürüyor. Eşzamanlı direnişler olarak gelişiyor. İşte bu iki mücadele I. Dünya Savaşı'nda küresel kapitalist hegemonyanın oluşturduğu Ortadoğu'daki ulus devletçi statükoyu parçalıyor, yok ediyor. Onun yerine demokratik ulus inşalarını gündeme getiriyor, demokratik toplumu ortaya çıkarıyor, demokrasi hareketlerini geliştiriyor, demokratik devrimleri kökleştiriyor. Demokratik ulus inşası temelinde bölge halklarının kardeşçe birliğine dayalı yeni demokratik Ortadoğu'nun inşasını hedefliyor ve adım adım örüyor. İşte bölgedeki mücadele esas olarak burada yaşanıyor. Bir, bölgede I. Dünya Savaşı içerisinde kapitalist küresel hegemonyanın ortaya çıkardığı ulus devletçi statükoyu korumaya çalışan güçler,

ikincisiyse, bu statükoyu parçalayarak demokratik ulusların kardeşçe bir arada yaşamlarını ifade eden demokratik Ortadoğu birliğini yaratma eğilimi arasındaki mücadele, çatışma oluyor. Bölgedeki esas, temel çatışma budur. Bölgede statükoyu parçalayan güç ise bölgede halkların demokratik ulus çerçevesinde kardeşçe yaşamasını öngören, demokratik birliğinden yana güçler oluyor. Yani Kürdistan özgürlük hareketi, Arap demokratik isyanı oluyor. Bunun gibi Türkiye'de, İran'da, bütün halkların bağrında gelişen özgürlükçü ve demokratik hareketler oluyor. Bu gerçeği iyi görmemiz lazım.

"Ne ABD'nin oyunları ne de AKP ve benzeri güçlerin siyasi islam adı altında dinci, milliyetçi diktatörlükler yaratma eğilimleri bölgede yeni bir çözüm olarak ortaya çıkıyor. Bunu şimdi herkes daha net ve kapsamlı bir biçimde görüyorlar. Bunun yarattığı tehlikeyi seziyorlar. Bu bakımdan da bunların çözüm olmadığını, çözümün köklü ve radikal bir değişim dönüşüm olduğunu, ulus devletçi statükoyu bölgede tümden yıkıp aşmak olduğunu görüyorlar"

Ortadoğu'da yaşanan restorasyondur rötuşlamadır cilalamadır

Bu direnişler nedeniyle özellikle de Kürt ve Arap direnişlerinin eş zamanlı olarak gelişmesi karşısında I. Dünya Savaşı'nın yarattığı ulus devletçi statükonun kesin parçalanıp yok olacağı, onun yerine halkların kardeşliğine dayalı demokratik Ortadoğu birliğinin yaratılacağı görülünce statükodan yarar gören, devletçi statükoyu yaratan güçler bu gelişmeleri önlemek için karşı saldırıya geçmiş bulunuyorlar. Aslında bölgedeki statükocu güçler ile küresel kapitalist hegemonyanın temsilcisi olan ABD arasındaki çelişki ve çatışmayı, dolayısıyla dünya savaşı denen olayı böyle değerlendirmek lazım.

III. Dünya Savaşı aslında ABD ile bölgenin ulus devletçi diktatörlükler arasındaki savaştır. Yani I. Dünya Savaşı'nda ortaya çıkan küresel hegemonyanın Ortadoğu'da yarattığı ulus devletçi statükonun kendi içindeki çatışmasıdır. Bu statükonun küresel dayanaklarıyla yerel güçleri arasında yaşanan bir çatışmadır. Bir iktidar çatışmasıdır, hegemonya çatışmasıdır. Bu, ulus devletçi statüko Kürt ve Arap direnişleri tarafından yıkılmakla tehdit edilince, bu statükoyu korumak, mücadeleyi saptırmak, halkları yanıltmak, miadını doldurmuş Kürt ve Arap direnişleri karşısında dayanamayarak yıkılmakla yüz yüze olan ulus devletçi statükoyu kısmen rötuşlayarak yeniden inşa etmek ve uzun ömürlü kılmak için çaba harcayan bir savaş oluyor. Aslında küresel kapitalist hegemonyayla yerel ulus devletçi diktatörlükler arasında yaşanan III. Dünya Savaşı'nın karakteri budur. Bununla esas olarak çarpıtma, saptırma yaptırılmak isteniyor. Halkların bilinci saptırılmak, dolayısıyla potansiyeli heder edilmek isteniyor. Bu çatışmayla Kürt ve Arap direnişleri karşısında tasfiyeyle yüz yüze gelen bölgenin ulus devletçi statükosu yeniden inşa edilmek, uzun ömürlü kılınmak, yaşatılmak isteniyor. Burada başını TC yönetimlerinin ve İran devletinin çektiği bölgenin temel statükocu güçleriyle ABD arasındaki mücadelenin temel özelliği de şu oluyor: TC hükümetleri ve İran yönetimi, onun uzantısı biçiminde olan diğer diktatörlükler, ulus devlet statükosunu olduğu gibi korumaya çalışırken kapitalist hegemonyanın önderliğini yapan ABD ise bunun mümkün olmadığını, artık ulus devlet statükosunu mevcut karakteriyle ayakta tutmanın imkansız hale geldiğini görerek yıkılmasını önlemek, statükoyu uzun ömürlü kılıp kendi çıkarları doğrultusunda yaşar hale getirmek için kısmi rötuşlama, değişiklik yapmayı zorunlu görüyor. ABD'nin bu değişiklik isteğine karşı bölgesel, yerel düzeydeki ulus devletçi diktatörlükler ise kendi iktidarlarını korumak için direniyorlar. İşte bu, söz konusu çatışmaya yol açıyor. Böyle bir durum karşısında bölgede kendisinin yaratmış olduğu ulus devletçi diktatörlüklerle çıkarları kısmen çelişip aşmak için geliştirdiği mücadele nedeniyle küresel kapitalist hegemonya güçleri, ABD önderliği değişimden yana, devrimci güçmüş gibi algılanıyor, ifade ediliyor. Oysaki onun devrimciliği çok azdır, sınırlıdır, yok denecek kadar azıftır. Gerçek olan bir restorasyondur, rötuşlamadır, cilalamadır. Biraz sermayenin serbest dolaşımı önündeki engelleri aşmayı ifade ediyor. Diğer yandan ise halklar tarafından nefretle karşılanan ve yıkılmak için isyan edilen diktatörlükleri ortadan kaldırarak mevcut ulus devlet statükosunun ömrünü uzatmaya çalışıyor.

O nedenle de bir kere bölgede temel değişim dinamiği nedir? Değişim hareketi kimdir? Değişimi savunan ideoloji, eğilim, siyaset, örgütlenme, mücadele hangileridir iyi bilmemiz lazım. Diğer yandan bölge statükosunu savunan kim? Statükoyu yaratan kim? Bugün ondan yararlanan kim? Onu olduğu gibi korumaya çalışan kim? Biraz rötuşlayarak ömrünü uzatmaya çalışan kim? Bunlar arasındaki çelişki ve çatışma nasıl oluyor? Mevcut ulus devlet statükosuyla halkların özgürlükçü ve demokratik duruşları arasındaki mücadele nasıldır? Bunları iyi görmek, birbirinden kesinlikle ayırmak lazım. İşte bu noktada aslında İran islam devletinin oynadığı bir rol var. Türkiye'de AKP hükümetinin oynadığı bir rol var. Dikkat edelim statükoyu değiştirmeye, yok etmeye yönelen, onu ciddi bir biçimde işlemez kılan, parçalayan Kürt ve Arap direnişleridir. Bu direnişlere karşı duran, ulus devletçi statükoyu birinci planda savunmaya çalışan Türk ve İran devletleridir. ABD ve müttefikleri bunun mümkün olmadığını görerek kısmi değişikliklerin bu statükoda yapılmasını istiyorlar. Bir restorasyonu gerekli görüyorlar. Çünkü o olmazsa büyük demokratik devrim olacak, statüko yıkılacak diyorlar. Onların ulaştığı karar bu. İşte bazı rötuşlama, restorasyonal düzeyde değişiklik yapmada küresel hegemonyanın önderliğini yapan ABD bölgede siyasi islam denen eğilime dayanmak istiyor. Geçmişte de aslında Sovyet sosyalizmine karşı mücadelede siyasi islama dayanmaya çalıştı. Buna yeşil kuşak projesi denmiştir. Türkiye'den İran, Pakistan, Afganistan'a uzanan bir kuşaktı bu. Sovyet Rusya'nın sıcak denizlere inmesini önleme, engelleme hareketiydi. ABD önderliği bundan kısmen sonuç da aldı. Reel sosyalizmi güneyden yeşil kuşak hareketiyle kuşatarak çözülüşe götürdü. Şimdi bölgede katı ulus devletçi diktatörlükleri de ılımlı siyasi islam hareketine dayanarak çözülüşe götürmek istiyor. Nasıl ki katı reel sosyalizmi yeşil kuşak hareketine dayanarak kuşatıp çözülüşe götürdüyse, katı ulus devlet diktatörlüklerini de ılımlı siyasi islam hareketlerine dayanarak çözülüşe götürmek istiyor.

AKP ABD desteği olmadan bu kadar gelişebilir miydi!

AKP'yi böyle bir ılımlı islam modeli olarak görüyor, değerlendiriyor, rol oynatıyor. AKP'nin sözde ılımlı islam modeliyle bölgedeki katı ulus devletçi yapıların değişebileceğini hesap ediyor. En başta bu biçimde Türkiye'deki katı kemalist milliyetçi diktatörlüğün değiştirilip ılımlı islama dayalı bir demokratikleşmeye dönüştürülebileceğini sanıyor. Diğer yandan bunu bütün Arap alemine, hatta İran'a, bütün Ortadoğu'ya bir model olarak sunmaya, bu model temelinde bölgenin her alanında değişiklikler yapmaya çalışıyor. Bu temelde rol oynatmak istiyor. ABD-AKP ittifakı bu temelde oluşmuş bir ittifaktır. AKP aslında bu rol ve misyonla ortaya çıkmış bir hareket oluyor. Dolayısıyla kendisi ilkesi, hedefi, programı olan bir hareket değildir. ABD'nin ılımlı siyasi islam projesini esas alarak, ona model olma temelinde ortaya çıkan, ABD tarafından desteklenerek Türkiye'de iktidara getirilen, bölgeye de model olarak da sunulan bir hareket oluyor.

Ortada gerçekten bir AKP yoktur. ABD'nin ılımlı siyasi islam projesi temelinde geliştirilen, ABD'nin desteğiyle ortaya çıkan bir hareket var. AKP tümüyle böyledir. Dikkat edelim, birinci kongresini yapmadan tek başına iktidar oldu AKP. Peki, neye dayanarak, hangi güce dayanarak? Hangi örgütlülüğe ve çabaya dayanarak oldu? Parasını nereden aldı, örgütünü nereden kurdu? Halkı nasıl etkiledi? Arkada koskoca ABD desteği olmasa bunu kesinlikle gerçekleştiremezdi. Bunu iyi görelim, doğru anlayalım. Şimdi dördüncü kongresiyle on yıllık bir hedef daha önüne koymaya çalışıyor, ama iyi bilelim ki, geçen on yılı ABD desteğiyle kurtardı. ABD'nin Türkiye üzerindeki etkinliğine dayanarak, ABD desteğini kullanarak var oldu, iktidar oldu, yargıyı geriletti, orduyu geriletti, CHP ve MHP'yi geriletti; Kürtlere karşı soykırım savaşını yürütüyor. ABD desteği olmazsa bunların hiçbirini yapamaz. Bazıları diyor, halk desteğine dayanarak bunu yapıyor, ne alakası var! AKP'ye destek veren halkın böyle bir mücadeleci gücü yok. Sonuna kadar basit, çıkarcı bir topluluk bu. Gücü, imkanı AKP'de gördüler, oradan yemlenerek aslında yeni bir sınıf, yeni tarz bir burjuvalaşmayı ortaya çıkardılar. Bunu netçe görmek gerekli. İşte ABD tarafından AKP'ye oynatılmak istenen rol bu. Aslında bölgedeki statükonun köklü bir biçimde değişimini engellemek, ulus devletçi diktatörlüklerin yıkılışını önlemek, Kürt ve Arap devrimlerini tasfiye etmek, buna karşılık kısmi rötuş düzeyinde restorasyonlarla ulus devlet diktatörlüklerinde bazı değişiklikler yaparak, işte AKP'nin ifade ettiği gibi ileri demokrasiye ulaştık deyip toplumu kandırma hareketi oluyor bu.

Aslında Kürt ve Arap devrimlerini tasfiye etme Ortadoğu'da mevcut statükoyu aşacak köklü değişimi ve dönüşümü önleme, kısmi rötuşlarla küresel kapitalist hegemonyaya dayanan, Kürtleri inkar eden, Kürt soykırımı yürüten, Arapları ikinci planda tutan, bölgenin I. Dünya Savaşı'yla oluşmuş ulus devletçi statükosunu devam ettirmek oluyor. AKP'nin gerçeği bu. AKP ile bölgede inşa edilmek istenen ılımlı siyasal islam projesinin hedefi bu, içeriği bu. Bu proje ne kadar güçlü olabilir? Ilımlı islam ne kadar rol oynayabilir? İslamın ılımlısı, radikalı birbirinden ne kadar ayrışır? Aslında bunlar göreceli yaklaşımlar. Ilımlıkla radikallik bir dozaj farklılığını ifade ediyor. İşin esası siyasi islamdır. AKP ile bir siyasi islam modeli geliştirmek istedi ABD, fakat bu model radikal islamı destekledi. Dikkat edilirse birçok alanda ABD desteğiyle gelişen eğilimler ABD ile çatışır hale geldiler. Arap devletlerinde böyle olduğu gibi, bu bir yerde neredeyse Türkiye'de de böyle oluyor. Dolayısıyla ABD'nin AKP ile yaratmış olduğu modelin Ortadoğu'da tutmayacağı anlaşılıyor. Siyasi islam modelinin I. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı ulus devletçi diktatörlükleri aşma, o statükoyu değiştirme görevini yerine getiremeyeceği, kısmen onları yapsa bile hem bölge halkları hem de dünya için daha tehlikeli, daha çatışmalı bir sistem yaratacağı ortaya çıkıyor. Bu bakımdan son günlerde görülen o ki, aslında bu siyasi islamdan ABD ve müttefikleri de biraz kuşkulu. Çünkü radikal islam tarafından tehdit ediliyor. Bunun arkasında da siyasi islam vardır. O halde ulus devlet diktatörlüklerini aşmaya çalışalım derken, radikal islamcı saldırılarla yüz yüze geliyorlar. AKP ile geliştirilmek istenen siyasi islam aslında efendileri için yeni bir problem, çıkmaz ortaya çıkarıyor. Son dönemde ortaya çıkan gerçekler biraz böyle.

Bu bakımdan da ne ABD'nin oyunları ne de AKP ve benzeri güçlerin siyasi islam adı altında dinci, milliyetçi diktatörlükler yaratma eğilimleri bölgede yeni bir çözüm olarak ortaya çıkıyor. Tam tersine eski ulus devletçi statükoyu biraz daha maskeleyerek devam ettirmeyi ifade ediyor. Bunu şimdi Kürdistan'da, Arabistan'da, hatta Türkiye ve İran'da aydınlar çok daha net ve kapsamlı bir biçimde görüyorlar. Bunun yarattığı tehlikeyi seziyorlar. Bu bakımdan da bunların çözüm olmadığını, çözümün köklü ve radikal bir değişim dönüşüm olduğunu, ulus devletçi statükoyu bölgede tümden yıkıp aşmak olduğunu görüyorlar. Bunu yaratan güçlerin de Kürdistan özgürlük devrimiyle Arap demokratik isyanı olduğunu görüyorlar. Bunlara sempati, eğilim daha çok gelişiyor. Kürt ve Arap direnişleri birbirlerini daha iyi tanıyorlar, demokratik çerçevede birbirlerine daha çok yanaşıyorlar. Giderek demokratik Ortadoğu birliğinin, demokratik ulusların kardeşliği çerçevesinde yaratılmasını ifade edecek biçimde demokratik Kürt-Arap ilişki ve ittifakının önü açılıyor. Gittikçe bu eğilim gelişme gösteriyor. Bölgenin temel devrimci gücü bu, değişim dinamiği bu. Önümüzdeki süreçteki çatışmalar içinde bu gerçeklik çok daha ortaya çıkacak. Hem ABD'nin rötuşlaştırma restorasyon çabaları boşa çıkacak, hem AKP'nin siyasi islamıyla bunu gerçekleştirmesi tutmayacak, hem de TC ve İran devletlerinin statükoyu olduğu gibi koruma çabaları sonuç vermeyecek. Bütün bunlar gelişen mücadele içinde aşılarak, dolayısıyla bölgedeki ulus devlet statükosu yıkılarak Kürt ve Arap direnişine dayalı demokratik Ortadoğu devrimi gelişecek. Ortadoğu'nun geleceği, yeniden yapılanışı bu temelde olacak. Ortadoğu tarihiyle uyumlu olan bu, toplumsallaşmasıyla uyumlu olan bu. Uluslararası düzeyde insanlığın özgür ve demokratik yürüyüşüne hizmet edecek, ön açacak gelişme bu. Önümüzdeki süreçte Ortadoğu'da gerçekleşecek olan da, başarı kazanacak olan da budur. Bu temelde biz özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren, dış güçlere ve bölge diktatörlüklerine karşı bu temelde mücadele eden, her türlü oyuna karşı uyanık olan, özgürlükçü ve demokratik güçlerin özgürlükçü ve direnişçi herkesi selamlıyoruz, başarılar diliyoruz, gelecek onlarındır; önleri açıktır. Israr ve sabırla birlik içinde yürütecekleri özgürlük ve demokrasi mücadelesi kesin başarı kazanacaktır.

Bir tarih yeniden yazılıyor

"Neden parti?" sorusu, doğal olarak "nasıl bir parti?" sorusunu da gündeme getiriyor. Bu çerçeve de verilecek olan cevap da, ancak koşullara uygun özellikler taşıyan bir partileşme olursa anlam buluyor. O nedenle de PKK doğuşu ve gelişimi içerisinde; "nasıl bir parti olmalı?" sorusu her zaman önemli bir gündem oluşturmuştur.

Burada öncelikle şunu belirtmemizde yarar vardır: Önder Apo, hem örgüte, hem de partiye çok yüksek değer biçmiş ve önem vermiştir. Her zaman Önderliksel yaklaşım böyle olmuştur. Kürdistan toplumunun atomlarına kadar parçalanmış olması, hücrelerine kadar örgütlenmesinin dağıtılmış bulunması böyle bir yaklaşımı gerekli kılmıştır.

Kürt toplumunun örgütten başka herhangi güç kaynağına sahip olmaması, kuşkusuz Kürt toplumu için; özgür, demokratik gelişimi açısından örgütün ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. Önder Apo daha baştan itibaren bu gerçeği gömüştür ve bu nedenle de örgütü, disiplinli ve örgütlü duruşu her zaman önemsemiş, her şeyin üstünde tutmuştur.

Önder Apo, parti örgütüne çok büyük ciddiyetle yaklaşmıştır. Partiyi, sadece bir örgüt olarak görmemiştir. (Kaldı ki, örgüte de çok büyük bir önem vermiştir) Onunla birlikte parti örgütünün, salt bir örgüt olmaktan öteye, Kürt toplumu için bir ulusal ruh, duygu, bilinç, karakter, duruş, davranış, tutum ortaya çıkartacağını daha baştan bildiği için; partinin Kürt insanının ve halkının kimliği olacağını, ancak Kürdistan'da işlerin böyle bir öncü örgütle başarılabileceğini daha baştan değerlendirmiş ve partiye her şeyin başında, her şeyden öncelikli ve önemli bir yer biçmiştir.

Önder Apo partiyi adeta kutsallık derecesinde ele almıştır. Her şeye hakaret edilmesine göz yumabileceğini, ama partiyle oynanmasına asla göz yummayacağını her vesileyle dile getirmiştir. Çünkü Kürdistan'da, Kürt toplumunda yaratılacaksa her tür değer, en küçüğünden en büyüğüne kadar her şey ancak parti ile parti bilinci, ruhu, disiplini ve örgütlülüğü ile yaratılabileceğine, partisiz hiçbir şeyin Kürdistan'da elde edilemeyeceğine daha baştan itibaren inanmıştır. O nedenledir ki, PKK mücadelesi içerisinde örgüt ve parti konusu her zaman önem taşımıştır. Öncelikler içerisinde yer almıştır. Daha ilk çıkışla birlikte bir parti olunma hedefi ortaya konulmuştur. Ama "nasıl bir parti?" sorusuna da yanıt aranmıştır. Sonuçta bulunan cevap ise; gerçekten her şeyiyle Kürt insanını, Kürt toplumunu yeniden yaratacak, Kürt insanının ve toplumunun ruhu, bilinci, duygusu, davranışı olacak, Kürt insanını ve toplumunu şekillendirecek ve yeniden biçimlendirecek bir partinin oluşturulması öngörülmüştür. PKK'nin oluşumuna gidilirken, PKK gibi bir partileşme öngörülürken, parti anlayışı bu biçimde şekillenmiştir. Yoksa öyle sokakta var olan egemen düzen partileri gibi ya da reel sosyalizmin çürümüş, bürokratikleşmiş partileri gibi bir parti asla düşünülmemiş, öngörülmemiş ve kabul edilmemiştir.

Onun için de daha ilk başlardan itibaren bütün görevlerin başarıyla yerine getirmenin ön koşulu olarak partileşmek öngörülürken, aynı zamanda böyle bir parti yaratma çabası düşünsel ve pratik olarak sürekli geliştirilmiştir. Bu çerçeve de "Nasıl bir partileşme gerçekleşmeli?" sorusu hep tartışılmıştır. Adeta böyle bir parti adım adım yaratılmıştır.

PKK'yi bir anlaşmayla ya da bir program ve tüzüğün kabul edilmesiyle, bir iki günlük yapılan toplantıyla kurulmuş bir parti olarak görmek, değerlendirmek kesinlikle yanlıştır. PKK, bir doğuştur, bir şekillenmedir, mücadele süreci içerisinde ortaya çıkan bir oluşumdur.

Öğrenci gençlik yaşamı grup döneminde ölçü kazandırdı

Belli bir ideolojik çerçeve oluşup, ideolojik gruplaşma yaratıldıktan sonra, hem partileşme kaçınılmaz hale gelir, hem de partinin özelliklerinin ne olacağı, nasıl şekilleneceği ipuçları biçiminde ortaya çıkmış olur. Nitekim bir ideolojik grup olarak şekillendikten itibaren PKK'nin nasıl oluşacağı, hangi özellikleri üzerinde gelişen bir parti olacağı da az çok belirginlik kazanmaya başlamıştır. Şunu iyi biliyoruz ki, PKK'nin doğuşu ve gelişimi Önder Apo'nun ölçü, özellik ve yaşam tarzıyla belirlenmiştir.

Bununla birlikte bir de, öğrenci dayanışması ve komünalizmi etrafında doğup gelişen bir ideolojik gruplaşma dönemi vardır. Öğrenci gençlik; ütopik, idealleri çok olan, düşünen, tartışan, iddiası ve iradesi büyük olan, yeni arayışçılığı fazla olan, özgürlük, eşitlik, demokrasi ilkelerine bağlı, tutkulu ve açık olan bir kesimi ifade ediyor. Genellikle de öğrenci gençlik bu özelliklerle tanımlanır. Kuşkusuz öğrenci gençlik bu anlamda tüm gençlik kesiminin öncü kolu niteliğindedir. Hem gençlik ölçü ve özelliklerini en çok bilince çıkartan, anlayan bir kesimdir, hem de gençlik dayanışmasını okul ortamında en güçlü bir biçimde geliştiren, yaşayan, örgütlenmeye en açık, örgüt bilinci ve tecrübesini hızla geliştirebilen bir kesim konumundadır.

PKK komünalizminin öğrenci gençlik yaşamı temelinde çıkış yapmış olması aslında bir avantaj olmuştur. Bu kesinlikle yanlış görülmemeli ve yadırganmamalıdır. Belki bazı yönlerden eksik bırakan, tutucu kılan yönleri olmuştur. Ama insan dayanışmasının, ilkeler etrafında yoldaşça bütünleşmenin, arkadaşlık ölçü ve özelliklerinin yoldaş düzeyinde ilke ve amaç bağlılığı etrafında gelişmesinin çekirdeği adeta öğrenci gençlik yaşamı olmaktadır. Öğrenci gençlik komünalizmini bir tür sosyalist partileşmenin öncüsü olarak görmek hatalı değildir. Bir süre Ankara'da, yüksek öğrenim gençliği içerisinde böyle bir komünal yaşam etrafında oluşan ideolojik gruplaşma, Önder Apo'nun özgürlükçü, eşitlikçi, demokratik, paylaşımcı anlayış ve yaşam duruşuyla da bir bilinç ve sistem kazanarak Kürdistan'a taşınılmıştır.

Ankara'da öğrenci gençlik içerisinde oluşturulan ideolojik gruplaşma, 1976–77 yıllarında Kürdistan'da orta öğrenim gençliğine dayalı dinamik bir gençlik örgütü düzeyine vardırılmıştır. Orta öğrenim gençliği daha tecrübesiz, daha genç, daha fazla eğitim isteyen bir gençlik olduğu gibi; örgütsel yaşam konusunda da daha ham, aileye ve aileci özelliklere daha yakın bir gençlik olmaktadır. Yüksek öğrenim gençliği ise bu alanlarda daha ileri bir durumu ifade eder. Nitekim yüksek öğrenim gençliği içerisinde ilk ideolojik gruplaşmasını gerçekleştirmiş olması PKK açısından hem her türlü gençlik kesimini eğitecek, tecrübe kazandıracak bir kadro adayı, gücünü ortaya çıkartmayı sağladığı gibi, hem de yüksek öğrenim gençliğinin komünalizme açık yaşam tarzını her türlü gençlik örgütlenmesi içerisinde egemen kılmayı olanaklı hale getirmiştir.

PKK kuruluş kongresine doğru giderken Kuzey Kürdistan'ın hemen hemen bütün şehirlerinde, kasabalarında, okulların olduğu her yerde böyle bir gençlik örgütlülüğü ve komünal gençlik yaşamı söz konusudur. Özellikle 18 Mayıs 1977'de Haki Karer'in şahadetinden sonra içine girilen gençlik örgütlenmesi ve partileşmeyi geliştirme süreci, çalışmalarda ve örgütlülükte daha ileri ve yetkin bir düzeyin ortaya çıkartılmasına yol açmıştır.

PKK'nin Kuruluş Kongresine doğru giderken, örgütsüz gençlik ortamı, özellikle de öğrenci gençlik ortamı yok denenecek kadar azdır. Diğer yandan kongreye doğru giderken parti ve örgüt tartışmalarında da önemli bir düzey yakalanmıştır. Önder Apo, Haki Karer yoldaşın katledilmesi ardından onun anısına sahip çıkmanın gereği olarak partileşmeye karar verdiğini ve parti program taslağını bu temelde hazırladığını birçok kez dile getirmiştir. Kısaca belirtecek olursak, 1977 yazından itibaren partileşme süreci özgürlük hareketinin gündemine girmiş ve her yerde; nasıl örgütlenilmeli, parti nasıl olmalı? Sorusu tartışılır hale gelmiştir. Program taslağının hazırlanıp kadro kesimlerine sunulmuş olması da ister istemez bu tartışmaları daha örgütlü ve planlı bir hale getirmiştir.

Partileşme kararı ve Serxwebun'un ilk sayısı

Bu temelde 1977 yılının Kasım ayında, "Nasıl örgütlenmeli, partileşmeli?" sorusunun tartışıldığı bir kadro toplantısı Amed'de, Kurban Bayramı sürecinde yapılmıştır. Buradaki tartışmalar kuşkusuz ilginçtir. Önder Apo'nun örgüte ve onunda içinde partileşmeye büyük önem veren, bu hususları gündemleştirip, tartışan tutumuna karşı; Şahin Dönmez'in partileşmeye isteksiz, erteleyici yaklaşımı ortaya çıkmıştır. Böyle bir tartışma yaşanmış, başta Mazlum Doğan olmak üzere, ağırlıklı toplantıya katılan kadro bileşimi Önder Apo'nun partileşme düşüncesine destek vermişlerdir. Bu toplantı örgütlenme konusunda her hangi bir karar almamış, ancak bir tartışma sürecini; "Nasıl bir örgüt ve parti olmalı?" tartışmasını daha ciddi ve kapsamlı bir biçimde gençlik hareketinin gündemine sokmuştur. Ardından 1978 baharında Elazığ'da benzer bir toplantı gerçekleştirilmiştir; gündem yine aynıdır, "Nasıl bir örgüt ve parti olmalı." Sorusu üzerine burada da benzer tartışmalar yapılmıştır. Bu toplantı da, Amed toplantısından farklı olarak belli bir örgütsel ayrışma ve ilerleme yönünde adım atıldığı gibi, bunu sağlayacak olan kararlarda alınmıştır.

Böylece bu toplantıyla birlikte bir yandan her türlü pratik-örgütsel çalışmaları yürüten gençlik örgütlenmesi geliştirilirken, diğer yandan teorik çalışma, ideolojik mücadele geliştirmek üzere yayın faaliyetinin örgütlendirilmesi ve basın-yayın çalışmalarının geliştirilmesi yönünde de bir karar alınmış; buna göre bir iş bölümü ve örgütsel görevlendirme içine girilmiştir. Bunun sonucunda "Kürdistan Devriminin Manifestosu" ortaya çıkartılmış, hazırlanmıştır. Hem program hem manifesto basılıp en geniş çevrelere dağıtılmış ve Serxwebûn dergisinin yayını 1978 Ekimi'nde başlatılmıştır. Kuşkusuz bütün bunlar da PKK kuruluş kongresinin hazırlanması açısından çok büyük önem arz eden çalışmalar olmuştur.

Üçüncü olarak, kongre hazırlığı anlamında pratik,taktik gelişmeleri ve mücadeleyi ifade etmek gerekir. Özellikle 18 Mayıs 1977 katliamının bu konuda PKK açısından bir dönemeç oluşturduğu bilinmektedir. Önder Apo da bu gerçeği savunmalarda netçe ifade etmiştir. Antep katliamı, Apocu gençlik gruplaşmasının önüne şu realiteyi koymuştur: Kürdistan'da ulusal kimlik ve özgürlük için propaganda çalışması bile meşru savunma temelinde yürütülmek zorundadır. Kendini savunmayan bir çalışmanın hayatta kalma ve başarılı olma şansı yoktur. Bu Antep katliamının açıkça ortaya çıkardığı ve öğrettiği bir ders olmaktadır. Bu temelde çalışma tarzında, örgütsel işleyişte yeni sistemler, tedbirli, kontrollü bir düzey giderek ortaya çıkartılmıştır.

Kendini savunan, saldırılar karşısında yenilmeyen, ayakta kalan, saldırgandan hesap sormayı bilen, deyim yerindeyse intikam alma gücünü gösteren bir hareket giderek şekillenmiştir. En başta Antep katliamının intikamı alınmış, ardından da değişik yerlerde gençlik kadrolarına dönük faşist, gerici, feodal, sosyal-şoven kesimlerden gelen saldırılara karşı bir aktif savunma içerisinde olunmuştur. Buda giderek Apocu hareketi; ajanlaşmış yapı, kişi ve kurumlara karşı şiddet temelinde mücadele taktiği biçiminde bir taktik

"Belli bir ideolojik çerçeve oluşup, ideolojik gruplaşma yaratıldıktan sonra, hem partileşme kaçınılmaz hale gelir, hem de partinin özelliklerinin ne olacağı, nasıl şekilleneceği ip uçları biçiminde ortaya çıkmış olur. Nitekim bir ideolojik grup olarak şekillendikten itibaren PKK'nin nasıl oluşacağı, hangi özellikleri üzerinde gelişen bir parti olacağı da az çok belirginlik kazanmaya başlamıştır"

anlayışa götürmüştür. Özellikle 19 Mayıs 1978'de Halil Çavgun yoldaşın feodal çetelerin, faşistlerin ve polisin işbirliğiyle katledilmesi, böyle bir taktik temelinde mücadele yürütme görevini bütün açıklığıyla ortaya çıkarmıştır. Bu temelde özellikle bu saldırının intikamını almak üzere Hilvan direnişi örgütlenirken, bu taktik anlayış gerici, faşist saldırıların, polis ve sosyal-şoven kesimlerin saldırılarının olduğu her tarafa yayılmıştır.

Bu şekilde 1978 yaz mevsimi sürecinde Hilvan başta olmak üzere, Kürdistan'ın bütün alanlarında faşistlere, polis saldırılarına, gerici, sosyal- şoven çevrelerden gelen silahlı saldırılara karşı, giderek yaygınlaşan ve yoğunlaşan bir silahlı direniş konumu içerisinde olunmuştur. Bu savunma direnişi, Kürdistan'ın bütün alanlarına yayıldığı gibi, önemli bir yoğunluk arz etmiş ve giderek siyasi ortamı, değişik sosyal kesimleri daha derinden etkiler hale gelmiştir. Bu da hareketi gençlik hareketi olmaktan çıkararak toplumun diğer kesimlerine; kadınlara, emekçilere, köylülüğe taşırmıştır.

PKK kuruluş kongresine doğru giderken Apocu hareket; gençlik hareketi olmayı aşmış, bir halk hareketi düzeyine özellikle de Kürdistan'ın orta kesimlerinde; Urfa, Mardin, Diyarbakır ve Batman'da yine Bingöl- Dersim ve Serhat hattına kadar ulaşmıştır.

Kongre hazırlıkları büyük bir gizlilik içerisinde gerçekleştirildi

PKK'nin Kuruluş kongresine doğru giderken Apocu hareketin genel durumuna ilişkin bunları belirtebiliriz. Tabii kongre hazırlıkları olarak daha farklı çalışmalarda yapılmıştır. Örneğin, kongrenin yerinin hazırlanmasında belirli bir arayış olmuş, sonunda Lice'nin Fis köyünde Seyfettin Zoğurlu arkadaşın evi uygun görülmüştür. Ev, önceden tanıdığımız bir evdir. Seyfettin arkadaş Dersim öğretmen okulundan katılım göstererek profesyonel çalışma yürüten bir arkadaşımızdır. Ayrıca buranın tercih edilmesinin bir nedeni de evin bir yanının asfaltın kıyısında olması, iniş çıkışlarda fazla dikkat çekmeden gizli bir biçimde eve giriş-çıkışların sağlanabiliyor olmasıydı. Ailenin sempatizanımız olması elbette diğer sorunların çözümü açısından da önemli faktör olmaktadır. Zaten Kasım ayı sonu Amed yağışlı ve her taraf da sislidir. Bu bakımdan gizliliğin korunması açısından böyle bir yer tercih edilmiştir.

Öyle bir süreçte, mücadelenin bu kadar şiddetlenmiş olduğu bir ortamda elbette gizlilik, polisi atlatacak bir tarzda çalışmaları örgütlemek önem taşımaktadır. Nitekim 1978'in 26 Kasım'ı çok yağışlı ve sisli bir ay olmuştu. Değişik alanlardan çağrılan kadrolar önce Amed'e gelip, bazı yerlerde verilen adreslerde toplanmışlardır. Örgütlenen bir araçla 25 Kasım gecesi Fis ovasına grup grup sabaha kadar arkadaşlar taşınmıştır. Araçlar farlarını söndürmeden ve daha tam durmadan insanlar araçtan inerek eve girmişlerdir ve böylece araçlardan inenlerin olduğunun anlaşılmasına bile müsaade edilmemiştir. Araç yoluna devam etmiş ve belirli bir mesafeden sonra dönüşünü yapmıştır. Böylece dikkat çekmemeye özel bir önem verilmiştir. Yine o zaman bir sempatizanımız ve aynı zamanda asker kaçağı durumunda olan Alaattin arkadaş sürekli nöbet tutmuştur. Seyfettin arkadaşın babası, orada bulunan çay ocağı ve lokantada sürekli geliş-gidişleri kontrol

> **"Kongreye Hilvan-Siverek grubu katılamamıştır. Başlarında Mehmet Karasungur yoldaş vardır. Onların, Hilvan direnişinin kritik bir noktada ve artık sonuca gitmekte olduğu, ayrılınırsa aleyhimize dönebileceği, o nedenle de toplantıya katılmamaları yönündeki talepleri Önder Apo tarafından uygun bulunularak, gelmemelerine izin verilmiştir. Nitekim bu öngörü pratikte de doğrulanmış, kongre tamamlandığı gün Hilvan direnişi de başarıyla sona ermiştir"**

etmiş ve denetlemiştir. Evin kadınları da yemek vb. işleri yapmışlardır. Bu aile fertleri her hangi bir itirazda bulunmadıkları gibi; heyecanla, coşkuyla çalışmışlardır. Gerçekten de tarihi bir görevi yerine getirmişlerdir.

Yer ile birlikte, çağrılacak kadroların belirlenmesi Önder Apo tarafından organize edilmiştir. Her bölgeden yeterli sayıda delegenin getirilmesi, o alanda yarı resmi temsilci düzeyinde çalışan arkadaşlardan istenmiştir. Sayı belirlenmiş, bazı yerlerde isimler belirlenmiş, bazı yerlerde ise orada çalışan arkadaşların takdirine bırakılmıştır. Böylece çağrılan delege sayısı-yanlış hatırlamıyorsam- 25'tir. Belirlenen sayı içerisinden üç arkadaş toplantıya katılamamış, 22 delegenin katılımıyla PKK Kuruluş Kongresi 26 ve 27 Kasım günleri içerisinde Lice'nin Fis ovası köyünde yapılmıştır. 25-26 gecesi toplantı yerine gidilmiş, 26 sabahı son grup olarak Önder Apo ve yanındaki arkadaşlar gelmiş, 26 Kasım günü çalışılmış, 26-27 Kasım gecesi evde kalınmış, 27 Kasım günü çalışma sürdürülmüş ve aynı günün akşamı tamamlanarak 27 Kasım akşamı yine aynı yöntemle köyden Amed'e delegeler taşınmış, oradan da dağılım ve örgütsel düzenleme gerçekleştirilmiştir.

Hilvan zaferi ve kongre coşkusu iç içe geçti

Kongreye Hilvan-Siverek grubu katılamamıştır. Başlarında Mehmet Karasungur yoldaş vardır. Onların, Hilvan direnişinin kritik bir noktada ve artık sonuca gitmekte olduğu, ayrılınırsa aleyhimize dönebileceği, o nedenle de toplantıya katılmamaları yönündeki talepleri Önder Apo tarafından uygun bulunularak, gelmemelerine izin verilmiştir. Nitekim bu öngörü pratikte de doğrulanmış, kongre tamamlandığı gün Hilvan direnişi de başarıyla sona ermiştir. Süleymanlar; aşiretçi-feodal grubu teslim alınarak Hilvan direnişinin zafere gitmesi sağlanmıştır. Bu şekilde, Kasım ayı sonunda hareketimiz çifte başarıyı birlikte kutlamış; bir yandan Kuruluş Kongresini, diğer yandan Hilvan direnişinin zaferini birlikte yaşamıştır.

Bunlar dışında kongre için hazırlık anlamında manifesto ve programın hazırlanıp son şeklinin verilmesi de söz konusu olmuştur. Bunlar bütün bölgelere dağıtılarak, bölge örgütleri tarafında toplantılar yapılarak tartışılmış, her bölgenin manifestoya ilişkin görüşleri, değişiklik önerilerini hazırlayıp, delegeleri tarafından getirilmesi sağlanmıştır. Yine dokuz maddelik bir tüzük taslağı Önder Apo tarafından hazırlanmıştır. Böylece, bir parti kuruluş kongresinin parti kuruluşunu gerçekleştirmesi için kabul etmesi gereken materyaller önceden hazırlanmış ve tartışılarak, bütün bölgelerin görüşleri alınıp, bu temelde kongreye gidilmiştir.

Toplantı iki gün, 26 ve 27 Kasım günleri boyunca sürmüş, 27 Kasım akşamı kararlar alınmış ve toplantı sona ermiştir. Toplantının ilk başta gündemi belirlenmiştir. Bunlar arşivde vardır. Pratik örgütsel faaliyetleri değerlendiren, yine program, tüzük, manifestoyu görüşen, örgütsel sorunları tartışan, yeni sürecinin planlamasını yapan, bir de resmi bir merkezi yönetimi seçmeyi öngören maddelerdir. Bu maddeler bilinen kongre gündemleri çerçevesindedir. Toplantının divanı bir arkadaştan oluşmuştur. Hayri arkadaş toplantının divanı olarak görev yürütmüştür. Önder Apo, toplantıya kendisinin daha çok katılımcı olacağını, tartışmak istediğini ifade ederek, kendisinin toplantıyı yönetmesinin uygun düşmeyeceğini, bir başka arkadaşın yönetmesinin daha doğru olacağını belirtmiştir. Bu temelde de Hayri arkadaşın divan olarak belirlenmesi gerçekleşmiştir. Hayri arkadaşa kimsenin herhangi bir itirazı olmamıştır. Zaten öyle çok fazla divana görev düşen bir durumda yaşanmamıştır. Toplantı bir toplantı kültürü o zamanki çalışmaları içerisinde Apocu hareket bünyesinde oluşmuştur. Öyle çok fazla divan yönetimine ihtiyaç kalmadan toplantının doğal yönetiminin gerçekleştirilmesini sağlayan bir ortam söz konusudur.

Esas gündem maddesi olarak; mevcut siyasi, askeri, örgütsel durum, yürütülen çalışmalar değerlendirilmiştir. Bu konuda Önder Apo'nun mevcut duruma ilişkin kapsamlı bir analizi olmuştur. Onunla birlikte pratik-örgütsel durumumuz ve çalışmalara ilişkin de kısmi bir tartışma yapılmıştır. Zaten bir kuruluş sürecinde olunduğu için genel gelişmelerin ve hazırlıkların bir örgütsel kuruluşa gitmek açısından yeterli olup olmadığı tartışılmış, kısmi bazı eleştiriler olmuş, esas olarak yeni sürecin kararlaşması üzerinde durulmuştur. Bu kararlaşma noktasında da iki husus öne çıkmıştır:

Birincisi, manifesto, program ve tüzüğün görüşülüp, kabul edilmesidir. Bu konuda çeşitli bölgeler daha önce yaptıkları toplantılarda oluşturdukları görüş ve önerileri sunmuşlar, onlar tartışılmış, uygun görülen değişiklikler yapılmış, uygun görülmeyenler reddedilmiştir. Sonuçta manifesto, program ve tüzük kongre bileşimi tarafından kabul edilmiştir. Böylece artık Apocu hareket bir manifesto, program ve tüzüğe göre çalışan resmi örgüt haline gelmiştir.

Öne çıkan ikinci örgütsel husus ise, parti örgütlenmesinin ne anlama geldiği, kendimize program, tüzük, manifesto kabul ederek, örgüt olduk, diyerek neyi değiştirdiğimizin anlaşılması olmuştur. Bu konuda genel kadro duruşunda belli bir zayıflık, yetersizlik söz konusudur. Bu, Önder Apo'yu belli ölçüde endişelendirmiştir. Burada Önder Apo örgüt olma, partileşme, örgüt olmanın gereği olarak manifesto, program ve tüzük çerçevesinde resmi çalışma düzeni içerisine girme konusunda çok uyarıcı ve kapsamlı görüşler ortaya koyan değerlendirmeler yapmıştır. Gönüllü çalışma düzeniyle resmi çalışma düzeni arasındaki farkı, dolayısıyla örgütlenmeyle içine girilen süreçte örgütlerimizin nasıl işleyeceği, kadroların nasıl yaklaşması gerektiği konularını ayrıntılı izah eden değerlendirmelerde bulunmuştur.

Önder Apo, partileşmenin gerekçesi olarak şunu ortaya koymuştur; "artık bir halk hareketi haline geldik. Geçmişte bir ideolojik gruptuk, sonra bir gençlik hareketi olduk, böyle bir grubun ve gençlik örgütünün sorumluluğunu bir kişi yürütebilirdi ve ben şimdiye kadar yalnız başıma bu görev ve sorumluluğu yürüttüm. Ancak artık hareketimiz genişledi, gençliği aşarak kadınlara, köylülere, işçilere, emekçilere taştı; işin içine silahlı şiddet girdi; bir halk hareketi haline geldik. Böyle bir halk hareketinin sorumluluğunu bir kişinin üstlenip yürütmesi ne mümkündür, ne de doğru ve yeterlidir. Ancak böyle bir görevi iyi örgütlenmiş bir parti örgütü yürütebilir. Bunun sorumluluğunu ancak bir parti taşıyabilir. Kolektif tarzda işleyen, çalışan yönetime dayalı bir parti örgüt ancak böyle bir halk hareketinin öncülük görev ve sorumluluğunu yürütebilir. Bu nedenle de, artık bireysel sorumlulukla hareketin bundan sonra yönetilmesi, geliştirilmesi mümkün değildir. Onun için örgütlenmek, parti olmak, kolektif çalışan yönetim haline gelmek, birlikte sorumluluk üstlenmek şarttır" demiş ve bu temelde örgütlenmemiz, partileşmemiz ve kongrede parti kararı almamız gerektiğini ortaya koymuştur. Zaten daha önceki süreçte bir-iki yıl boyunca bu hususlar tartışıldığı, gerekli eleştiriler yapıldığı için bu toplantıda açıktan bu görüşlere karşı, ona ters düşecek bir beyanda bulunulmamıştır. Önder Apo'nun örgütlenme ve partileşme gerekçesi olarak ortaya koyduğu gerekçeler kabul görmüştür.

Kadro tartışmaları Kongreye damgasını vurdu

Önder Apo ikinci olarak, partileşmeye karar verildikten sonra, gönüllü çalışma ile profesyonel resmi çalışma arasındaki farkı izah etmiştir. Bu konuda da oldukça uyarıcı ve eğitici açıklamalar yapmıştır. Gönüllü olarak çalışmanın esaslarının ne olduğu, neye dayandığı, bunda bir mecburiyetin, zorlamanın, hesap alıp-vermenin olmadığı, herkesin istediği gibi katıldığı, ama artık resmi örgüt olmaya karar verildikten sonra gönüllülüğün aşıldığı, program ve tüzük hükümlerine göre herkesin çalışmakla yükümlü olduğu, bu temelde resmi görev verme ve çalışmanın sonuçlarına göre hesap alma-verme işleminin gerçekleşeceği; herkesin istediği gibi değil, parti program ve tüzük esaslarına göre günlük olarak yaşayıp, çalışmak zorunda olduğu hususlarını çok çarpıcı ifadelerle ortaya koymuştur.

Bütün bunlar, Önder Apo'nun kongredeki bu açıklama ve çabaları gösteriyor ki, kadroda bir yetersizlik, zayıflık vardır. Algılama ve yaklaşım, duruş zayıflıkları söz konusudur ve bu Önder Apo'yu endişelendirmektedir. Nitekim bu endişe parti örgütleyip örgütlememe noktasında da Önder Apo'da var olmuştur. Şu konuda kadroları hep uyarmıştır, "bir parti kurmaya karar veririz, adımızı parti koyarız; ama bunun gereklerini, parti olmanın büyük sorumluluğunu pratikte yerine getiremezsek tarih karşısında suçlu duruma düşeriz, tarih bize güler" O bakımdan da parti olmaya kadro ne kadar hazır, ne kadar değil? Hazır hale nasıl getirilir, bu bilinci yaratmaya, bunun sorgulamasını yapmaya çalışmıştır.

Böyle bir yaklaşım Önder Apo'nun partiyi ne kadar çok önemsediğini ortaya koymaktadır. Önder Apo'ya göre; Parti, mutlaka yenilik yaratması gereken, toplum yaşamını değiştirmesi gereken, başarı kazanması gereken bir örgüttür. Öyle adına parti denilip de hiçbir şey yapamayan örgütleri, partiyi sulandıran, ismine denk düşmeyen tutumlar gösteren yaklaşımlar olarak her zaman eleştirmiş, mahkum etmiştir. Kendisi büyük ciddiyetle baştan itibaren parti olayına yaklaşmış,

kongrede de bu ciddiyete dayalı bir partileşmeyi geliştirmeye, bütün kadrolarda böyle bir bilinç ve tutum oluşturmaya çalışmıştır. Çünkü PKK başka partiler gibi olmayacaktır. Kurulacak olan Parti; toplumsal gelişmede öncülük edecek, rolü olacak, büyük bir çatışmaya girecek, Kürt toplumunun örgütsel duruşunu ve yaşamını değiştirecek bir parti olacaktır. Gerçekten adına uygun öncü bir parti olacaktır.

Böyle bir parti olabilmek için, buna uygun bilinç, kararlılık, irade, örgütlü çalışma gücü gereklidir. Önder Apo bunu yaratmaya çalışmıştır. Önder Apo'nun parti örgütlenmesi üzerinde bu kadar durmasının nedeni de, kadronun resmi profesyonel parti ölçülerine ve bilincine tam hazır olmamasından ve bunu görmesinden kaynaklanmıştır. Önder Apo bu endişesini hiç saklamamış, hep gündemde tutmuştur. Bütün belgeler parti kuruluşu temelinde olmuş, örgüt kurmaya, kongre karar vermiştir, ama Önder Apo, "hemen parti diyelim mi, yoksa bir süre daha farklı bir birlik olarak örgütlenip çalışarak, örgütsel sistemi bu temelde geliştirip kadroyu pişirip pekiştirerek sonra partileşme adımını atalım ve buna bağlı olarak parti diyelim" biçiminde bir tartışmayı ve arayışı hep sürdürmüştür.

PKK ismi Kongreden 1,5 yıl sonra konuluyor

Kongre, parti kurmaya bu temelde karar vermiş, ama partiye bir isim takmamıştır. Örgüt olduk, kararı çıkmış, parti program ve tüzüğü kabul edilmiş, ama bu partinin ismi bile konamamıştır. Daha sonra geçen üç aylık süreç içerisinde bu tartışılmış, kuruluş bildirisi hazırlanmış, Nisan 1979'da toplanan Merkez Komitesi, "Partiya Karkerên Kurdistan" PKK kuruluşuna karar vermiştir. Partinin isminin PKK olması Nisan 1979'daki Merkez Komite toplantısında gerçekleşmiştir. O zamana kadar Önder Apo kendi içinde çeşitli örgüt isimlerini tartışmış, merkezde bazı tartışmalar olmuş, sonuçta merkez komitesinin karar ve iradesiyle PKK isminde karar kılınmıştır.

Bunlarla birlikte, kuruluş kongresinin önemli bir görevi de, seçim yapmak, bir Merkez Komite seçmekti. Yani bir merkezi yönetim oluşturmaktı. O zamana kadar tek sorumlu, görevli olarak Önder Apo örgütsel işleri düzenleyip, koordine etmişti. Seçim konusunda da önemli bir tartışma yürütülmüştür. Nitekim herkes kendi tanıdığını aday göstermiş, çok sayıda aday ortaya çıkmıştır. Önder Apo, tek tek aday gösterilen kişilerle diyalog kurmuş, bu görevi yayıp yapmamaya ne kadar istekli ve hazır olduklarını anlamaya çalışmıştır. Bu konuda Mazlum Doğan arkadaşla diyalogu öğretici olmuştur. Mazlum arkadaşa "senin hazırlıkların azdır, nasıl bu görevi yürüteceksin? Niye aday oldun?" diye sorunca, Mazlum arkadaşın cevabı şöyle olmuştur, "ben kendimi aday göstermedim, diğer arkadaşlar beni bu göreve uygun görüp, aday gösterdiler. Ben parti üyesi olabilmem için her görevi kabul etmeye hazır olmam gerekir. Önemli olan PKK üyesi olup olamamaktır. Partinin üyesi olan, Merkez Komite görevini de yürütür. Üye olabilmem için her türlü görev yürütmeye hazır olmam gerekir. Bu nedenle bu kongrenin bana vereceği her türlü görevi yapmakla mükellefim, böyle bir anlayışla yaklaşmak zorundayım. Arkadaşlarda beni aday gösterdiler. Bu nedenle kongrenin takdiri ne olursa o temelde çalışacağım" demiştir.

Görev ve sorumluluklar karşısında parti kadrosunun tutumunun ne olması gerektiğini, yine o katılan kadroların parti bilincinin hangi düzeyde olduğunu göstermek açısından bu örnek oldukça anlamlı ve öğretici olmuştur.

Yönetim seçiminde bir kişi dışında hiç kimse kendisini aday göstermemiştir. Kendi kendisini aday gösteren tek kişi ise, Şahin Dönmez olmuştur. Bu da biraz tebessümle karşılanmış, fakat kendini aday gösterdiği ve o temelde çaba harcadığı için reddedilmemiştir. Sonuçta kongre yedi kişi olarak belirlediği merkez komiteyi seçememiştir. Onun yerine üç kişilik bir Merkez Yürütme seçmeyi öngörmüş, bunu da: Önder Apo, Mehmet Karasungur ve Şahin Dönmez olarak belirlemiştir. Partinin genel sekreteri olarak Önder Apo'yu tespit etmiş, iki yardımcı olarak ta Mehmet Karasungur yoldaş ile Şahin Dönmez'i belirlemiştir. Geriye kalan dört merkez komitesi üyesini seçmekle Önder Apo'yu görevlendirmiş ve yetkilendirmiştir. Kimi seçmek istiyor ve kiminle çalışmayı arzu ediyorsa onları seçip bir merkez komite oluştursun, diye yetki Önder Apo'ya verilmiş, Önder Apo da daha sonra Mazlum arkadaşı, Hayri arkadaşı, Cuma arkadaşı ve Baki'yi seçmiştir. Böylece ilk merkez komite bu yedi kişiden oluşmuştur.

Merkez komitenin ilk toplantısında Mehmet Karasungur arkadaş askeri komiteyle görevli olduğu, askeri çalışmalar yürüttüğü için merkez yürütmeye uygun olamayacağını önermiş, bunun üzerine değişiklik yapılarak Cuma arkadaş Merkez Yürütmeye dahil olmuş, Mehmet Karasungur arkadaş askeri komitenin sorumlusu olarak faaliyet yürütmüştür.

PKK kuruluş kongresine ilişkin bazı ayrıntı veya anılar vermek gerekirse, şunlar söylenebilir;

Toplantı tamamlanıp da herkes yerinden kalkmaya yönelince Önder Apo resmi toplantı dışında, ama daha herkes oradayken şöyle söylemiştir, " artık babalarınızdan para alır, getirir parti aidatını ödersiniz" demiştir. Çünkü orada bulunan herkes, kongreye katılmış delegeler olarak, kuruluşuna karar verilmiş partinin üyeleri olmuşlardır. Kabul edilen parti tüzüğüne göre ise, parti üyesi olabilmek için düzenli olarak partiye aidat verme kuralı vardır. Reel sosyalist sistemdeki komünist partilerin üyelik tanımına göre PKK'nin kuruluş tüzüğü de üyeyi: "parti program ve tüzüğünü kabul eden, parti örgütlerinden birinde sürekli çalışan ve Partiye düzenli aidat ödeyen kişi parti üyesidir" diye tanımlamaktadır. Oysa fiiliyatta PKK kadrolarının hiçbirisi herhangi bir işte çalışmamaktadır. Bireysel olarak da hiç paraları yoktur. Komün düzeninde, parti imkanları çerçevesinde günlük yeme-içme, giyim-kuşam ihtiyaçlarını karşılamaktadırlar. Bu durumda değil partiye aidat verme, ancak parti imkanlarıyla yaşamlarını sürdürmektedirler. O nedenledir ki kimsenin düzenli aidat verecek parası bulunmamaktadır. Önder Apo bu çelişkiye dikkat çekmiştir, "babanızdan para alır, getirir aidatınızı ödersiniz üye olabilmeniz için" demiştir. Oysa PKK kadrolarının babalarıyla bile ilişkileri yoktur. Herkes ailesinden kopmuştur.

Bu şekilde tüzük resmiyetinde tanımlanan PKK ile fiiliyatta var olan PKK arasında ciddi bir farklılık, çelişik durum söz konusudur. Kongreye giderken, PKK'nin oluşan komünal yaşam düzeni kadronun bütün yaşamını, günün yirmi dört saatini parti çalışmalarına vermesini, her an partinin görev ve sorumluluklarına hazır olması, bir savaşçı olarak parti çalışmalarına katılması fiili bir durum iken, tüzüğe konan tanımda, komünist partilerin bürokratik üyelik tanımı ölçü olarak alınmıştır. Bir devrimci parti olabilmek için tanım öyle görülmektedir. Öyle de yapılmıştır; oysa Kürdistan somutunda ise, o tanım çerçevesindeki partileşme her hangi bir sonuç vermemekte, gelişme sağlamamaktadır. Pratik koşulların gerektirdiği fiili parti kadroluğu ise, sürekli bir komünal düzende, yirmi dört saat parti görevlerinde çalışan kadro olmayı gerekli kılmıştır. Bu, bir yanda PKK'nin fiilen reel sosyalist sistemden, onun bürokratik yapısından kopukluğunu gösterirken, diğer yandan da bir yönüyle onu taklit etmeye çalışan, ondan etkilenen yönlerini ortaya koymakta; doğuş ve kuruluş döneminde her iki olguyu da birlikte, yan yana yaşadığı gerçeğini göstermektedir.

Diğer bir olgu, Önderlik bu ifadeyi kullanıp, belli bir tebessümde bulunduktan sonra, Davut adlı bir kişi "bir şey unuttuk" diyerek, müdahalede bulunmuştur. Bu kişi "Kongre dağılmadan ikinci kongrenin nerede ve ne zaman yapılacağını da kararlaştıralım da öyle dağılalım" demiştir. Bunun üzerine Önder Apo, dönüp ona bakmış, " şimdiden ikinci kongrenin nerede ve ne zaman olacağını biz nereden bilelim, ikinci kongreye kadar ya Kürdistan'ı kurtarırız, ya da yok olup gideriz" demiştir. Bu da bir tür katılım durumunu ifade etmektedir. Çok bürokratik, pasifist bir çizgide katılan, devrimci, öncü bir parti olma bilincinden çok yoksun olan bir kişi, dört yıl sonraya karar verilebileceğini sanmaktadır.

Kongre bileşiminin bir ucu da bu kadar gerçeklerden, parti ve örgüt bilincinden uzak olma durumunu yaşamaktadır. Bir yanda Mazlum Doğan'ın görev ve sorumluluklar karşısında taşıdığı parti-örgüt bilinci, örgüt temel ilkesini oluşturma durumu; diğer yanda Davut gerçeğinin öngördüğü bürokratik, pasifist, ilkel milliyetçi parti anlayışı. Demek ki, PKK kuruluş kongresinde bu iki yaklaşım yan yana bulunmuştur. Nitekim PKK II. Kongresini 1982'de Lübnan- Filistin sahasında, kuruluş kongresi sürecinde hiç kimsenin asla aklına gelmeyeceği, ifade edemeyeceği bir ortamda yapmıştır. Tabii, daha 1978 Kasım ayında, dört yıl sonra kongrenin nerede ve ne zaman yapılacağını kararlaştıralım, diyen, düşüncesi o kadar olan kişilik kendisini II. Kongreye kadar taşıyamamış ve kongreye katılamamıştır.

PKK kuruluş kongresi, bu çalışmalar yanında bir de örgütlenme ve eylem alanında kapsamlı bir çalışma planı, önemli bir hedefler programını önüne koymuştur. Hem örgütsel, hem eylemsel alanda güçlü bir parti hamlesinin geliştirilmesine karar vermiştir. Kongrenin ardından da merkez komitenin oluşturulmasından başlamak üzere; o zamana kadar var olan kadro ve kadro adayları yeniden bir örgütlenme ve görev dağılımı içine alınmış, var olan örgütsel sistem yeniden düzenlenmiştir. Tüzüğe göre merkez komitesi iş bölümü yapmış, örgütleme komitesi, yayın komitesi, askeri komite oluşmuş; Kürdistan eyaletlere bölünmüş, ona göre bölge komiteleri, yerel komiteler temel parti örgütlerini kurmak üzere hemen kongre ardından adım adım güçlü bir örgütlenme hamlesi başlatılmıştır.

Elazığ tutuklamaları partileşme çalışmalarını sekteye uğratıyor

Kadroların böyle bir örgütlülüğe hazır hale getirilmesi, parti bilinciyle donatılması amacıyla 1978-1979 kış aylarında Amed'de Önder Apo bir dizi kadro eğitim toplantıları yapmıştır. Bu toplantılardaki konuşmalar daha sonra "İdeoloji ve Politikanın Önemi" ve "Maraş Katliamı Üzerine Bir Değerlendirme" gibi başlıklar altında Serxwebun Özel Sayıları olarak kitaplar haline getirilerek yayınlanmış ve tüm kadrolara sunulmuştur.

Kongrenin duyulması, kuruluş bildirisinin hazırlanması, manifesto ve programın daha geniş dağıtılması, bütün kadro ve kadro adayı yapısı içinde büyük bir coşku ve heyecan yaratmış; 1978-79 kış sürecinde üç koldan parti komitelerini örgütlemek üzere yoğun bir örgütlenme çalışması hamle düzeyinde başlatılmıştır. Aslında bir tecrübe resmi düzeyde olmasa da, daha önceki pratik içinde vardır. Fakat bu az bir tecrübedir, işlerin nasıl yürütüleceği yeterince bilinmemektedir. Herkes aynı düzeyde dikkatli ve duyarlı iş yapamamaktadır.

Partileşme hamlesi bir-iki ay devam etmiş, sonunda Şahin Dönmez'in dikkatsizliğinden mi, yoksa bilinçli davranışı sonucu mu, ne olduğu belli olmayan Elazığ'da tutuklanması ile bu örgütlenme sürece sekteye uğramıştır. Çünkü bütün parti kadroları ve değerleri Şahin Dönmez tarafından polise bilgi olarak verilmiştir. Parti daha resmen kendisini ilan etmeden ve her alanda komite örgütlülüklerine kavuşmadan, parti komiteleri gizli örgütler olarak kendilerini inşa edip, örgütleyip işler hale getirmeden partinin her şeyiyle deşifre edilmesi, siyasi polis tarafından bilinir hale gelmesi, parti kadroları ve örgütleri açısından ciddi bir güvenlik sorununu gündeme getirmiş, nitekim daha sonra yapılan çeşitli değişiklikler, geliştirilen tedbirler yeterli olmayarak parti kadrolarının ve kadro adaylarının çok sayıda tutuklanıp zindanlara doldurulması bu nedenle gerçekleşmiştir.

Kuşkusuz her koşulda örgütlenme ve mücadelenin bedeli olarak tutuklanmalar, hapse girmeler olacaktır. Ancak eğer Elazığ tutuklanması ve Şahin Dönmez'in ihbarcılığı olmasaydı, 12 Eylül sürecine giderken PKK'nin bu kadar fazla kadro ve aday tutuklaması yaşanmayabilirdi. Örgütsel yapılanması ve duruşu böyle bir tutuklamayı önleyecek kadar sağlamlığa ve belli bir tecrübeye sahipti.

Siverek direnişinin kararlaşması

Örgütlenme hamlesiyle birlikte esas olarak kongreden sonra gündeme gelen direniş hamlesi olmuştur. Bu konuda yürütülen çeşitli tartışmalar ardından toplanan merkez komitesi Siverek direnişinin geliştirilmesine karar vermiştir. Siverek direnişi, PKK kuruluş kongresi ardından PKK kuruluşunu kamuoyuna, halka

"Örgütlenme hamlesiyle birlikte esas olarak kongreden sonra gündeme gelen direniş hamlesi olmuştur. Bu konuda yürütülen çeşitli tartışmalar ardından toplanan merkez komitesi Siverek direnişinin geliştirilmesine karar vermiştir. Siverek direnişi, PKK kuruluş kongresi ardından PKK kuruluşunu kamuoyuna, halka duyurmak ve PKK mücadelesini geliştirmek, örgütlenmenin zeminini oluşturmak için geliştirilen bir direniştir"

"Mevcut siyasi koşullar da böyle bir direniş geliştirmeyi gerekli kılmakta ve PKK'yi buna zorlamaktaydı. Çünkü iyi biliniyor kongrenin gerçekleşmesinin üzerinden daha bir ay geçmeden Maraş katliamı yaşanmıştır. 24 Aralıkta yaşanan katliam esas olarak Kürtleri hedeflemiştir. Özellikle de ulusal-demokratik bilinç edinen, mücadeleye yönelen Kürtleri katletme bu katliamın birinci hedefi olmuştur. Kontr-gerilla tarafından örgütlenen ve MHP tarafından gerçekleştirilen Maraş katliamını temel hedefi budur ve Önder Apo bunu; PKK'nin kuruluşuna kontr-gerillanın, Türk inkarcı-imhacı sisteminin cevabı olarak ifadelendirmiştir"

duyurmak ve PKK mücadelesini geliştirmek, örgütlenmenin zeminini oluşturmak için geliştirilen bir direniştir. Siverek'in seçilmiş olması çeşitli gerekçelere dayanmaktadır:

Birinci gerekçe olarak; Siverek Hilvan'a yakındır. Hilvan'da ise zafer kazanmış bir direniş söz konusudur. Hilvan, parti tarafından yönetilen bir kasaba haline gelmiştir. Tüm halk parti sempatizanıdır, çok sayıda kadro ve savaşçısı oluşmuştur. Bu birikimi, değerleri pratiğe taşımak üzere en uygun alan olarak Siverek görülmüştür. Eğer Siverek'te direniş geliştirilirse, Hilvan'daki birikimin hepsinin bu mücadeleye katılabileceği değerlendirilmiştir.

İkinci olarak; Siverek'te Mehmet Celal Bucak gibi halk tarafından teşhir olmuş, devlete göbekten bağlı, adeta ajan konumunda olan, milletvekilliği de yapan, iktidar partisinin üyesi olan bir kişi vardır. Bu aslında feodal-aşiretçi çete tanımına en çok uyan bir kişiliktir. Devletten aldığı güçle örgütlediği çetelere dayanarak Siverek halkını sindirmekte, baskı altına almakta, adeta Siverek'i haraca bağlayan bir despot olarak egemenliğini halk üzerinde sürdürmektedir. Böyle bir despotik-feodal egemenlik var olduğu müddetçe Siverek'te, gençliğe ulaşmak, emekçilere uzanmak, halkı bilinçlendirip örgütlendirmek mümkün olmamaktadır.

Bu despotik-feodal çetenin ağır baskısı nedeniyle en çok kitleye sahip olmasına rağmen, o zamana kadar PKK ideolojisinin en az girdiği, örgütlenmesinin en zayıf olduğu alan Siverek alanıdır. Ancak bu çeteye karşı aktif ve etkili mücadele edilerek, onun etkisi kırılarak ve etkisi kırıldığı oranda gençliğe ve halka ulaşmak ve onları örgütlemek mümkün olacaktır. O nedenle de halkı örgütleyebilmek için bu despotik-feodal çetenin ezilmesi gerekmektedir.

Üçüncüsü de; hareketi giderek resmiyet kazanan, profesyonelleşen bir gerillaya kavuşturmak gerekmektedir. Bunun için de belli bir eğitim ve örgütlenmeyle gerilla birliklerini oluşturma ve Kürdistan'ın stratejik coğrafi alanlarına taşırma görevi vardır. Bu konuda da Siverek uygun bir alan olarak değerlendirilmiştir. Hem Toroslar'a, hem Amed- Bingöl hattına, hem de Botan'a ve Dersime açılma konusunda belli bir imkanı vardır. Coğrafya olarak çok elverişli olmasa da, bu alanların kavşağı konumundadır. İyi değerlendirilirse, bir gerilla eğitim ve örgütleme ocağı olarak rol oynatılabilirdi.

Bütün bunlar ve daha benzeri neden ve gerekçeler göz önüne getirilerek parti merkez komitesinin yaptığı tartışmalar sonucunda M. Celal Bucak çetesine karşı aktif mücadele ve direniş geliştirmek üzere karar verilmiştir. PKK'nin kuruluşunu böyle devrimci bir temelde duyurması ideolojisinin bir gereğidir. Öyle olmazsa, ideolojisine ve adına uygun davranmamış olurdu.

Mevcut siyasi koşullar da böyle bir direniş geliştirmeyi gerekli kılmakta ve PKK'yi buna zorlamaktaydı. Çünkü iyi biliniyor kongrenin gerçekleşmesinin üzerinden daha bir ay geçmeden Maraş katliamı yaşanmıştır. 24 Aralıkta yaşanan katliam esas olarak Kürtleri hedeflemiştir. Özellikle de ulusal-demokratik bilinç edinen, mücadeleye yönelen Kürtleri katletme bu katliamın birinci hedefi olmuştur. Kontr-gerilla tarafından örgütlenen ve MHP tarafından gerçekleştirilen Maraş katliamının temel hedefi budur ve Önder Apo bunu; PKK'nin kuruluşuna kontr-gerillanın, Türk inkarcı-imhacı sistemin cevabı olarak ifadelendirmiştir. Aynı zamanda da Maraş katliamıyla birlikte Türkiye Cumhuriyeti Devletinde yeni bir askeri darbe sürecine girildiği, gidişatın askeri darbe yönünde olduğu, belli bir süre içerisinde yeniden bir askeri darbenin olacağı değerlendirmesini yapmıştır. Öyle de olmuştur süreç, 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesine varmıştır.

Önder Apo'nun bu değerlendirme ve öngörüsü 12 Eylül faşist-askeri darbesinin gerçekleşmesi temelinde doğrulanmıştır. Maraş katliamının böyle bir siyasi-askeri önemi söz konusudur. Bu katliama karşı bir devrimci cevap gereklidir. Halkı katliamla sindirmeyi, tehdit etmeyi, PKK'ye destek verme ve ulusal-demokratik mücadeleye girme konusunda ürkütmeyi hedefleyen bu katliam karşısında halka moral, cesaret, güç veren, devrimci hareketin gücünü gösteren, bu temelde halk örgütlenmesinin zeminini güçlendiren bir eylemsel çıkışa kesinlikle ihtiyaç vardı.

1978 yılının Aralık ayının sonunda bu katliamın gerçekleşmesi, giderek büyük bir eylem örgütleme kararlılığını PKK'de daha çok geliştirmiş, Nisan ayında yapılan merkez komitesi toplantısında Siverek direnişinin geliştirilmesine karar verilmiştir. Alınan bu karar doğrultusunda da Askeri Komite tarafından örgütlenip yürütülmesi temelinde planlı ve örgütlü bir biçimde Siverek direnişinin gerçekleştirilme süreci başlatılmıştır. Bu da parti kuruluşunun eylemsel hamlesi olmaktadır.

Bu şekilde bir yanda parti komitelerini örgütleme ve kitlelere ulaşma, bu temelde partiyi kitlelere taşırma, giderek kitle örgütlülüğünü geliştirme; diğer yandan da Siverek direnişi ile birlikte sisteme en ağır darbeyi vurarak örgütlenmenin zeminini geliştirme temelinde bir mücadele ve çalışma hamlesini parti kuruluş kongresi önüne koymuş ve gerçekleştirmeye çalışmıştır.

Şahin Dönmez ihaneti ve bilgilerin düşmanın eline geçmesi sonucunda örgütsel hamlenin darbe yemesi, sekteye uğraması çalışmalar üzerinde kuşkusuz olumsuz bir etkide bulunmuştur. Bu ihanet bütün partiyi, en başta Önder Apo'yu deşifre etmiştir. Nitekim onun sonucunda Önder Apo yurt dışına çıkmak zorunda kalmıştır. Bu da doğrudan hareketi pratikte yönetememek, dolayısıyla Siverek direnişini örgütleyip yönetememek anlamına gelmektedir. Bunun olumsuz etkisi Siverek direnişinin örgütlenip yürütülmesinde görülmüştür.

Önder Apo ülkeden ayrılmadan hem parti ilanı, hem de Siverek direnişinin geliştirilmesi yönünde merkezi yönetimin önüne somut planlamalar koymuştur. Bunun sonucunda 30 Temmuz 1979'da kuruluş bildirisi dağıtılarak parti ilanının gerçekleştirilmesine karar verilmiş ve bu bildirinin en geniş kitlelere ulaştırılması hedeflenmiştir. Bu doğrultuda hazırlanan bildiriler Kürdistan'ın her tarafında olduğu gibi Türkiye'nin önemli merkezlerinde dağıtılmıştır. Böylece Parti ilanı gerçekleştirilmiş, bunu fırsat bilen askeri komitemizde parti ilanını askeri eylemle desteklemek üzere M. Celal Bucak'a karşı eylem sürecini 30 Temmuz günü başlatmak istemiş, bu temelde bir eylem düzenlemiştir.

Ancak bilindiği gibi eylem askeri açıdan başarısız olmuş, M. Celal Bucak hafif bir yarayla kurtulurken, Hilvan direnişinin önderlerinden olan Salih Kandal yoldaş bu eylemde şehit düşmüştür. Bir yandan bu şehadetin moral bozuculuğu, diğer yandan M. Celal Bucak'a dönük eylemin başarısız olması hem moral bozucu, hem de planlamanın geliştirilmesi anlamında olumsuz sonuçlara yol açmıştır. Eylem askeri bakımdan başarısız olmuştur. Daha sonraki süreçte de bu durum telafi edilememiş ve gittikçe askeri bakımdan zorlandığımız ve parti imkanlarını tükettiğimiz bir mücadele pratiğine dönüşmüştür. Buna rağmen parti ilanını eylemle desteklemek, M. Celal Bucak gibi iktidar partisinden milletvekili olan, Siverek'te tanrı gibi hükümranlık yapan böyle bir kişiye dönük bir eylemin yapılması hem Türkiye siyaseti üzerinde, hem de Kürt toplumu üzerindeki yankısı, etkisi çok büyük olmuştur.

Askeri bakımdan başarısız olan bu eylem, siyasi açıdan parti ilanımızı çok güçlendirmiş, büyük etkide bulunmuş ve PKK'nin adına, çizgisine uygun bir ilanının gerçekleşmesini sağlamıştır. Bu eylem halkın örgütlenmesi için güçlü bir zemin yarattığı gibi, düşmanın siyasi cephesinde de ciddi bir paniğe, telaşa ve korkuya yol açmıştır.

Parti kuruluş kongresinin, partileşmesinin kuşkusuz özgürlük ve demokrasi mücadelemiz içerisinde büyük bir anlamı ve yeri vardır. Parti bilinci her şeye hükmedebilen, her türlü zayıflığı yenmeye ve en büyük gücü ortaya çıkarmaya kadir bir bilinçtir. O nedenle de Kürdistan'da her hangi bir örgüt değil, parti örgütünün oluşturulması öngörülmüştür. Bu her hangi türden bir partinin örgütlendirilmesi anlamına da gelmemiştir. Bu PKK gibi: öncü, mücadeleci, fedai çizgisinde bir partinin oluşturulması anlamına gelmiştir.

Bu şekilde "Nasıl bir parti?" Sorusu, fedai çizgisinde bir parti olarak tanım bulmuştur. Bu soruya cevap; savaşçı, eylemci, mücadeleci bir parti olarak verilmiştir. Bu sorunun hem felsefik-ideolojik olarak derinliği olan; topluma, halka yön veren, toplumu eğiten bir parti, hem de eylemle gericiliği yenen toplumsal örgütlenmenin ve demokratik duruşun önünü açan bir parti biçiminde somutlaştırılmıştır.

PKK, böyle bir parti olarak şekillenmiştir. Bütün pratikteki hata ve eksikliklerine rağmen çizgisi böyle olmuş, pratiği ve eylemi böyle bir çizgiye bağlı olarak gelişmiştir. Bu da güçlü bir parti bilincinin oluşmasına yol açmıştır. Kadroda parti bilinci oluşmuş, halkta parti bilinci oluşmuştur. Kadro parti bilinciyle büyük bir cesaret, fedakarlık, coşku, moral, heyecan, azim, gayret, çaba kazanmış, bu temelde fedai çizgisinin yaratıcı, yaşatıcısı olarak ortaya çıkmıştır. Halkta oluşan parti bilinci; partiye ve onun kadrosuna, önderine büyük bir güveni, bağlılığı ortaya çıkarmış; kendinden en yakınından, akrabasından, arkadaşından daha fazla parti önderliğimize, parti gerçeğine, parti kadrolarımıza güven duyan bir Kürt toplumu, Kürt kadını, Kürt insanı ve köylüsünü yaratmıştır. Bu temelde parti topluma taşmış, çeşitli halk kesimleri içerisinde taraftar ve sempatizan kazanmıştır. Bütün evler, aile ortamları PKK çalışmasına açılmış; PKK, her yerde örgütlenebilen, çalışabilen, her türlü insanı ulusal-demokratik mücadele içerisine çekebilen bir örgüt haline gelmiştir.

Bütün bunları yaratan kuşkusuz parti bilincidir. Böyle bir bilinci moral ve güvenle edinen halk her zaman Önderliğe ve Partiye sahip çıkmış, en zor koşullarda bile PKK'ye bağlılıklarını, Önder Apo'ya bağlılıklarını korumuştur. Nitekim bu sürecin ardından gelen 12 Eylül faşist-askeri darbesi ortamında, her türlü katliamcı saldırgan yaklaşımlar karşısında halkın PKK'ye ve Önder Apo'ya bağlılığı, güveni hiç sarsılmamış, her zaman canlı ve diri kalmıştır. Bu gerçek, 15 Ağustos atılımıyla birlikte halkın PKK öncülüğünde yeninden ayağa kalkışıyla herkes tarafından bir kere daha görülmüştür.

Var olan bu güçlü parti bilincinin etkisiyledir ki; zindanlara düşen, Diyarbakır zindanı gibi her tür baskı, zulüm ve işkencenin uygulandığı, tarihte insanlık üzerinde zulüm uygulamasında ender örnekleri bulunan bir zulüm düzeninin kurulduğu, her türlü işkence ve katliamla birlikte ihanet ve teslimiyetin dayatıldığı bir ortamda PKK kadroları Önder Apo'ya, önderlik çizgisine, PKK gerçeğine sonuna kadar bağlı kalmışlar ve büyük bir direnme gücü ortaya çıkarmışlardır. 1982 yılındaki o büyük zindan direnişini var etmişlerdir. Mazlum, Hayri, Kemal öncülüğünde o büyük zindan direnişçiliğini, 14 Temmuz ölüm orucu eylemciliğini ortaya çıkarmışlar, böylece parti bilincinin her türlü düşman gücünü yenmeye kadir ve onun üzerinde bir güç olduğunu herkese kanıtlamışlardır.

Bütün bu gelişmeleri yaratan parti bilincidir. PKK kadrosunu bu kadar güvenilir ve sağlam kılan, cesur ve fedakar yapan, çekim merkezi haline getiren, parti bilincidir. Yine Kürt halkını PKK ve Önder Apo'ya bu kadar bağlayan parti bilincidir. Bütün başarılı direnişler, bu bilinç sayesinde gelişmiştir. Siverek direnişinden başlamak üzere; zindan direnişi, yurt dışı direnişi, 15 Ağustos direnişi, topyekun savaşa karşı 1990'lı yılların direnişi ve uluslararası komplo karşısındaki bu büyük halk duruşu ve direnişi, bütün bunların hepsi parti bilinci sayesinde gerçekleşmiştir.

Bu bilinç de; PKK'nin doğuşuyla birlikte temelleri atılan, adım adım geliştirilen ve PKK kuruluş kongresiyle sağlam bir biçimde yaratılan bilinçtir. Haki'lerle, Halil'lerle temelleri atılan; Salih'lerle, Cuma'larla, Mazlum'larla, Kemal'lerle, Hayri'lerle geliştirilen, sağlam köprü haline getirilen ve 15 Ağustos atılımı şehitleriyle de özgürlük ve demokrasi çizgisinde yeni bir halk doğuşunu, dirilişini ortaya çıkartan, diriliş devrimini gerçekleştiren bir bilinçtir.

Kürdistan'da her türlü ulusal-demokratik gelişmenin altında PKK'nin imzası vardır. PKK'yi PKK yapan da, Apocu çizgide, şehitler çizgisinde oluşan parti bilincidir. Bu baştan beri oluşmuş, PKK kuruluş kongresiyle sağlam bir kuruluş gerçekleşmesini yaşamış, sonraki direnişle de yenilmez bir kuvvet haline gelmiştir.

Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan

Kuruluş kongresi kapanış konuşması

Toplantının sonuna yaklaştık. Biz şu anda içinde bulunduğumuz şartları çözümlemekle karşı karşıya bulunduğumuz görevlerin ağırlığını idrak ediyorsak, aslında geleceğe ilişkin önemli etkileri olabilecek bir uğraşı içerisindeyiz demektir. Geleceğe ilişkin etkilerin daha da yaygınlık kazanması için bundan sonra göstereceğimiz hassasiyet aslında çok önemlidir. Bugün çizilen, kuralları ve ilkleriyle hedeflenen bir örgütlenme temelidir, belki yıllarca önce temeli atılmıştı, ama bu dönemden itibaren daha örgütlü, daha belirgin somut ilkelerin doğrultusunda yol alacak bir hareket olacaksak bugün atabileceğimiz, bundan sonra atabileceğimiz adımların değeri çok önemlidir. Eğer biz bu adımları layıkıyla atabilirsek, bu adımların tarihi anlamını kavrayabilirsek, değerini bilirsek, ülke halkının kurtuluş tarihinde bunun bir dönüm noktası olabileceğini rahatlıkla belirtebiliriz.

Ülkede yepyeni, canlı bir siyasi ortamın yaratılması, canlı bir demokratik ortamın yaratılması, Kürdistan'da rahatlıkla devrimcilerin faaliyette bulunabileceği bir ortamın yaratılması, bundan sonra yürüteceğimiz yoğun çabalarla olanaklı hale gelecektir. Ayrıca hayatın tüm alanlarında yürütülen ve daha çok yerel gericiliğin, milli baskıcı güçlerin çıkarlarına hizmet eden faaliyet yerine, tehlikelerle dopdolu da olsa insanı sürekli bağımsızlık ve özgürlük doğrultusunda bir yaşantıya sevk edecek böyle bir uğraşın içerisinde bulunmak uğraşların en değerlisidir. Arkadaşların bütün gençliklerini buna vermeleri, aslında yadırganacak bir husus değildir. Böyle bir gençlik, eğer insanlığa saygı devam ediyorsa, böyle bir uğraşıdan başka bir alanda geçirilemez. Elbette ki, yüce bir davanın içinde boğuşarak anlam kazanacaktır, bir kişilik kazanacaktır, saygınlık kazanacaktır. Onun için de biz arkadaşların her türlü ağır göreve girmelerinde, hayatları pahasına da olsa üzerlerine düşeni yapmalarında herhangi bir sakınca görmüyoruz. Tabii ki bir küçük-burjuva, bir feodal, bir ata erkil endişe durumumuz yoktur, varsa da bu endişeleri üzerimizden hızla atacağız.

Güçlü davalar alışılagelmiş kurallarla, alışılagelmiş örgüt ve anlayışlarla hiçbir zaman başarıya gitmez. Güçlü davalar her zaman alışılmışın dışına çıkarak, her zaman herkesin boyun eğdiği kurallara karşı durarak, herkesin cesaret etmediği örgütsel girişimlerle, eylemlerle ancak başarıya ulaşabilir. Bu yükümlülükler içine girecek, daha çok önder kişilerle başarıya ulaşabilir. Biz böyle bir dönemin insanlarıyız. Kendimizi böyle bir dönemin insanları olarak aday adayı görüyoruz. Böyle bir döneme kendi damgamızı vurmak istiyoruz. Bunun bütün çağı, toplumsal koşulları vardır. Gerisi artık bizim belleğimizin, yüreğimizin işlemesine bağlı bir şarttır. Bunların da gerçekleştirilmesi elimizdedir. Yani kişilerin kendi iradeleriyle yapabilecekleri bir iştir.

Biz ilk gün de bir grup olarak belirdiğimizde, bizi bekleyen tehlikeler, imkansızlıklar bugüne oranla kat kat fazlaydı. Yine bugün de bizi bekleyen tehlikeler, zorluklar çok daha fazladır. Az değildir, ama elimizdeki araçlar da düne oranla hayli fazladır. Biz mücadele içinde bir yaşantıyı, savaş içinde bir yaşantıyı hayatın biricik gayesi haline getirebilmeliyiz, getireceğiz, getiriyoruz. Özellikle umutsuzluklar varsa, arkadaşlar devrimci düşünceyle, devrimci pratikle bunu giderebilmeliler. Zamanında yapmış oldukları hataları, daha genç yaşta bulunduklarına göre, daha önlerinde uzun bir mücadele pratiği bulunduğuna göre başarılı eylemleriyle bunu kapatmalıdırlar. Ve tarihe kalacak olan toplumun bağrında kök salacak olan da bu tür davranış ve düşüncelerdir.

Belirttiğimiz eylemler vardır. İyi bir kuruluş bildirisinin hazırlanması ve geçmiş arkadaşların mücadelemiz içindeki yerleri konularında, kararlarımızın olduğunu, bu konuda iki önemli görevi yerine getireceğimizi belirtmiştik. Bir de bu konuda gelecekte hazırlayacağımız bir merkezin (ister öne alalım, ister zamanında yapalım, ister bir konferans, ister bir kongrede olsun) yetkili olduğunu da kabullendik. Daha fazla sözü uzatmadan biraz önce özelliklerini vurguladığımız, başarı kriterlerini, çalışma anlayışını vurguladığımız insanların seçimi söz konusu ediliyor, sayıları üzerinde biraz tartışılabilir. Ortaya çıkan önerileri hayata uygulamaya çalışacağız. Bu açık, yalnız belli bir süre sonra dağılıyoruz, dağıldıktan sonra arkadaşlardan istenen, göz önünde tutmaları gereken en önemli husus; böyle bir örgütlenme tepeden geliştirileceğine göre, bulundukları bölgelerdeki ilişkileri, bu merkezin istemlerine göre hazırlamalarıdır. Yani kısaca elleri altında bulunan potansiyelin kimisini şu veya bu alanda göre muhtemel bir örgütlenme doğrultusunda ele almaları ve adeta oranın bir yerel, bir bölgesel komitesiymiş gibi hareket etmeleri, bu konuda her an bir öneriyle karşı karşıya kalacaklarını bilmeleri ve buna göre hareket etmeleri gerekiyor.

Bu örgütlenmenin sorumluluğu sadece bizim değildir. Bu örgütlenmenin sorumluluğu dağılacak ve yoğun ilişkilerde bulunacak arkadaşların sırtındadır. Hatta bazı şeyler feda edilmek istenmiyorsa, elleri altındaki potansiyeli bütün gücüyle sarabilmeli, bu potansiyeli muhafaza edebilmeli, çar-çur etmemelidirler. Ayrıca yeni, resmi bir anlayışla örgütlenmeye hazırlıklı olmayı, muhtemel komiteleri, komitelerin yan kuruluşlarını, komitelerin alt komitelerini, kent gruplarını, fabrika gruplarını şimdiden oluşturmayı veya en azından bu konuda hazırlık yapmayı hiçbir zaman unutmamalıdırlar. Bizim örgütlenmemiz öyle anlayışlı bir şekilde, son derece sakin, son derece rahat bir şekilde gelişmeyecektir. Ki biz Kürdistan'da hiçbir şeyin öyle birdenbire sıçrama yaparak gelişmeyeceğini biliyoruz. Her şey belli bir hesap dahilinde veya belli bir nicelik gelişim doğrultusunda olacaktır. Örgütlenme yavaş yavaş gelişecek, yavaş yavaş tabana doğru yayılacak ve yavaş yavaş en iyi yetenekler uygun oldukları yerlerde örgütleneceklerdir. Sonuçta, özellikle belli bir süre hiç olmazsa elimizdeki malzemeyi örgütlendireceğiz. Dışa karşı ve içteki karmaşık yapıya karşı bunları düzenleyeceğiz. Arkadaşlar attıkları adımın tarihi nitelikte olduğuna inanıyorlarsa, bu inançlarında tutarlı iseler, kesinlikle en ufacık bir olumsuzluğa girmemeleri gerekecektir. Çalışmalarda değil durağanlığı kabul etmek, daha da disiplinli bir yapının gereklerini göz önüne getirerek, bu çalışmaları yoğunlaştırmaları gereği açıktır. Harekete bu kadar politik bir hüviyet verdiriyorsunuz, bunun düşmanı ve onun yıldırıcı olan güçlerini ne kadar uyartacağını biliyorsunuz. Ama buna rağmen bunun ağır sorumluluklarından da kaçınacaksınız. Bu beklenemez, bu kabul edilemez. Arkadaşlar böyle bir yapı içine girerlerse, merkez hiçbir şey yapamaz. Merkez de ağır bir sorumsuzluk içinde her şeyi bir kenara atabilir veya merkez çok kolay tasfiye olabilir. Onun için merkezi güç duruma düşürmeyecek, ne polise karşı, ne siyasal iktidara karşı, ne yerel zorbalıklara karşı, ne sosyal-şoven, ne reformist küçük-burjuvalara karşı bizi güç duruma düşürmeyecek hareketlerde bulunmalı ve hareketimize hep taze soluklar aldırmalısınız. Adeta toplum saflarını taze soluklarını, taze enerjisini, taze kanını her zaman bize aktarmak gerekir. İlişkilerde daha çok çevre, daha çok unsur kazanarak, her zaman mücadelenin içine katabilmelisiniz ve biz, bu konuda son derece bizi şevklendirecek adımlar bekliyoruz. Bu konuda olumlu haberlerle bizi güçlendirin diyoruz.

Arkadaşlar gerçekten kişisel endişelerini, kişisel yaklaşımlarını bir yana bırakmalıdırlar. Burjuva orduları bile haksız bir temelde ve yalancı bir disiplinle idare ediliyorlar, ama buna rağmen hepsi her an savaşa girecek durumdadır. Bizim arkadaşlarımızın da her an bir savaş örgütü gibi, her an bir ideolojik, politik kurmaylık gibi kendilerini halkın önünde görmeleri ve bu konuda en ufacık bir kişisel endişeye, korkuya, yılgınlığa kendilerini kaptırmamaları, enerjilerini, cesaretlerini sürekli yenilemeleri, bekleyebileceğimiz en önemli hususlardır. Ayrıca bu konuda *"niye olmadı, yine bir şeyler mi oldu?"* gibi endişelere de fazla yer yoktur. Biz Kürdistan'da geliştiğimize göre korkmayız veya gelişen taraf sürekli biz olduğumuza göre acelesi olan düşmandır, acelesi olan ömrü tükenen sınıflardır. Biz ise sürekli geçmişimizi toparlayan, geleceğimizi hazırlayan, bugünü kavrayan bir gücüz, dolayısıyla bizim aceleciliğe, bizim sabırsızlığa ihtiyacımız yoktur. Biz sakin, kararlı ve serinkanlı bir şekilde dünyanın en güçlü devrimlerinden birisine kendimizi hazırlayabiliriz. Ne diye panik içinde olalım, ne diye korku ve telaş içinde olalım? En sağlıklı, en yüce bir ruh yapısı içerisinde görevlerimizi yürütmeye devam edelim. Şimdiye kadar konuşulan bütün hususlarla bu şekilde yürümemiz gerektiği yeterince arkadaşlara anlatılmıştır.

Durumun, yolun niteliklerini, geleceğin niteliklerini ortaya koymuştuk. Buna gönlümüzce, yüreklice katılmaktan başka yolumuz yoktur. Biz böyle yaparken, hepinizin farkında olduğu gibi ne coşkulu bir şekilde kendi kendimizi coşa getiriyoruz, ne de son derece ürkek bir yapı içinde bırakıyoruz. Evet, ne o var, ne diğeri. Sağlam bir mantıkla endişeleri, umutları muhafaza ederek, ne aşırı bir güven, ne de aşırı bir telaş, ama daha kararlı, daha mantıklı adımlarla bu işi yürütebileceğimizi kendi özgülümüze karşı söylüyoruz.

Tarihin bu durağında gerçekten toplumun dili olmayabilir. Toplum duyarsız, uykuda olmuş olabilir. Toplum yarı yarıya ölmüş olabilir, onun sesi, dili, kültürü olmayabilir. Bütün bunlar bizim halkın sorunları karşısında duyarsız olmamızı getirmez. Ayrıca sömürgecilik, milli baskıcı güçler, her bakımdan insafsız olabilir, bunlar en ufacık hak-hukuktan anlamaz olabilirler. Halklara en ufacık bir özgürlük vermeyebilirler, halkları en azgınca yok edebilirler, ama bütün bunlar bizim duyarsız olmamızı, bizim devrimcilere layık bir şekilde hareket etmememizi getirmiyor. Biz ne onların, ne bunların durumunu göz önüne getirerek kendi durumumuzu belirtmeyeceğiz. Çağımızın bütün olumlu öğelerini yan yana getirerek, alaşağı edilmesi gereken güçlerle özgürlüğe kavuşması gereken güçleri kabul edeceğiz ve önderlik yapacağız. Israrla vurguluyorum; bu konuda kararlılığımızı hiçbir zaman elden bırakmayalım. Bu kararlılık, yerimizde bile dursak çok şey değiştirecektir. Bu konudaki inanç, bu konudaki çaba çok şey değiştirecektir. Her şeyden önce düşmanın dünyasını karartacaktır. Ayrıca halka büyük bir umut kapısı açacaktır.

Sayımız ne kadar az olursa olsun, yaşımız, tecrübemiz ne kadar yetersiz olursa olsun, bütün bunlara rağmen tarihin bize yükleyeceği ağır görevler için, bu görevlerin hatırı için yeterli çabayı, kararlılığı gösterelim. Adeta bir tarağın dişleri gibi eşit olalım, yine bir ordunun neferleri gibi her an yeni bir rampada atışa yatan bir ekip gibi kendimizi mücadele alanına sürelim, bundan da en ufacık bir kuşku, en ufacık bir korku duymayalım. Böyle bir yapı bizde sürekli oluşsun diyoruz. Bunun mücadelemiz için büyük bir değeri vardır. Bilinçlerimizin tazelendiği açık, marksist-leninist klasiklere yeniden göz gezdirileceği, ulusal kurtuluş pratiklerinin yeniden gözden geçirileceği açıktır. Soluğumuzu kesen sömürgecilik duvarlarını delerek, dünyanın ilerici kültürüne kendimizi açmak için, kafalarımızı açmak için kendimizi zorlayacağımız açıktır. Yine halkımızın da kapanan canlılık, duyarlılık yanlarını tekrardan açacağımız, halkla, canlı, ilerici yanlarıyla kendimizi bütünleştireceğimiz açıktır. Ayrıca halkın sosyal, kültürel, siyasal alanlardaki bütün gelişmelerde soluğunun kesildiğini bilerek, bu alanlarda da halka bir soluk aldırmayı, halkı ayağa kaldırmayı hiçbir zaman unutmayacağız.

Ayrıca arkadaşlar aralarındaki ilişkilerde ideolojik-politik yaklaşımlara çok ağırlık vermelidirler. Birbirlerine karşı yaklaşımları ideolojik-politik görevlerle, örgütsel görevlerle bağdaşmalıdır. Ahbap-çavuşluğa fazla yer verilmemelidir. İdeolojik-politik çalışmaların dışındaki zamanlarını fazla öldürmemeliler, kendilerini tamamen ideolojik-politik bir kişilik durumuna getirmeliler. Şakalarda bile ideolojik-politik ölçüye dikkat edilmelidir. Özel yaşantı alanında bile ideolojik-politik davranılmalı, hareketin çıkarları göz önüne getirilmelidir. Mücadelemizin bir insanı olarak kendini hayatın her alanında gösterebilmelidir.

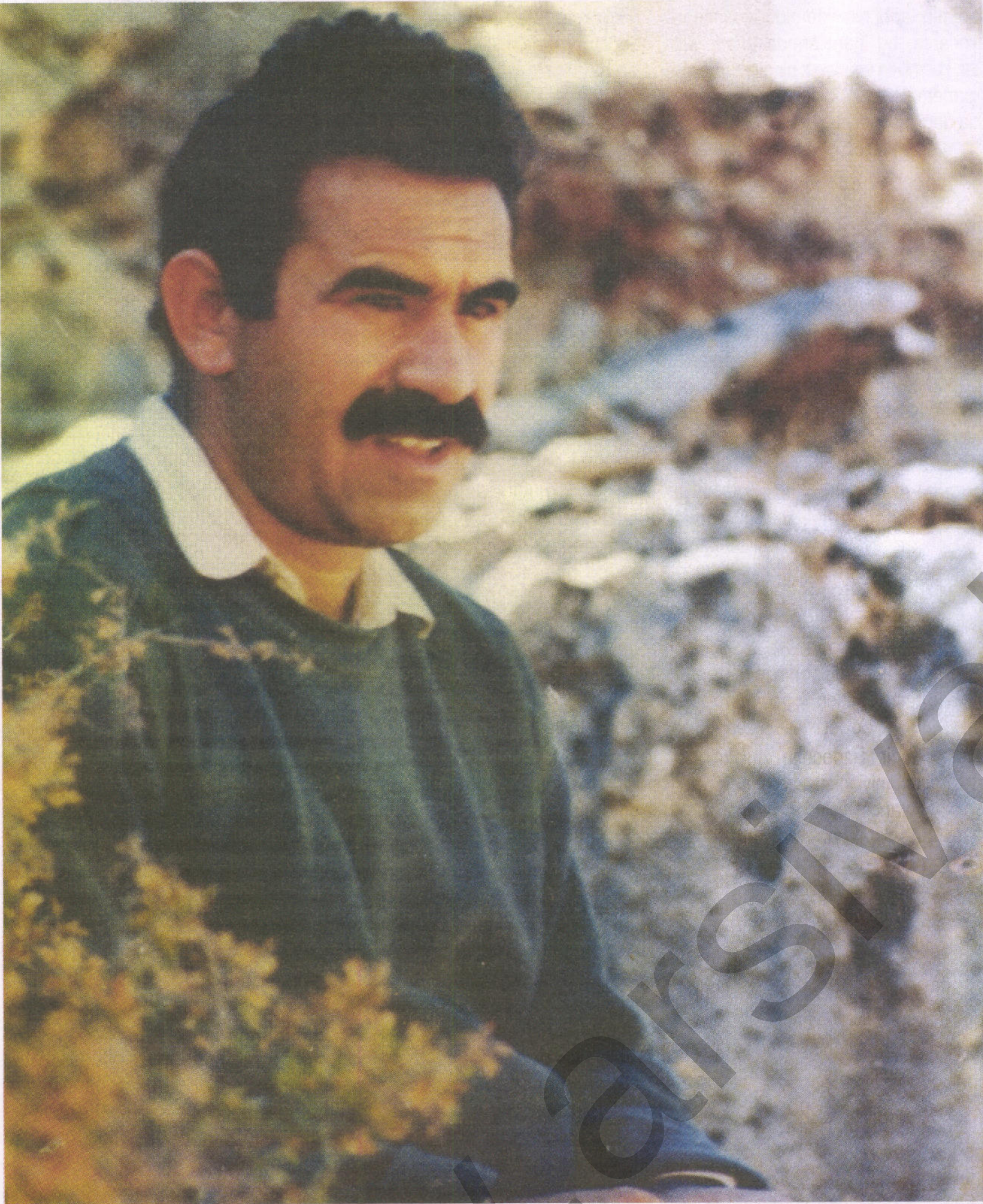
Biz isteriz ki (bundan sonra özellikle) bir yığın arkadaşın ölümü pahasına, zindanlarda çürümesi pahasına, ayrıca kalanların büyük fedakarlığı pahasına, bu aşamaya kadar gelen, hatasıyla, sevabıyla buraya kadar gelen bir hareketi, bundan sonra taze bir güçle, daha içten bir yapıyla, dört senelik, beş senelik bir gelişim sonunda bu ülkenin en hatırı sayılır, en umut vaat eden bir örgütü durumuna getirelim. Hepimizin isteği bu, halkımızın isteği bu, dünya halklarının isteği budur. Bütün bunlar bize gayri ciddi olarak gelmemeli veya dışarıdan gayri ciddi şekilde anlaşılmamalıdır. Bunlar çağımızın en yalın görevleridir. Çağımızın en uygar insanı, çağdaş insanın yaptığı işlerin en önemlisidir, en tayin edici olanıdır. Herkesin çoktan yapmış olduğu şeyi bizim şu anda gecikmeli olarak yerine getirmemizdir. Hiçbir arkadaş *"niye herkes işinde, gücünde, herkes çok az çabayla mücadele veriyor, ben niye böyle delicesine çalışıyorum?"* dememelidir, bunu aklına getirmemelidir. Tarihin en eski döneminden beri bağımsızlık doğrultusunda, özgürlük doğrultusunda özlemleri sürekli baskı altına alınmış, bundan öteye de varlığına son verilmek istenmiş bir halkın mücadelesini veren, ayrıca bölge çapında çok önemli siyasal sonuçlar doğuracak bir hareketin öncü güçleri olduğumuza göre, hareketin yaratıcıları olduğumuza göre attığımız hiçbir adım bize lüzumsuz gelemez veya her geçen gün ömürden geçen bir gün olarak anlaşılamaz. Tamamen hayatın ta kendisi olduğu biçiminde anlaşılacaktır ve hiçbir kimse en ufacık bir pişmanlık duymayacaktır. Zindanda da, idam sehpasında da, en yalnız olduğu dönemde de, en bunalımlı anında da hiçbir zaman bunu unutmayacaktır. Hayatın ta kendisini yaşadığını kendisine karşı itiraf edecektir.

Son olarak; burada ortaya çıkan sonuçlar bölgelere gitmeli. Açıkça denilemez; *"biz şunları, bunları yaptık"* ama dolayısıyla bir şekilde bu toplantının sonuçlarını aktarmanın yöntemlerini herkes bölgesinde bulabilir. Tekrar belirtelim; bölgelerde bir komite gibi hareket edilmesi, bu toplantının sonuçlarının anlaşıldığını gösterecektir. Arkadaşların bu şekilde toplantının sonuçlarını bölgelerine taşırmaları, bölgeyi bu toplantının ışığında yeniden hazırlamaları, ilişki ve görevlere hazırlamaları en sıcak, en can alıcı görevlerdir.

BİR HALKI SAVUNMAK

Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan değerlendiriyor

PKK hareketi ve Devrimci halk savaşı

'Sömürge Kürdistan' kavramının beynimde ve yüreğimde yol açtığı titreme ve ardından baygınlık geçirmem ilk ve son bir olaydı. Gerçekten tuhaf karşılamıştım, ancak bir kavramın neden bu denli etkili olduğunu sonraki gelişmeler kanıtlayacaktı. Ama ilk başlardaki etkilenmeyi izah etmek bana hala zor gelmektedir. Kürdistan'ın ve Kürtlüğün ölüm fermanının verildiği ve en koyu biçimiyle yaşandığı dönemde Ankara'da kavramsal dirilişe hem de tek başına karar vermek, bir romana konu olabilecek denli ciddi bir çözümlemeyi gerektirir.

Hem Kürt hem de Türk devrimci gençlik hareketleri ortamındaydım. Bu hareketlerden etkilendiğim açıktır. ***DDKO*** ve ***Dev-Genç'li*** yıllarda bu oluşumların sempatizanı olmak az etkili bir olay değildi. THKP-C, THKO, TKP/ML-TİKKO isimlerini duymuş, önderlerinin yiğitçe şehadetlerine tanık olmuştum. ***THKP-C Önderi Mahir Çayan'ın*** önce ***Hüseyin Cevahir'le*** Maltepe'de direnişi, ardından cezaevinden kaçışı ve dokuz yoldaşıyla Kızıldere'de şehadete erişleri oldukça etkileyiciydi. Bu katliamı protesto eden ilk boykot eylemine önderlik edecek kadar üzerimde etki bırakmıştı. ***THKO Önderi Deniz Gezmiş*** ve iki yoldaşının idama götürülüşlerini görmüştüm. ***TİKKO Önderi İbrahim Kaypakkaya'nın*** aynı dönemde Diyarbakır Zindanı'nda işkenceye karşı direnerek şehadeti de etkileyiciydi. Her üç önderin Kürt halk ve ulus gerçekliğini hayatları pahasına dile getirişlerine tanık olmuştum. Şüphesiz ikinci sırada gelen bir dizi başka etmenle birlikte, gençliğin bağrından çıkan bu önderlerin hakikat uğruna şehadetleri, beni kendi öz gerçekliğim üzerine yürümeye cesaretlendiren temel etkenlerdi.

Öz gerçekliğin üzerine yürümeye cesaret etmek başka bir şey, nasıl yürüneceğini bilmek ise daha başka bir şeydi. İlkokul döneminde çocuklardan namaz grubu inşa etme deneyimine sahiptim. Başka pastoral grup deneyimlerim de vardı. Fakat ölümcül gerçeğin üzerine yürümeye cesaret etmek ve bunun ilk adımlarını atmak benzersiz, tekil bir çıkıştır. Sonradan çok tartışılmıştır; "Emniyet neden göremedi, neden zamanında tedbirini alamadı?" diye eleştiriler yapılır. Ortada emniyetlik bir durum yoktu. Mecnun misali sayılabilecek tuhaf bir çıkış vardı. Gücün ve hakikatin, dikkat edilmezse güçsüzlüğün ve yanlışlığın kaynağı olabilecek bir çıkış. Ne kadarı akıl hareketiydi, ne kadarı duygu eseriydi sorularına yanıt vermek güçtür, pek anlamlı da değildir. 1970-80 Türkiyesi'nde iki kelimeye dayalı siyasal bir kavramla birlikte yürüyebilmek ve yaşamak çok önemliydi. Yıllar değil günler kurşun gibi ağır geçiyordu. Gerçekleşmesi beklenen hedefin kendisi bile hayalden daha muğlaktı. Fakat grup olmanın bile büyük bir gerçekleştirim olduğuna emindim. En değme emniyet istihbaratçısının gözleri önünde oynanan grup oyunumuzun ciddiye alınmayacak kadar hafif ve alaylı karşılandığını tahmin etmek zor değildi. Tıpkı ilk sosyal deneyimimi (Kürt olabiliriz deneyimi) aktardığım köylünün söylediği "sen kuru tahtaya laf anlatıyorsun, bu tahta parçasını nasıl yeşerteceksin?" sözündeki gibi bir inançsızlıkla karşıladıkları açıktı. Kaldı ki, akranlarımız olan birçok grup, bizleri *'Yandım Allah Çetesi'* olarak değerlendirmekten kendilerini alıkoyamıyorlardı. ***UKOCULAR, APOCULAR*** ilk adlarımız olmuştu bile. Adlandırılmak gurur veriyordu. Tıpkı bir çocuğa ad vermek gibi. Fakat bu adlar kendi öz seçimlerimiz değildi. Grup döneminde kendimize ancak ***Kürdistan Devrimcileri*** diyebiliyorduk. Kendimize gerçek ad vermeye ancak grup olarak doğduktan beş yıl sonra cesaret edebildik. Ankara'nın Çubuk Barajı eteklerinde1973 Newrozu'nda başlayan, çok heyecanlı, mecnun misali geçen yolculuk 27 Kasım 1978'de Diyarbakır'ın Fis Köyü'nde ***PKK*** adıyla sonuçlanınca, kendimizi namusu kurtarmış sayacaktık. Bundan daha büyük hedef mi olurdu? Ne de olsa modern sınıfın modern örgütü kurulmuştu.

A- PKK ve ulus devletçilik ideolojisi

Bugünden geriye bakıp PKK'nin ilanına götüren koşulları ve bilinç ortamını daha gerçekçi yorumlayabiliriz. Buna geçmeden önce özne-nesne ayrımına dayalı düşünce biçimine ilişkin değerlendirmeleri biraz daha geliştirmek konuyu daha da aydınlatıcı kılacaktır.

Batı Avrupa kapitalist hegemonyasının yükselişinde bu düşünce biçiminin temel rol oynadığından bahsetmiştik. Uygarlık sisteminin dayandığı ve kent-sınıf-devlet üçlemesinde ifadesini bulan köklü toplumsal bölünmenin meşrulaştırıcı kavramı olan tanrı-kul ayrımı, azami gelişmesine Batı uygarlığında özne-nesne ayrımının en net felsefi yorumuyla erişti. Özne-nesne kavramı uygarlık sisteminin temel kavramıdır. Bu ayrım kapitalist moderniteyi mümkün kıldığı gibi, onunla en gelişkin yorumuna kavuştu.

Özne-nesne kavramına dayalı felsefenin hakikat alanında büyük gelişmelere yol açtığı bilinmektedir. Bu felsefe hakikat bilincinin oluşumunda aldırdığı mesafeyle Batı kapitalizminin dünya çapında hegemonyasını sağladı. Unutmamak gerekir ki, her çağdaş sistem kendi dönemindeki hakikat algısıyla kendini başat kılmaya çalışır. Hakikat algısının dışında hiçbir yöntemin kalıcı başarı şansı yoktur. Hakikat algısı en yüksek olan uygarlık sistemi kendini hegemonikleştirdiği gibi, onu ancak daha yüksek hakikat algısına sahip sistemler aşabilir. Batı Avrupa'da yükselen uygarlık sistemini dünya çapında hegemonikleştiren temel etken hakikat algısındaki üstünlüğüdür. Bunu da özne-nesne ayrımını geliştirmesine ve temel felsefesi (Descartes) haline getirmesine borçludur. Sorgulanması gereken husus, bu kavramın mutlak hakikat ifadesi olup olmayacağına ilişkindir. Kuantum fiziğindeki çözümlemeler özne-nesne ayrımının mutlaklaştırılamayacağını kanıtlamıştır. Gözlemleyen gözlemlenen ayrımı son tahlilde anlamını yitirmektedir. Karşılıklı etki esas olmaktadır. Çıkan sonuç, hakikatin göreceli karakteridir. Mutlak nesnellik (materyalizm) olmadığı gibi, mutlak öznellik (idealizm) de mümkün olamamaktadır. Hakikat her iki uç anlayışta değerini yitirmektedir. Özne-nesne ayrımını mutlaklaştırmayan görecelik kavramı, hakikati üretme kapasitesi en fazla olan kavram niteliğindedir. Zaten Albert Einstein'ın fizikte yol açtığı devrimin temelinde yatan görecelik kavramıyla kanıtladığı gerçeklik de hakikate ilişkin yorumdur. Dolayısıyla özne-nesne ayrımına dayalı kapitalist modernitenin mutlak değer taşımadığı ve aşılması gerektiği ortaya çıkmıştı. Kapitalizmin aşılması gereğini K. Marks'ın kapitalizme ilişkin yorumundan çok A. Einstein'ın hakikat yorumu ortaya koymuştur. K. Marks ve F. Engels'in materyalist doğa, toplum ve tarih felsefesi özne-nesne ayrımını aşamadığı için özgür insanı mümkün kılamamıştır. Daha doğrusu, bu yöndeki çabaları yeterli olmamıştır. Çevrenin yıkımı ve toplumun çöküşü özne-nesne kavramının kapitalizmde kazandığı anlam ve uygulama gücüyle bağlantılıdır. Çevresiz ve toplumsuz yaşam mümkün olmadığına göre, eğer insan yaşamının sürdürülmesinde ısrarlıysak, kapitalizmin aşılması kaçınılmazdır. Özne-nesne ayrımını mutlaklaştırmayan görecelik felsefesi bu aşılma imkanını verir.

PKK'nin inşasına giderken marksizmin bilimsel sosyalizm çizgisine sadık kalmaya büyük özen gösterdim, gösterdik. Reel sosyalizm olmasaydı, belki de PKK türü bir örgüt oluşmayacaktı. Fakat bu gerçeklik PKK'nin doğuş döneminde tam bir reel sosyalist oluşum olduğunu kanıtlamaz. Kendisinden büyük oranda etkilense de, tüm gerçeği reel sosyalizmle izah edilemez. Burada daha doğru bir yoruma varmak için görecelik ve farklılık kavramına başvurmak gerekir. Halen hatırlıyorum; reel sosyalizmdeki özne-nesne ayrımından ötürü PKK'nin inşası için maddi zemin, materyalist yorum arıyordum. Bu arayış olmazsa olmaz türünden bir ilke değerindeydi. Kürtlerde, Kürdistan'da işçi sınıfına benzer olgular vardı. Burjuvalaşma hissediliyordu. Reel boyut için bu olgular yeterli görülüyordu. Ama tam emin olduğumuzu söylemek doğru olmaz. Bu, ilke gereği bir kabullenişti. Böyle olunca da kendimi, kendimizi tümüyle dogmatik tarzda yaşamın doğal akışına kapatmamış oluyorduk. Bu yanımız giderek açılım gösterecek, farkımızı oluşturacaktı.

İlkelerin dogmatizme götürme tehlikesi her zaman vardır. Dogmatizm bizde de uzun süre etkili olmuştu, etkisi hala küçümsenemez. Fakat sınırlı da olsa göreceliğe açık olmamız, dogmatizmin tehlikelerine karşı en önemli

savunu silahımız olacaktı. Görecelik felsefesini özne-nesne ayrımındaki hakikat payından tümüyle mahrum etmeden ve karşıt temelde bir mutlaklığa dönüştürülmesine fırsat tanımadan kullanırsak, hakikatin azami yorumuna gidebilir, her kritik koşulda ona başvurarak başarıyla çıkış yapmaya ve özgür insan olmaya imkan sağlayabiliriz. Eğer bugün geriye dönüp PKK'yi yeniden yorumlamaya çalışıyorsak, bunu özne-nesne ayrımını mutlaklaştırmayan, kendisini de mutlaklaştırmamaya özen gösteren felsefi dönüşüme borçluyuz. Özne-nesne ayrımını aşan felsefi dönüşümü küçümsememek gerekir. Postmodernist savrulmalara düşmeden, kapitalist modernitenin temelindeki felsefenin marksist yorumları da dahil bütün versiyonlarını aşmak, en büyük düşünce devrimini inşa etmek anlamına gelir. Şüphesiz henüz bu düşünce devriminin başlangıcındayız. Yine de bu devrimin pratik sonuçları küçümsenemez. Bu çerçevede PKK'yi yeniden yorumlamak, 1970'lerin başlarında hangi dünya koşullarına ve maddi kültür öğelerine dayandığını, yine aynı dönemdeki hangi temel bilinç, örgüt ve eylem formlarını ve manevi kültürü esas aldığını belirlemek, PKK hareketini doğru tanımlamak kadar günümüzdeki rolünü de daha çok aydınlatacaktır.

1- 1970'ler dünyasının koşullarını doğru tanımlamak

Hiçbir düşünce hareketi, insanın içinde yaşadığı maddi formlardan bağımsız olarak gelişemez. Önemli olan düşüncenin hangi maddi formları yansıttığıdır. Toplumsal gerçeklik söz konusu olduğunda, maddi formların kendileri de düşünce formlarının inşa edilmiş, kurumlaşmış halidir. Toplumsal formlar dil dahil, düşünce ve zihniyet oranları yüksek esnek doğalar olarak değerlendirilmelidir. Esnek doğalar düşünce enerjisinin sıkça dönüşmesi ve form kazanmasıyla oluşurlar.

1970'ler dünyasının hegemonik sistemi kapitalist modernitedir. Batı Avrupa merkezli bu sistemin yükselişi ve hegemonik karakter kazanması son beş yüz yılın eseridir. 16. yüzyıldan 18. yüzyılın sonlarına kadar ticari kapitalizm, 18. yüzyılın sonlarından 1970'lere kadar endüstriyel kapitalizm, 1970'lerden sonra da finans kapitalin hegemonyasıyla kendini küreselleştirerek sürdürür. Dönemler arasındaki fark, sermayenin niteliksel dönüşümüyle ilgilidir; daha doğrusu sağladığı kar miktarıyla bağlantılıdır. Ticari kapitalizm, manifaktür sanayisinde dönüşüm ve finans sistemlerinin geliştirilmesiyle kendini karakterize eder. Uzun mesafe ticareti karı azamileştirmektedir. Bu nedenle denizaşırı ve kıtalararası ticaret geliştirilmektedir. Sanayi kapitalizmi üretimin fabrikalaştırılmasıyla azami karı gerçekleştirmektedir. Hem ticari hem de sınai kapitalizmde finans araçları (para, senet vs.) esas olarak değişimi ve üretimi hızlandırmada rol oynamaktadır. Kendi başlarına azami kar oranlarına erişme durumunu henüz kazanmamışlardır. Böylesi olanak bir 1970'ler dünyasında para sisteminin değiştirilmesiyle, yani doların altın karşılığında basımından vazgeçilerek elde edilmiştir. Bu açıdan 1970'ler dünyası paradan para kazanmanın azami kar oranına erişimini ifade eder. İnsanlık tarihinde ilktir. İlk iki dönemde hem fikir hem de mal üretiminde yaratıcılılık vardır. Fikri oluşumlarda ve mal üretiminde kapitalizmin diğer sömürü sistemlerine oranla belirgin bir üstünlüğü bulunmaktadır. Aynı oranda toplum üzerindeki hakimiyetinde de üstünlüğünü katmerleştirmektedir. Endüstriyalizm ve ulus devlet iktidarı kapitalizmin hegemonik zaferi anlamına gelmektedir. Azami kar ancak endüstriyalizm ve ulus devletçilik toplumda egemen olduğunda gerçekleşmektedir.

Finans kapital döneminde artık fikri yaratıcılığa ve üretim ahlakına gerek kalmamıştır. Paranın egemenliği veya tanrılaştırılması (ulus devletin sanayi kapitalizminin tanrısı olmasına karşılık, para, finans kapitalizminin tanrısıdır) finans kapitalizmine özgüdür. Para finans kapital çağında sadece değişim, birikim ve üretimi hızlandırma aracı değildir, bizzat toplumla ilgili her şeye (buna ulus devlet de dahildir) hükmeden araç veya öznedir. Bu özelliğini nasıl kazandığını açığa çıkarmak, uygarlık tarihinin kapsamlı biçimde çözümlenmesini gerektirir. Fakat özce kavramak istersek, pazar ve iktidar olgusunun azami yoğunlaşması olarak tanımlanabilir. Tanım gereği hem ekonomik pazarı hem de ulus devlet iktidarını kendine bağlayacak kadar üstünlük kazanmasını ifade etmektedir. Geriye para araçları üzerinde oynamak kalıyor ki, borsa, döviz ve faiz olguları bunun için yeterli imkanı sunmaktadır. Para sahipleri hiç çalışmadan, yeni yaratıcı fikir ve üretim yöntemlerine başvurmadan, bu araçlarla azami karı ilk iki döneminkiyle karşılaştırılamayacak denli büyütmektedir.

Azami karın bu gerçekliği toplumun çöküşüyle eşanlamlıdır. Toplum tarih boyunca çok sıkı ahlaki ve politik normlarla varlığını geliştirip sürdürmüştür. Uygarlık tarihinden önce insanlık zaten kar olayını tanımamaktadır. Üretim ve fikir hem kar olgusuna imkan vermemekte, hem de fazla ortaya çıktığında 'armağan ekonomisi'yle dağıtmaktadır. Karı ve sermaye birikimini en büyük günah saymaktadır. Uygarlık tarihi boyunca toplumun marjinal yapılarında, gizli dehlizlerinde üreme imkanı bulduğunda ise kendisine çok sınırlı yaşam şansı verilmekte, sıkça müsadere edilmektedir. Özellikle dinler sermaye birikimini andıran murabaha sistemini en büyük günah saymışlar, tanrıya şirk koşmakla bir tutmuşlar ve yasaklamışlardır. Bu yaklaşımın altındaki temel etken, sermaye birikiminin anti toplumsallığı ve toplumsal çöküntüyle ilişkisinin erkenden fark edilmesidir. Uygar toplumun iktidar sahipleri ile ekonomiyi yönlendirenlerin kara yönelik bu yaklaşımları, hükümranlıklarının ve sömürüleri altındaki toplumsal varlığın sürdürülmesi ve çökmemesi içindir. Bu güçler kar ve sermayenin yol açacağı tehlikenin farkındadırlar.

Kapitalizmin ilk iki çağında finans sisteminin öne çıkıp başat rol oynamasına ağırlık verilmemesi ve buna ilgi gösterilmemesi de geleneksel yaklaşımın etkisinin halen güçlü olmasıyla bağlantılıdır. Zaten özünde kriz yaratan bir sistem olan kapitalizm, binlerce yıl zincire vurulmuş bir canavar olup, Batı Avrupa'da kilisenin ve iktidarın ağır bunalım geçirmesinden yararlanarak kafesini parçalamış ve toplum üzerinde yeni tanrısallık olarak hüküm sürmeye başlamıştır. Kapitalizmin normal bir toplumsal düzen olmadığını, olamayacağını iyi bilmek gerekir. Tüm felsefi akımları ve sosyal bilimleri (buna kısmen bilimsel sosyalizm de dahildir) meşru bir sistem olduğuna ikna etmek için imdadına ve yanına çağırmıştır. Özellikle ekonomi politik kapitalizmin meşrulaştırıcı kutsal kitabıdır. Öyle yorumlamak gerekir. İnsanlık tarihinde, toplumsal gerçeklikte böyle algılanan bir hakimiyet ve sömürü sistemi olarak finans çağıyla birlikte tümüyle kontrolden çıkmakta, toplumla ve hatta çevresiyle ilgili her şeyi kontrolü altına almaktadır. 1970'lerdeki büyük karşıdevrimi böyle tanımlamak hayati önem taşımaktadır.

Henüz taze olan hatıralarımızdan bilmekteyiz ki, 1970'lerin karşıdevrimi 1968'lerde zirve yapan antimodernist kültür devrimine karşı geliştirildi. 1970'lerde finans kapitalin egemenlik çağına geçiş, taktığı masum ekonomik dönüşüm maskesiyle izah edilemez. Finans kapitalin egemenliği iki dünya savaşı, tarihin en kanlı yüzyılı olan 20. yüzyılın savaşları, daha da ötesinde son beş yüz yılın sınıfsal egemenlik ve sömürgecilik savaşlarının mirası ve topluma karşı tepeden tırnağa savaş demek olan ulus devlet iktidarı üzerinde yükselmektedir. Sadece azami kara bakan, ekonomiyi ekonomi olmaktan çıkaran, bir yandan tüketim çılgınlığını körükleyen, diğer yandan açlık ve işsizlik ordularını dağ gibi büyüten bir sisteme veya kaotik düzene dayanmaktadır. Medya hegemonyasıyla insan zihni ve ahlakının yirmi dört saat bombardımana tabi tutulduğu bir karşı zihniyet ve ahlaksızlaştırma savaşına; insanlık adına son beş yüz yıla devredilmiş ve miras bırakılmış ne varsa ve devrimlerle (özellikle büyük Fransız ve Rus Devrimleri) ne kazanılmışsa hepsiyle savaşmaya dayanmaktadır. 1970-90 döneminin Ronald Reagan, Margaret Thatcher ve Mihail Gorbaçov neokonformizminin Fransa ve Rusya'nın iki yüz yıllık büyük devrim miraslarının tasfiyesini ifade ettiğini biliyoruz. Finans kapitalin hegemonik güç haline gelmesinin dönem olarak neokonformizmle çakışması tesadüf değildir.

1970'ler Türkiye'si, yavaş yavaş dünya çapında yaşanan devrim ve karşıdevrimin etki altına giren bir Türkiye'ydi. Nitekim 1968 Gençlik Devrimi ve 1980'deki ekonomik ve askeri karşıdevrimler (24 Ocak Ekonomik Kararları ve 12 Eylül askeri operasyonları) sonucunda, kendini kalın duvarlar örerek korumaya çalıştığı bu dünyaya dahil olmaktan kurtaramadı. Dünya çapında yaşanan kapitalist sistem bunalımı, Türkiye'de kendisini Beyaz Türk faşizminin bunalımı olarak yansıttı. Kapitalist modernitenin bunalımı Türk ulus devletinin bunalımı demekti.

12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 askeri darbeleri, sivil faşist unsurların bastıramadığı devrimci hareketlerin ancak askeri darbeyle durdurulabildiğini gösterir. Sistemin bu en muhkem kalesi, sürekli karşıdevrimci sivil faşist hareketlerle takviye edilen askeri darbelerle korunabilmektedir. 1925'ten beri başta Kürt kimliği olmak üzere faşist moderniteyi tehdit eden tüm kültürel varlıklara ve demokratik kıpırdanışlara karşı savaş halinde olan Beyaz Türk komplocu sistemi açığa çıkıp teşhir oldukça daha da çılgınlaşıyordu. NATO gladiosunun en güçlü operasyonel güçlerine sahipti. Tüm siyasi yapılanmaları avucunun içine almıştı. Sınırlı ölçüde kontrolden çıkış ya sivil faşist odaklarla bastırılıyor, ya da bu güçler yetmeyince tüm ordu harekete geçiriliyordu. Proto siyonist bir sistem olarak rol icra ettiği için küresel hegemonik güçlerce destekleniyordu. Halkını bu denli kontrole alan başka bir örnek yoktur. Dolayısıyla Beyaz Türk modernitesinin bunalıma girmesi küresel sistemi yakından ilgilendiriyordu. 12 Eylül faşist darbesiyle bunalımdan çıkılmak istendi. Ekonomik alanda dışa açılma ve küresel finans sistemi ile bütünleşme, ideolojik alanda laik milliyetçilikle birlikte Türk-islam milliyetçiliğine yönelme ve laikçi ulus devleti Türk-islam ulus devletiyle takviye etme temel çıkış politikaları oldu. 12 Eylül darbesi NATO gladiosunun en kapsamlı eylemiydi. Tüm Ortadoğu halklarının devrimci demokratik eylemlerini kalıcı bir biçimde bastırmakla görevliydi. Günümüze kadar bu rolünü sistemin tüm sivil faşist odakları ve yarı-militer unsurlarıyla birlikte yürütmeye çalışmaktadır. İktidar ve muhalefetiyle tüm siyasal partiler aynı çarkın birer dişlisi olarak en önemli rolü oynamaktadır.

2- Reel sosyalizmin bunalımı ve devrimci çıkış

Sistemin maddi kültür alanında yaşadığı bunalım ideolojik alana da yansımazlık edemezdi. 1968 Devrimi esas olarak manevi kültür alanında ideolojik devrim olarak patlak verdi. Modern kültüre, onun tüm liberal, sağ ve sol türevlerine başkaldırıyordu. Bu anlamıyla önemli bir devrimdi. En az Fransız ve Rus Politik Devrimleri kadar rol oynayan ideolojik bir devrimdi. Modernitenin ideolojik hegemonyası inşa edildiğinden beri ilk defa kırılmaya uğramıştı. Yüzlerce yıldan beri homojen toplum adına tutsaklaştırılan, asimile edilen, hatta soykırıma uğratılan kültürel, cinsel, etnik, dinsel ve yerel birçok toplumsal unsur kimlik savaşına kalkıştı. Gençliğin bu savaşıma önderlik etmesi ayrıca anlamlıydı. Çünkü gençlik modernitenin en az etkilediği kesimdi. İdeolojik devrim yalnızca kapitalist liberalizme karşı yürütülmüyordu, liberal ulus devlet kadar reel sosyalist ulus devletle de köprüler atılmıştı. Endüstriyalizme ideolojik olarak karşı çıkış ilk defa güçlü teorik anlatımlarla ifade ediliyordu. Feminizm en az sınıf teorileri kadar önemli teorik argümanlara kavuşmuştu. Geleneksel kültürel kimlikler modern kimlikler kadar değerli ve vazgeçilmez olduklarını kanıtlamışlardı. Modern ulusçuluk teorisinin hakim etnisitenin meşruiyet argümanından başka bir şey olmadığı anlaşılmıştı. Dönemin en gözde devrimci ideolojilerinden olan modern ulusal kurtuluşçu düşünce ve pratiğinin söylendiği kadar antikapitalist ve kurtuluşçu olmadığı açığa çıkıyordu. Reel sosyalizmin kapitalist moderniteyi aşan değil, güçlendiren bir sisteme dönüştüğü de iyice tartışılıyordu. Sosyal demokrasinin demokratlığı çoktan kapitalizmin ayıplarını örten asma yaprağı rolüne indirgenmişti.

Sistemin ideolojik bunalımı Türkiye'de de en güçlü yankılardan birisine yol açtı. Beyaz Türk faşizminin yapısal bunalımı ideolojik alana yansımış, devrimci ideolojinin darbeleri altında teşhir ve tecrit sürecine girmişti. Laik milliyetçiliğin modernist cilası tutmamıştı. Geleneksel din ideolojisi kadar devrimci modern ideolojiler de güçlü yankılar buluyordu. 1970'lerin devrimci hareketleri esas olarak ideolojik hareketlerdi. Politik özellikleri geliştirilememişti. Önemleri, sistemi teşhir etmelerinden ileri geliyordu. Toplumsal gerçekler ilk defa dile getiriliyorlardı. Çoktan mezara gömüldüğü sanılan gerçeklikler, ideolojik mücadeleyle birer birer diriliyorlardı. İslamcı ideolojileri sosyalist ideolojiler takip etti. Her ikisinin akabinde Kürt olgusunu dile getiren ideolojik formlar yavaş yavaş kendini gösterdi. Tepki olarak ırkçı milliyetçilik şahlandırıldı. 1970'ler Türkiyesi'nde tarihinin gerçek anlamıyla en büyük ideolojik savaşlarına tanık olundu. Irkçı milliyetçilik Hitler Almanyası türünden daha çok güçlendirilmiş bir ulus devletçilik peşinde koşarken, islamcı ideolojiler laik ulusçu devlete kaptırdıkları geleneksel rollerini yeniden oynamak ve devlette yer kapmak istiyorlardı. Sol ideolojiler derin kavramsal bunalımlar içinde soyut toplumculukla uğraşıyorlardı. Toplumculukla ulus devletçiliği birbirine karıştırmışlardı. En köklü idealları olması gereken demokratik deneyimler sınırlı kalıyordu. Demokratik halk eyleminden çok, dar grup eylemlerine çakılmışlardı. Ama hepsi genelde toplumsal hakikatleri açıklama rollerini oynuyorlardı.

1970'ler dünyası ve Türkiyesi'nde modern yapılardaki (kapitalizm, ulus devlet ve endüstriyalizm) bunalımla

ideolojik mücadelenin ortaya çıkardığı hakikatlerin PKK'nin oluşumunda önemli payı vardır. Birçok eksiklik ve yanlışlık taşısalar da, mücadele şehitlerinin oluşumdaki payı belirleyici olmuştur.

3- PKK ve ulus devletçi ideoloji

PKK'nin oluşumundaki temel sorun ulus devletçi ideoloji konusunda muğlak kalmasıdır. Özellikle J. Stalin'in ulusal sorun konusundaki tezleri bu konuda etkileyici olmuştur. J. Stalin, ulusal sorunu temelde devlet kurma sorunu olarak ele alır. Bu yaklaşımı bütün sosyalist sistemi ve ulusal kurtuluş hareketlerini etkilemiştir. Lenin'in de kabul ettiği bu hakkın ulusların kendi kaderini tayin hakkı olarak devlet kurmaya indirgenmesi, tüm komünist ve sosyalist partilerin ideolojik muğlaklığa düşmelerinin temel nedeni olmuştur. PKK'nin çıkışındaki temel ideası olan Kürt sorununu çözmede esas aldığı model, Stalin'in ortaya koyduğu ve Lenin'in de onayladığı devlet kurma modeliydi. O dönemde (1950-70'ler) zirve yapan ulusal kurtuluş hareketlerinin çoğunun ayrı devletle sonuçlanması, bu modeli neredeyse biricik kılıyordu. Ayrı devlet sosyalist amentünün kutsal ilkesi haline gelmişti. Sosyalist olmak, ezilen ve sömürge ulusları ve halkların devlet kurma hakkından yana olmakla eşanlamlıydı. Aksini düşünmek sosyalist olmaktan çıkmak demekti. Aslında ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesi ilkin ABD Başkanı Wilson'un I. Dünya Savaşı sonrasında ortaya attığı ve ABD'nin hegemonik çıkışıyla yakından bağlantılı olan bir ilkeydi. Lenin, Wilson'dan daha geri kalmamak ve ezilen uluslarla sömürge halkların desteğini Sovyetler Birliği'nden yana çekmek için, aynı ilkeyi daha da radikalleştirerek bağımsız devlet kurmaya indirgemişti. İki sistem arasında bu yönden bir yarış başlamıştı. Bunun en bariz örneği Anadolu'da yeni başlayan ulusal direnişin her iki güç tarafından desteklenmeye çalışılmasıydı. Daha sonra bu yaklaşım iki sistem arasında tırmandırılarak devam etti.

Bilimsel sosyalizmin kurucuları olan K. Marks ve F. Engels'te bu konuda açık bir tutum yoktu. Fakat Hegel felsefesindeki temel devlet modeli olarak teorileştirilen ulus devlete bir itiraz ve eleştiride bulunmamışlardı. Onlar da ulus devlet modelini çağın, modernitenin doğal ve olması gereken yeni devlet biçimi olarak onaylamak durumundaydılar. Örneğin yaşadıkları dönemin temel ulusal sorunlarından biri olan Almanya'nın birlik sorununun merkezi olarak güçlendirilmiş ve dağınık federe birimlerden kurtulmuş bir ulus devletle çözümünden yana tavır takınmışlardı. Bu çözümü özellikle anarşistlere karşı savunuyorlardı. Tarih bu konuda anarşistlerin haklı olduğunu kanıtlamıştır. Özellikle Bakunin ve Kropotkin'in görüşleri hem haklılığını hem de geçerliliğini korumaktadır. Bilimsel sosyalizmin ve reel sosyalist uygulamanın sonunu getiren, daha doğrusu içten çözülmesinin temel nedenlerinden başta geleni, aşırı merkezileştirilmiş bürokrasiye dayanan güçlü ulus devlet modelidir. Genelde proletarya diktatörlüğü olarak devlet, özelde onun en merkezi ve toplumun kılcal damarlarına kadar yansıtılmış biçimi olan ulus devlet, içten çöküşün ve çözülmenin temel nedenidir. Diğer nedenler tali rol oynar. Reel sosyalizmin yüz elli yılı aşan tarihinin büyük fedakarlıklar pahasına kazanılmış değerlerini çürümeye ve kendi kendine çözülmeye terk eden, bilimsel sosyalizmin devlet ve demokrasi konusunda kendi öz teorisinden yoksun bulunmasıdır.

Marks ve Engels 1870'lerin başında inşa edilen Alman ulus devletini yücelttiklerinde ve örnek olarak sunduklarında, kendi elleri ve beyinleriyle insanlığın en iddialı ütopyalarından biri haline getirdikleri bilimsel sosyalizme en temel yanlışı yaptırmışlardı. Anarşistlerin, özellikle Bakunin ve Kropotkin'in kendilerine yönelik tarihsel eleştirilerini dikkate alsalardı, bilimsel sosyalizmin kaderi kesinlikle daha değişik ve başarılı olur; sosyalizmin özgürlükçü, demokratik ve eşitlikçi değerleri kapitalist modernite karşısında başarılı ve kalıcı bir alternatif sistem haline gelirdi. Bir bütün olarak kapitalist modernite unsurları (sermayenin azami kar eğilimi, ulus devlet ve endüstriyalizm) karşısında demokratik modernitenin inşa unsurları (sosyal pazar ekonomisi, ekolojik endüstri ve demokratik ulus) büyük gelişim sağlardı. K. Marks ve F. Engels'in yaşamlarının son dönemlerinde bu temel eksikliğin farkına varır gibi olduklarını, özellikle ilkel komünal toplumdan çok şey öğrendiklerini, kapitalist aşamanın zorunlu olmadığını fark ettiklerini ve eski topluma dayalı sosyalizm biçimlerini denenmeye değer bulduklarını biliyoruz. Marks, '***Kapital***'i devlet tahlili ile tamamlamak istemişti. Ömrünün buna yetmediği bilinmektedir. Engels, '***Ailenin, Devletin ve Özel Mülkiyetin Kökeni***' adlı ünlü yapıtında bilimsel sosyalizme derinlik ve tarihsel boyut kazandırmıştı. Revizyonu kendilerinin değil Bernstein'ın yapması, bilimsel sosyalist teori için büyük talihsizlik olmuştur. Daha sonraları derinleştirilen doğrular değil yanlışlar olmuştur. Özellikle Bernstein'ın demokrasi, Lenin ve Stalin'in devlet ve ulusal sorun konusundaki burjuva liberal yaklaşımları, bilimsel sosyalizmin tarihindeki en büyük sapma ve yanlışlıkları teşkil etmiştir. Sapma ve yanlışlıklar sadece yapılmamış, temel doğruların yerine reel sosyalizm olarak inşa edilmişlerdir.

V. İ. Lenin'in Bernstein'a yönelik eleştirilerinde doğrular vardı. Bernstein'ın sosyal demokrasiyi (o dönemde sosyalist partilere bu ad veriliyordu) burjuva liberalizminin kuyrukçusu ve sol uzantısı haline getirdiği biçimindeki eleştirileri doğruydu. Zaten daha sonraki gelişmeler bu görüşünü doğrulamıştır. Bernsteincı revizyonizm bir sağ sapmaydı ve bilimsel sosyalizme vurulan ilk ciddi darbeydi. Fakat bu darbenin çok etkili olmasının altında bilimsel sosyalizmin çok önemli bir eksikliği ve bir yanlışlığı yatmaktaydı. O da toplumsal demokrasinin olmayışı ve yerine ulus devlet inşacılığının konulmasıydı. Bernstein'ı etkili kılan bu temel eksiklik ve yanlışlıktı. Bernstein, sosyal demokrasiyi diktatörlük ve devlet kuramından uzaklaştırarak ve Alman ulus devletini sosyal devlet doğrultusunda esneterek, diktatörlük konusundaki yanlışlığı aşmak ve demokrasi eksikliğini gidermek istiyordu. Her iki yaklaşımı da oportünistçeydi. Ama Lenin'in getirdiği doğru eleştiriler alternatif doğrulardan yoksundu. Lenin'in burjuva demokrasisi ve sol uzantısı olan Bernsteincı sosyal demokrasi yerine önerdiği şey proletarya diktatörlüğü ve sosyalist devlettir. Bu konuda Lenin büyük bir çıkmazdadır ve hayatı boyunca bu çıkmazı aşamamıştır. Proletarya diktatörlüğü ve sosyalist devlet konuları Lenin'i çok uğraştırmıştır. Bu konularda büyük çabalar harcamış, ama bir türlü doğru çözüme varamamıştır. K. Marks'ın ***Paris Komünü*** (1871) dolayısıyla ancak birkaç kez kavram olarak dile getirdiği proletarya diktatörlüğü teorik açıdan incelenmiş bir konu değildi. Burjuvaziden esinlenerek, "onların diktatörlüğü varsa, neden proletaryanın da diktatörlüğü olmasın?" denilerek kaba bir analoji yapılmıştı.

Lenin, Sovyet deneyiminden sonra 1920'lerin başında sosyalist devlet teorisiyle uğraşmıştır. Ömrünün buna vefa etmediği bilinmektedir. Bu dönemde Kropotkin'in bizzat Lenin'e, Sovyetlerin demokratik model olarak kurumlaştırılmasını ve kalıcı kılınmasını önerdiği bilinmektedir. Lenin bu öneriye pek kulak asmamış, özellikle Kropotkin'in anarşist kişiliğinden ötürü kuşkulu yaklaşmış ve sıcak bakmamıştır. Daha sonrası bilinmektedir. Stalin'in elindeki proletarya diktatörlüğü denilen ucube bütün devrimci, demokratik ve sosyalist eğilimleri yutmuş ve en son Stalin'in kendisi de bu makinenin komplosu temelinde yutulmuştur. Lenin'in sosyalizme giden yolun en geniş demokrasiden geçtiğine dair söylemi vardır. Fakat bu söylemin üzerinden üstünkörü geçilmiş, teori ve pratiği yapılmamıştır. Proletaryanın diktatörlüksüz ve devletsiz yaşayamayacağına kendilerini o denli inandırmışlardır ki, proleter demokrasi kavramını bile diktatörlük ve devlet biçimi olarak tanımlamaktan geri durmamışlardır. Demokrasiyi bir diktatörlük ve devlet biçimi saymışlardır. Kategorik yanlışlık buradadır. Tarihten de biliyoruz ki, demokrasi ne bir diktatörlük ne de devlet biçimidir. Tersine, hem diktatörlük hem de devlet karşıtı veya alternatifi olan bir toplumsal yönetim biçimidir. Demokratik toplum devletin veya diktatörlüğün olmadığı, en azından toplumla uzlaşı halinde olduğu yönetim sisteminin adıdır. K. Marks'tan Lenin'e kadar bilimsel sosyalistlerin geliştiremedikleri, yerine proletarya diktatörlüğünü ve sosyalist devleti ikame ettikleri şey, demokratik toplum veya aynı anlamda sosyal demokrasi sistemidir. Bernsteincı revizyonizme fırsat sunan bu yöndeki büyük yanlışlık (proletarya diktatörlüğü ve sosyalist devlet), demokratik toplum veya sosyal demokrasi sisteminin eksikliğidir.

Diktatörlük ve sosyalist devlet kavram olarak yanlıştır

Savunmalarımın daha önceki ciltlerinde çözümlemeye çalıştığım bu konudaki düşüncemi özet halinde tekrarlamakla yetineceğim. Demokratik toplum devlet ve diktatörlük olmayan, olmaması gereken bir toplumsal yönetim biçimidir. Tüm tarihsel örnekler (başta Atina demokrasisi), eğer demokrasiden bahsedilecekse, bunun ya devletsiz bir yönetim biçimi olarak vücut bulduğunu ya da tarihsel olarak bunun koşulları oluşmamışsa, devletle ilkeli uzlaşı temelinde yönetimi paylaşarak gerçekleştirildiğini kanıtlamaktadır. Diktatörlük ve sosyalist devlet kavram olarak da yanlıştır. Ontolojik olarak diktatörlük, sadece ve sadece güç ve sömürü tekelini ellerinde bulunduran sınıf ve elit tabakalara özgü bir olgudur. Kan, acı ve sömürü ile yoğrulmuş bir olgu ve onun kavramsallaştırılmasıdır. Emekçiler, ezilenler ve sömürülenlerin böylesi bir araçla hem zihnen teorik olarak, hem de pratikte araçsal olarak ilişkisi olamaz. Olabilir denilirse, Sovyet deneyimi ve benzeri deneyimlerin neyle sonuçlandığını kanıt olarak gösterip yanlışlığını ortaya koymak, ondan önceki (reel sosyalizmden önceki) dönemlere göre daha kolay ve çarpıcıdır. Aynı hususlar sosyalist devlet için de belirtilebilir. Siyasi zafer kazansalar bile emekçiler, ezilenler ve sömürülenlerin bu zaferin ardından kurulması gereken bir sosyal devletleri olamaz; tersine geliştirecekleri sosyal demokrasileri veya demokratik toplumları olur. Adı ve içeriği ne olursa olsun, tümüyle işlevsiz olmasa ve toplumsal yönetimle ilgili önemli işlevleri olsa bile, devlet son tahlilde güç ve sömürü tekeli olarak eskiden beri toplumun üzerinde kurulu bir sistemdir. Ontolojik olarak varlığını bu gerçekliğe borçludur, onun kadim adıdır. Bundan 'sosyalist devlet'i yumurtlatmak mümkün değildir. Nasıl inek yumurtlamayıp yavru doğurursa, devlet de ancak değişik biçimli yavru devletler doğurabilir. Aynı devlet yumurtlayıp sosyalist yavrular yapma yeteneğinde değildir. Çünkü kuşlar yumurtlarlar, yumurtalarının üzerine kuluçkaya yatarak belli bir sıcaklıkta tutup yavru çıkarırlar. Benzetme belki kabadır, ama gerçekliğinden asla kuşku duyulmamalıdır.

Anarşistlere ilişkin şu hususu belirtmeden geçemeyeceğim. Aşırı merkezileşmiş ulus devlet ve diktatörlük uygulamalarına yönelik eleştirileri doğrudur. Tarih bu doğrultudaki eleştirilerini haklı çıkarmıştır. Ama onlar da alternatif olarak sundukları bireysel özgürlük ve yeniden ilkel topluluklara dönüşmüş toplum yaklaşımlarıyla, reel sosyalizmde yaşandığı gibi, son tahlilde burjuva liberalizminin sol uzantıları olmaktan öteye rol oynamadılar. Haklı eleştiri doğru uygulamayla veya doğru demokratik toplum teorisi ve pratik biçimlenişleriyle tamamlanmayınca, boşa çıkmaktan ve liberalizmin değişik bir versiyonu veya mezhebi haline gelmekten kendini kurtaramaz. Burada tüm bu konularda belirleyici olan iyi niyetli eşitlik ve özgürlük istemleri değil, tarihsel ve toplumsal gerçekliğe ilişkin doğru teorik yaklaşımlar ve pratik gerçekleşmelerdir.

PKK'nin ideolojik oluşum sürecinde yaşadığı muğlaklık, bilimsel sosyalizmin genelde yaşadığı ve belirtmeye çalıştığımız eksiklikleri ve yanlışlıklarından kaynaklanıyordu. Ulus devletçi ideoloji ile demokratik toplumcu ideoloji iç içe karışık ve eklektik olarak bir arada bulunuyordu. Örnek alınan tüm işçi ve komünist partileri reel sosyalizmin yaşadığı eksiklikler ve yanlışlıklardan paylarını almışlardı. Kuruluş aşamasında devletçi ideoloji ile demokratik toplumcu ideoloji arasında ayrım yapacak yetenek ve güçte değildik. Ders alınacak doğru bir örnek olmadığı gibi, tarihsel tecrübeyi doğru yorumlayacak bilgi birikimine ve teorik kapasiteye de sahip değildik. 'Sömürge Kürdistan' kavramına dayalı eklektik ulusal kurtuluş teorisinin pratik gerekleri belliydi. Uzun vadeli ulusal kurtuluş savaşına dayalı ulusal bir devletti hedeflenen. Afrika'da neredeyse her gün tekrarlanan ulusal kurtuluş savaşları ve sonrasında ilan edilen bağımsız devletler, Kürt ulusal sorununun çözümünde de başkaca hiçbir teoriye ve pratiğe ihtiyaç duymaksızın içine girilecek yolu yeterince açıklıyordu. Genel kurtuluş teorisine fazla dalmadan, ulusal kurtuluş pratiklerini incelemek yeterli geliyordu. Ayrıca bahsettiğimiz büyük ustalardan (Lenin, Stalin) aldığımız icazet, gerekli olan tüm teorik gıdayı ve pratik kalıpları sunuyordu. Geriye kalan, bu ideolojik kapsamın gruplaşmasını hızla tamamlamak ve kitleye mal etmekti. Öyle de yapıldı.

12 Mart 1971 deneyimi yeterince öğreticiydi

1973-76 dönemini dar grup dönemi olarak alırsak, 1976-78 yılları kitleselleşme dönemiydi. Her iki dönem de başarıyla atlatılmıştı. Sorun ondan sonra neyin nasıl yapılacağı sorunuydu. Gençlik grubundan ve kitlelere yayılımından sonraki adım partileşme mi, askeri eylem örgütü mü sorusunun yanıtlanmasına bağlıydı. Bu teknik soruna partileşme biçiminde cevap vermeye çalıştık. Ne de olsa Vietnam Devrimi bu konuda oldukça başarılı geçen parlak bir örnek sunuyordu. Eylemler de olmuyor değildi. Türkiye solundan ordu ve cephe örgütlenmeleri gibi deneyimler vardı. Bir nevi ulusal kurtuluş birliğiyle eylemler genişletilebilirdi. Bunlar dönemin ruhuna uygun gelişmelerdi. Başarılı bir deneyimi Kürdistan somutunda geliştiriyorduk. Karşıdevrim cephesinden 12 Eylül askeri darbesinin ayak sesleri duyuluyordu. Maraş, Çorum, Bahçelievler katliamları ve çok sayıda devrimci genç ve aydının katledilmesi, yurtdışına açılmadan imha edilmekten kurtulma olasılığının bulunmadığını gösteriyordu. 12 Mart 1971 deneyimi yeterince öğreticiydi. Önder kadroların imha edilmesi örgütlerin belini kolay doğrultamayacaklarını göstermişti. 2 Temmuz 1979'da Suruç üzerinden Ortadoğu'ya açılım, uzun vadeli mücadele ruhuna da uygun düşüyordu. Uzun vadeli halk savaşı ve diplomatik destek için tam zamanında ve yerinde bir adım atılmıştı. 12 Eylül 1980 askeri darbesi gerçekleştiğinde tüm sol gruplar stratejik darbe yerken, PKK yeni ve daha umutlu bir döneme başlangıç yapıyordu. Açık ki, bunlar başarılı taktik adımlardı.

1970-80 dönemini yeniden değerlendirdiğimizde, Kürt sorununun ilk defa dergi, gazete ve dernek konusu olmaktan çıkarılıp sınıf karakterli modern öncü bir parti örgütlenmesine ve bu örgütlenmeyle iç içe gelişen eylemli yapıya kavuşturulduğunu rahatlıkla belirtebiliriz. Burada önemli olan, partinin güçlü örgüt ve eylem kapasitesi değildi. Çünkü bu nitelikte başka Kürt partileri de söz konusuydu. KDP ve TKSP türünden partiler çoktan vardı. Yenilik örgütlenme ve eylemliliğin ilk defa iç içe gerçekleştirilmesinden ileri geliyordu. Kürdistan coğrafyası ve Kürt toplum gerçekliği açısından bu yeni bir isyan, hem de öncü partili, örgütlü bir isyan ve savaş anlamına geliyordu. Savaşın uzun vadeli, stratejik aşamalı karakteri en azından teoride kabul edilmişti. Dönemin hem uluslararası hem de ulusal gerçekliğine uygun, başarılı stratejik ve taktik adımlar söz konusuydu. Fakat gerçeklik ve irade görünüşte kendini böyle yansıtsa da, büyük endişeler ve eksiklikler derinden hissediliyordu.

12 Eylül askeri darbesi olmuş ve devletin militarist yüzü bütün açıklığıyla sergilenmişti. Toplum gerçek ve hiyerarşik kocasına kavuşmuş gibi kendini rahatlamış hissediyordu. Kürdistan'da yakın geçmişte sergilenenler belliydi. İnkar ve imha uygulamaları bütün şiddetiyle devredeydi. NATO'nun onayından geçmiş militarist faşizmin denemeyeceği baskı, şiddet, işkence ve katliam türü kalmayacaktı. Kürdistan ve Kürt gerçekliği söz konusu olduğunda, coğrafyadan ve tarihten silmeye kadar varan soykırımlar gündemdeydi. Ermeni, Rum, Süryani ve yakın dönem Kürt direnişlerinin başlarına gelenler hafızalarda tazeliğini koruyordu. Derin endişelerin kaynağı bunlardı. Temel eksiklikler ise, içte ve dışta sağlamca dayanılacak güçlerden yoksun olmaktı.

Kapitalizm ve sosyalizm kamplaşması fazla umut vermiyordu. Revizyonizmin kokusu buram buram her tarafa sızmıştı. Türkiye solu iç ve dış nedenlerle tıkanmış ve stratejik darbe yemişti. Dolayısıyla PKK'nin önündeki yeni dönem meçhullerle doluydu...

Sürecek

PKK'NİN TARİH İÇİNDE YARATTIĞI DEĞERLER VE 34. YIL MÜCADELESİ

baştarafı 28'de

Tüm bu sahalarda kış boyu süren çatışmalar içerisinde onlarca yoldaşı şehit vererek biz bu saldırıları kırabildik. Dolayısıyla 2011-2012 kışı diğer kışlardan farklı olarak baştan sona çatışmanın ve savaşın devam ettiği bir kış oldu. Burada düşmanın teknik donanımı ve saldırganlığından ziyade maalesef süreci doğru anlayamayan, düşman gerçeğini yeterince ciddiye almayan, tarz ve tedbirde kendisini geliştiremeyen dar, yüzeysel, boş vermişçi ve bir şey olmazcı yaklaşımlar onlarca yoldaşın şehit düşmesine vesile oldu. Bize üzüntü ve acı veren işte bu gerçekliktir. Yoksa kış sürecinin de AKP faşizmine karşı en ciddi darbelerin vurulduğu bir mücadele dönemine dönüştürülmesi içten bile değildi.

Duyarsız ve tedbirsiz devrimciliğin yol açtığı zararlara rağmen Önderlik duruşunu doğru bir biçimde okuyan hareketimiz tarafından 2011-2012 kış sürecine Önderlik savunmaları temelinde güçlü bir biçimde kendini eğitip, donatarak yeni bir hamleye hazırlanma çalışmaları dayatıldı. Bir yandan Önderlik savunmalarını özümseyerek kendi hata ve eksikliklerimizi bulup gidermeye çalışırken, diğer yandan 2010-2011 pratiğinin olumlu olumsuz zengin derslerini çıkartma temelinde derin bir eleştirel özeleştirel sorgulamayla Devrimci Halk Savaşı'nı tarz ve taktik bakımdan doğru temelde yürütür hale gelme çabası içerisinde olduk. Düşman saldırılarını biz de hareket olarak yeni bir hamle sürecini çok yönlü hazırlama çalışmasıyla karşıladık. Kendi eksikliklerimizin yol açtığı kayıpların verdiği acı ve üzüntüyü bu temelde yeni ve güçlü bir hamlenin hazırlık çalışmalarına dönüştürdük.

Devrimci Halk Savaşı 2012'de doruğa çıktı

Hareket olarak yürüttüğümüz tüm bu kapsamlı hazırlık çalışmalarına rağmen ve yine doğru ve yanlışların güneş kadar açık olması söz konusu iken maalesef doğruları anlamada ve bunları özümseyerek kendini değiştirip dönüştürmede yaşanan zayıflıklar, isteksizlik, dar ve yüzeysel yaklaşım sonucu kendini savunmacı, tutucu kılma tutumları, yürüttüğümüz çalışmaların hızla ve yeterli sonuç almasını engelleyerek bahar sürecinde gerilla hamlemizin zamanında gerçekleşmesini engelledi. Böyle bir durumda gerilladan oluşan boşluğu başta gençlik ve kadınlar olmak üzere halkımızın çok yönlü siyasi eylemliliği doldurdu. Bu temelde ancak 19 Haziran Şitaza-Oramar devrimci operasyonu ile 2012 Devrimci Halk Savaşı hamlesini başlattık. Geç kalmış da olsa Zagros'un göbeğinde ve yaz başında böyle bir çıkışı yapabilmiş olmak gerillanın 2012 Devrimci Halk Savaşı hamlesini doğru bir tarzda ve taktiğe yakın bir biçimde ve güçlü olarak geliştirmesine imkan ve fırsat verdi. Bunun ardından Rojava halkının gerçekleştirdiği 19 Temmuz özgürlük devrimi ve 24 Temmuz Şemzinan hamlesi geldi. Bu süreç Çelê, Beytüşşebap, Amed, Bingöl ve Dersim hamleleriyle eylül ayında tüm Kürdistan'a yayılarak doruğa ulaştı. Bahardan şimdiye kadar Serhat alanı 2012 hamlesine güç vermek için elinden gelen çabayı harcayıp önemli katkılarda bulundu. Yine Amanos-Toros sahası tüm gücünü kullanamasa da gerilla hamlesinin batı yakasında da gelişmesini sağladı.

Eylül ortasında tüm Kürdistan'a yayılarak doruğa ulaşan gerilla hamlemiz AKP faşizminin bütün oyunlarını ve planlarını altüst ederek hükümeti yeni arayışlara yöneltti. 12 Haziran seçimleri ardından yaptığı planların tutmadığını, PKK'yi imha ve tasfiye amacına ulaşamadığını, topyekun saldırı konseptiyle PKK'yi ezip yok etmede başarılı olamadığını, hem PKK hem de Suriye politikasında ciddi yanlışlıklar yaparak başarısızlığa uğradığını gören AKP hükümeti, eylül sonundan itibaren yeniden hile ve oyun içeren yeni bir söylem ve tutum geliştirme, oyalama politikasını yeniden gündeme koyma çabası içerisine girdi. Böyle bir tutuma karşı da 12 Eylül'den itibaren başlayan ve 68. gününe kadar devam ederek yeniden büyük bir zafer elde eden üçüncü PKK zindan direniş dalgası gelişti. AKP hükümetinin oyalama politikalarına karşı gelişen zindanlardaki açlık grevleri AKP'nin bu yönlü geliştirdiği oyunları da bozarak Önder Apo'nun özgürlüğünü ve Kürt sorununun çözümünü iç ve dış siyasetin gündemine dayatarak büyük bir zaferi elde etti. Deyim yerindeyse, Önder Apo'nun ve Kürdistan'ın özgürlüğünü kesinleştiren, onun dışında bir yaşamın var olmayacağını net bir biçimde gösteren bir gerçeklik oldu.

Kısaca özetlemeye çalıştığımız tüm bu süreçler açıkça gösteriyor ki 34. PKK yılı çok yönlü ve kapsamlı bir savaş ve devrim yılı olmuştur. Geçen yılın her günü, her ayı, her haftası AKP'nin faşist saldırılarıyla bunlara karşı Önderliğimizin, hareketimizin ve halkımızın topyekun direnişiyle geçmiştir. Böyle büyük ve kapsamlı bir mücadele yılında kazananın hareketimizin ve halkımızın olduğu tartışmasızdır. Yıl boyunca en az iki kere AKP faşizminin oyunları bozulmuş ve saldırı planları boşa çıkartılmıştır. Birincisi Mart 2012'ye kadar PKK'nin ezilip, marjinal konuma düşürüleceği planın boşa çıkartılması olurken, ikincisi de 2012 güzünde yeniden geliştirmeye çalıştığı oyalama politikalarını daha baştan başarısız kılınması olmuştur. Buna karşılık 34. PKK yılında Devrimci Halk Savaşı temelinde geliştirilen mücadelenin partimiz ve halkımız açısından sağladığı kazanımlar çoktur. Her şeyden önce hiçbir saldırının PKK'yi ezemeyeceği, yenilgiye uğratamayacağı, PKK'yi etkisiz kılamayacağı gerçeği dost düşman herkes tarafından bir kez daha görülmüştür. Nitekim mevcut konumda herkes Ortadoğu'daki en dinamik gücün PKK olduğunu, Ortadoğu'nun siyaset yapan aktörlerinin arasında PKK'nin Kürtleri temsil eden birinci güç konumunda bulunduğunu ifade etmektedir. Böyle bir mücadeleyle PKK sadece Kuzey Kürdistan'da değil, başta Batı Kürdistan olmak üzere Güney ve Doğu Kürdistan'da da Kürt özgürlüğünü ve demokrasisini temsil eden, Ortadoğu'nun yeniden yapılanmasında Kürt temsilciliğini ortaya çıkartan bir güç haline gelmiştir.

Diğer yandan birçok çevrenin adeta bizi çocuk yerine koyup kandırmaya çalışırcasına "silahlı mücadelenin zamanı geçmiştir" edebiyatının boş ve aldatıcı olduğu Kürt halkına ve kamuoyuna net bir biçimde gösterilmiştir. Şimdi bize bu konuda vaazda bulunan güçlerin kendileri silahlı çatışma içerisine girmek durumunda kalıyorlar. Bunu sadece Güney Kürdistan'da da değil; Batı Kürdistan'da, hatta Kürdistan'ın diğer parçalarında da örgütlemeye ve geliştirmeye çalışıyorlar. Bize "silahlı mücadeleyle hak aranmaz" diyenler kendi ordularını daha çok büyütmeye, kendi silahlı mücadelelerini Kürdistan'ın diğer alanlarına yaymaya çalışıyorlar. Bu bakımdan Kürdistan'da devrimci direnişi öngörmeyen bütün yaklaşımların boş, anlamsız, bölgede yaşanan III. Dünya Savaşı sürecinden Kürt halkı açısından herhangi bir gelecek vaat etmediği gibi aldatıcı ve zarar verirci bir konum arz ettiği net bir biçimde açığa çıkmıştır. Bu anlamda gerillanın Kürt halk varlığı ve özgürlüğü açısından olmazsa olmaz kabilinde bir güç olduğu, her halükarda Kürt varlığının ve özgürlüğünün ancak gerilla ile teminat bulduğu gerçeği bir kez daha açığa çıkartılarak herkese gösterilmiş bulunulmaktadır.

Bunlarla birlikte en önemli kazanım parti ve halk birliğimizin perçinlenerek dost düşman herkese bir kez daha gösterilmesi ve bu temelde özgürlük iradesinin Önder Apo'da temsilinin herkesin göreceği şekilde perçinlenmesi olmuştur. Nitekim savaş karşısında barış ihtiyacını hissedenler çareyi Önder Apo'da aramak durumunda kaldıkları gibi en son zindanlardaki açlık grevi direnişinin sona erdirilmesinde de tek çözümleyici gücün Önder Apo olduğu herkes tarafından netçe görülmüştür. Bunun bir özgürlük iradesi, Kürt halk iradesi, partimizin iradesi olduğu açıktır. Bu bakımdan Önderlik, parti ve halk birliğinin ne kadar güçlü ve sağlam olduğu bir kere daha herkese gösterilmiştir. Önder Apo'nun barışçıl ve demokratik siyasi çözümdeki tek çözüm gücüne sahip güç olduğu bir kere daha netleşmiştir. Kürt halkının "barışın elçisi İmralı'da" sloganı herkes tarafından görülecek şekilde bir gerçeklik haline gelirken, Türkiye'deki çeşitli aydın ve yazar çevreler de özgürlük mücadelemizin, Kürt halkının ve bunların Önder Apo'da somutlaşan özgür iradelerinin gücünü bir kere daha görmek ve "Apo memlekete lazım, Kürt Mandelası" gibi başlıklar atarak bu gerçeği itiraf etmek zorunda kalmışlardır.

Devrimci Halk Savaşı önemli kazanımlar elde etti

Pratik ve taktik bakımdan ise 2012 Devrimci Halk Savaşı hamlesinin Bakur'da, Rojava'da önemli ve kalıcı kazanımlar elde ettiği tartışma götürmez bir gerçektir. Hareketimiz, Kuzey Kürdistan'da Oramar-Şitaza devrimci operasyonuyla demokratik özerklik devrimini gerçekleştirmek üzere dördüncü stratejik dönem hamlesinin doğru bir tarz ve taktikle yürütme durumuna yönelmiştir. Oramar'dan Şemzinan'a, Çelê'ye, Beytüşşebap'tan Bingöl ve Dersim'e kadar uzanan hatta Devrimci Halk Savaşı doğru bir tarz ve taktik olma yönünde önemli bir gelişme kaydetmiştir. Böylece Demokratik Özerklik çözümü devrimci direnişin gücüyle gerçekleştirilebilir bir olgu haline getirilmiştir. Denebilir ki Önder Apo'nun özgürlüğü ve Kürdistan'da Demokratik Özerklik çözümü yönünde eşikten içeri adım atılmış durumdadır. 2012 yaz ve güzünde Şemzinan'dan Dersim'e kadar Kürdistan'ın dört bir yanında gelişen devrimci hamleler Özgürlük hareketimizi ve halkımızı böyle bir düzeye ulaştırmıştır. Şimdi her zamankinden daha çok özgürlük devriminin zaferi yakınlaşmıştır. Her zamankinden daha fazla Kürdistan'ın dört bir yanında gerilla direnişi boyutlanmış ve derinleşmiş bulunmaktadır. Her zamankinden daha fazla gerilla ve halk direnişine dayalı olarak Kürt sorununun Demokratik Özerklik çözümü gerçekleşebilir konuma gelmiş durumdadır. Bu konuda önemli bir deneyim yaşanmış, tecrübe oluşturulmuş, kadrolarda, komuta ve savaş gücünde, Kürt halkında direnerek Demokratik Özerklik çözümünü kendi gücümüzle gerçekleştirme yönündeki inanç ve irade güçlü bir biçimde ortaya çıkmış ve pekişmiştir. Her ne kadar 2012 yaz ve güz hamleleri Demokratik Özerklik çözümünün tam sonuca gitmesinde öngörülen hedeflere ulaşamama gibi bir durumu ifade etse de önümüzdeki süreç açısından çok güçlü bir tecrübe, deneyim ve birikiminin ortaya çıkması sağlanmıştır. Eğer bu gerçekler iyi anlaşılır, doğru değerlendirilir ve yeterli düzeyde örgütlenerek önümüzdeki mücadele sürecine taşınabilirse 2013 yılı Devrimci Halk Savaşı hamlesinin birçok alanda Demokratik Özerklik devrimini başarıya ulaştıracağı tartışmasızdır.

Hakkari'nin bütün alanlarında, Botan'ın Beytüşşebap ve diğer birçok sahasında, yine Amed'den Dersim'e kadar birçok stratejik alanda Devrimci Halk Savaşı hamlelerini önümüzdeki dönemde doğru bir taktik ve tarzla Demokratik Özerklik çözümünü gerçekleştirecek ve bizi amaca götürecek, devleti işlemez kılarak Demokratik Konfederalizmin örgütlenip güvenliğinin sağlanır hale gelmesini yaratacak bir birikimi ortaya çıkardığı açıktır. Kırsal alanda teknik güç dışında Türk ordusunun hareket kabiliyeti son derece sınırlandırılırken, kasaba ve kentlerdeyse devlet sistemi işlemez kılınıp, demokratik toplum örgütlülüğü için elverişli bir zeminin hazırlanması yönünde önemli bir mesafe alınmış durumdadır. Aslında Kuzey Kürdistan'ın büyük bir kesiminde mevcut haliyle ikili yönetim söz konusudur. Zagros-Botan hattı başta olmak üzere birçok alanda KCK sistemi, Özgürlük hareketimiz birinci yönetim gücüyken AKP iktidarının daha dar ve sınırlandırılmış bir konuma düşürüldüğü ortadadır. Diğer alanlarda ise kimi yerlerde yan yana, kimi yerler ise AKP iktidarının daha etkin olduğu, ama hemen hemen Kürdistan'ın her alanında ikili yönetim diyebileceğimiz bir durumun yaşandığı ortadadır.

2012 gerilla hamlesinin Kuzey Kürdistan'da böyle bir düzeyi yaratmış olması Kürdistan özgürlük devrimi açısından çok önemli ve kalıcı bir gelişmenin yaratılmış olmasını ifade etmektedir. Nitekim bu gelişmeler eğer doğru bir tarzla derinleştirilerek devam ettirilirse özgürlük mücadelesinin yarattığı değerler Demokratik Özerklik çözümü temelinde Kürdistan'ın özgürlüğüne ve Kürt toplumunun Demokratik Konfederalist sistem içerisinde yaşar hale gelmesine kadar götürülebilecek bir sağlamlığa sahiptir.

Kuzey Kürdistan'daki bu tür kalıcı gelişmelerle birlikte 2012 devrimci ham-

lesinin en çok ve en kapsamlı kalıcı gelişme yarattığı sahanın Batı Kürdistan olduğu açık bir gerçektir. Batı Kürdistan'da doğru siyaseti, demokratik toplum örgütlülüğünü ifade eden halkın özgücüne ve gerillaya dayalı savunma anlayışı, devrimci çalışma koşuları oluştuğunda zafer kazanmaya muktedir olduğunu ortaya koymuştur. Nitekim 19 Temmuz devrimiyle birlikte Batı Kürdistan sadece Kürdistan'ın ve Ortadoğu'nun değil dünyanın en özgür alanı haline gelmiştir. Son dört aylık süre içerisinde Batı Kürdistan'ın yüzde seksenine yakın kısmında yaşanan gerçeklik budur. Kürdistan genelinde gerçek bir özgür halk iradesi ve Kürt halk demokratik yaşamı ilk defa Batı Kürdistan'daki bu gelişmelerle ortaya çıkmış durumdadır. Her ne kadar konjonktürel gelişmelere ve özellikle PKK'nin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü özgürlük mücadelesine dayalı olarak Güney Kürdistan'da milliyetçi temelde bir devletleşme, kısmi bir ulusal özgürlük konumu ortaya çıkartılmış olsa da, bunun demokratik muhtevasının çok zayıf olduğu ve yine kendini savunma gücüne sahip bulunmadığı ortadadır. Dolayısıyla Güney Kürdistan'daki gelişmeleri gerçek demokratikleşme ve gerçek özgür halk iradesinin açığa çıkması ve halkın özgür ve demokratik örgütlülüğünü ve yaşamını sürdürür hale gelmesi olarak değerlendirmek zordur. Buna karşılık Batı Kürdistan son dört ayda tüm Kürdistan'ın ve dünyanın en özgür, en demokratik bir alanı olarak var olmuştur.

Tüm Kürtlerin kalbi Rojava ile birlikte

Kürt halkı kendi kaderini kendi öz örgütlülüğüne dayalı olarak ele almış ve yönetir hale gelmiştir. Her ne kadar bu durumun bir güvencesi, kalıcılığı yoksa da dört taraftan kuşatılmış olarak her an tahrip edici saldırılar, çatışmalar bu sahalara yönelik geliştirilse de ve yine mevcut özgür ve demokratik duruş çok yönlü kapsamlı bir mücadeleyle yaşatılıyor olsa da, yine de gerçek bir halk özgürlüğü ve demokrasisi deneyimi diyebileceğimiz bir düzeyin yaratılmış olması ve dört ay gibi bir süre yaşatılması tarihin en önemli, ilginç gelişmelerinden biri olarak değerlendirilmek durumundadır. Bu sadece Kürt ve Kürdistan tarihi açısından değil, tüm insanlık ve halk tarihi açısından böyle ele alınmalıdır. Nitekim daha şimdiden Batı Kürdistan'daki gelişmeler tüm Kürt halkının; gençlerinin, kadınlarının, yurtseverlerinin dikkatini, ilgisini çektiği ve desteğine sahip olduğu kadar, Ortadoğu halklarının ve dünya demokratik güçlerinin de ilgisini ve dikkatini çeker hale gelmiş durumdadır. Çok açıktır ki Batı Kürdistan'daki bu özgürlükçü gelişme tarihi öneme sahip ve önümüzdeki süreçte hem Kürdistan hem de Ortadoğu'daki özgürlük ve demokrasi mücadelesinin gelişimi konusunda önemli bir yere ve role sahip olacaktır. Kürtler daha şimdiden Batı Kürdistan'ı kendi Filistin'leri olarak değerlendirmekte, özgürlük devrimine yönelik kuşatma ve saldırılar karşısında Batı Kürdistan halkını ve devrimini korumak için bütün güçlerini seferber etme kararlılığını ortaya koymuşlardır. Önümüzdeki süreçte Batı Kürdistan deneyiminden tüm Kürdistan parçalarındaki halkın ve özgürlük devriminin yararlanacağı umudu ve inancı gelişmiş bulunmaktadır.

Batı Kürdistan özgürlük devrimi tüm Kürdistan devriminin ve halkının ilgi çekip desteğini aldığı gibi Kürt sorununun Ortadoğu'da özgürlükçü, halkların kardeşliğine ve özgür iradesine dayalı olarak çözülmesinde önemli bir rol oynayacağını ortaya koymaktadır. Şimdiye kadar adeta yok sayılan, neredeyse adı bile duyulmayan, Kürt sorununun ve Ortadoğu'daki diğer sorunların çözümüne bağlı olarak ancak bazı hakların elde edilebileceği bir saha olarak görülen Batı Kürdistan'ın 2012 yılında böyle öncü bir konuma ulaşması elbette ki yepyeni bir durumdur. Kürt halkı ve özgürlük devrimi açısından yeni ve büyük değer ifade eden bir güçtür. Bu gücün Kürdistan genelindeki özgürlük devrimi ve Kürt sorunun çözümünde oynayacağı büyük rol kadar Suriye'nin birlik içinde, demokratik konfedaral yapılanma temelinde demokratik bir sisteme kavuşmasında da belirleyici role sahip olacağı şimdiden anlaşılmaktadır. Bu çerçevede Ortadoğu'nun demokratik bir sisteme kavuşmasında, halkların kardeşliğine ve birliğine dayalı bir demokratik Ortadoğu gerçeğinin ortaya çıkmasında da önemli bir rolü olacaktır.

Özellikle demokratik birliğe ve kardeşliğe dayalı Kürt-Arap ilişkilerinin sağlanması, "demokratik Suriye özgür Kürdistan" ilkesi temelinde Suriye'deki sorunların çözülüp Suriye'nin Ortadoğu'da halklar demokrasisinin kurulmasında model ülke haline gelmesinde Batı Kürdistan'daki özgürlük devrimi öncü, etkin, katılımcı bir rol kesinlikle oynayacaktır. Batı Kürdistan devrimci hamlesinin, özgürlük hamlesinin öyle dar, milliyetçi, çıkarcı, kendini düşünen bir konumu kesinlikle söz konusu değildir. Zaten o tarzda var olmadığı ve böyle bir tarzla ilerleyemeyeceğini de en iyi kendisi bilmektedir. Dolayısıyla kendisini Kürdistan özgürlük ve demokrasi devriminin bir parçası kıldığı, aynı oranda Suriye demokratik devriminin kopmaz bir parçası olarak ele alarak Ortadoğu'da halkların kardeşçe demokratik birliğinin yaratma çizgisinde yürüdüğü oranda kendisini güçlendireceği, rolünü oynayıp varlığını ve özgür geleceğini güvence altına alacağı açıktır. Nitekim daha şimdiden bu rolü etkili bir biçimde oynamaktadır. Önümüzdeki yakın gelecekte Batı Kürdistan'daki özgürlükçü gelişmelerin hem Kürdistan hem Suriye hem de Ortadoğu'ya yönelik böyle bir rolü etkili bir biçimde oynama durumu kesinlikle yaşanacaktır.

Bu bakımdan Batı Kürdistan'daki gelişmeler kırk yıllık Kürdistan özgürlük mücadelesinin ulaştığı en yüksek düzey, sağladığı en önemli kazanım olarak görülmek ve değerlendirilmek durumundadır. Bu gelişmeler göstermiştir ki özgürlük ve demokrasi mücadelesinde ısrar edilirse Kürt halkı zor bir mücadeleyle de olsa özgür ve demokratik bir yaşama ulaşmak, Kürt sorununu Kürt halkının özgürlüğü temelinde çözüme kavuşmak imkanına sahiptir. Batı Kürdistan'daki gelişmeler bu gerçeği açığa çıkartmış ve kanıtlamış durumdadır. Kuzey Kürdistan'da yükselen Devrimci Halk Savaşı hamlesine bir de Batı Kürdistan'daki bu gelişmeler eklendiğinde 2012 yılının Kürdistan özgürlük devrimi açısından ne kadar önemli bir yıl olduğu ve büyük gelişmeler içinde taşıdığı açıkça görülecektir. Biz bu yılın büyük devrim ve zafer yılı olacağını daha baştan ifade ve ilan etmiştik. Bunu tarihsel gelişmelere dayandırarak, yine dünyada ve Ortadoğu'da yaşanan ve adına III. Dünya Savaşı denen mücadele sürecini tahlil ederek değerlendirmiştik. En önemlisi de PKK öncülüğünde kırk yıllık bir özgürlük mücadelesi tarihinin yarattığı büyük birikime dayanarak böyle bir devrimci hamlenin 2012 yılında gerçekleşeceğini iddia ve ilan etmiştik. Nitekim gelişmeler hareketimizin bu tespitlerini yanlış çıkarmadı. Yaşananlar, Önder Apo'nun sürecin devrim süreci olduğu yönündeki değerlendirme ve görüşlerinin ne kadar doğru, koşullara uygun gerçeği ifade ettiğini net bir biçimde ortaya koyuyor. Bu görüşün asgari düzeyde çok yetersiz de olsa, Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde hayata geçirilmesini Kuzey Kürdistan'da Demokratik Özerklik çözümünü eşikten atlar duruma getirirken, Batı Kürdistan'da özgürlük devrimini büyük oranda zafer kazanması gibi bir sonucu ortaya çıkardı. Demek ki eğer sürecin ifade ettiği koşullar daha iyi değerlendirilseydi, fırsat ve imkanlar daha doğru kullanılsaydı, Devrimci Halk Savaşı stratejisinin doğru tarz ve taktikle yürütülüşü sağlanabilseydi gelişmeler çok daha ileri düzeyde olabilecekti. Kuzey'de ve Batı'da özgürlük devriminin çok daha güçlü sonuçlar alması, daha kalıcı hale gelip pekişmesi sağlanabilecekti. Asgari düzeyde uygulamalar bile Kuzey ve Batı Kürdistan'da özgürlük devrimini çok ileri ve güçlü bir noktaya, kalıcı kazanımlar elde etme konumuna getirdi. Böylece 35. PKK yılına çok güçlü kazanımlar devredildi.

Diğer bütün parçalar ve yurtdışındaki Kürtlerin de bu kazanımları desteklediği açık bir gerçektir. İster Güney'deki durum olsun, ister Doğu'daki durum olsun hepsi hem Kuzey ve Batı Kürdistan'daki özgürlük devrimi hamlelerinden güç almakta hem de Kuzey ve Batı Kürdistan'da gelişen özgürlük devrimlerine güç ve destek vermektedirler. İlk defa bütün Kürdistan değerlerini kendinde toplayıp bazı çıkarlara heba etme durumu sınırlandırılarak Güney Kürdistan, Kürdistan geneliyle daha ileri düzeyde bütünleşen, Kürdistan özgürlük devrimine bağlanan ve ona hizmet eder konuma ulaşır hale getirilmiştir. Öyle görünüyor ki Kuzey ve Batı Kürdistan'da gelişecek özgürlük devriminin daha da boyutlanması Güney ve Doğu Kürdistan'ı da çok olumlu bir biçimde etkileyecek ve tüm Kürdistan'da Kürt sorununun, Kürt halkının özgür iradesiyle ve komşu halklarla kardeşçe ve demokratik birlik içerisinde yaşama temelinde çözülmesini sağlayacaktır. Bu da Güney Kürdistan'daki dar, milliyetçi çekişme ve sömürü durumunu ortadan kaldırarak Güney Kürdistan'ın da daha özgür ve demokratik alan haline gelmesini sağlayacaktır.

Kazandıran gerçekleri değerleri iyi tanımlamak gerekiyor

PKK'nin 34. yıl mücadelesinin kazananın özgürlük hareketimiz olduğu tartışma götürmeyen bir gerçektir. 2012 yılının devrimci kazanımlarının tarihi değerde ve öneme sahip kalıcı olduğu açıktır. Bu kazanımların doğru anlaşılması ve onun gereklerine uygun bir pratiğin önümüzdeki süreçte geliştirilmesine gerek vardır. 2012 Devrimci Halk Savaşı hamlemizin Kuzey ve Batı Kürdistan'da yarattığı gelişmelerin tarihi değeri ve özgürlükçü anlamı önümüzdeki süreçte çok daha iyi açığa çıkacak ve görülecektir. Fakat bu böyledir diye, PKK 2012 yılında büyük mücadele yürütmüş ve kazanmıştır diye elbette herkes de bu kazananlar içinde değildir. Devrimci ve özgürlükçü kazanımı sağlayanlar vardır, kaybettirenler vardır. Kazandıran tarz vardır, kaybettiren tarz vardır. 2012 Devrimci Halk Savaşı hamlesinin kazandıranlarıyla kaybettirenlerini doğru bir biçimde ayırma gereği söz konusudur. "Nasıl olsa PKK hamle yapmış ve kazanmış, ben de PKK'nin içindeyim o halde ben de kazandım, kazandırdım ya da bu kazanıma ortağım" gibi Aristo mantığıyla mevcut sonuçlara yaklaşılamaz. Evet, PKK büyük mücadele yürütmüş ve tarihi kazanım elde etmiştir, ama PKK'nin içinde ve dışında bu kazanıma engel olanlar ve kaybettirenler de az değildir. PKK'nin içinde ya da dışında olmak mevcut kazanımlara ortak olmayı getirmiyor. Bu bakımdan da bu kazanımları hangi değerlerin yarattığını iyi bilmek, deyim yerindeyse Sezar'ın hakkını Sezar'a vermek gerekir. Bu bakımdan kazandıran gerçekleri, değerleri iyi tanımlamak gerekiyor. Bu noktada öncelikle İmralı direniş gerçeğini, Önder Apo'nun duruşunu görmek ve doğru anlamak kesinlikle önem taşıyor.

Unutmayalım ki, neredeyse çoğumuzun kaybettirdiklerini de kazanca dönüştüren birinci gerçeklik Önderlik duruşudur. Önder Apo'nun süreci doğru değerlendiren ve onun gereklerine göre tutum takınan, tavır geliştiren konumudur. Nitekim birçok çevre şimdi "siyasi mücadeleyi yürüten en iyi lider" diyor Önder Apo için. Herkes siyasi mücadeleyi, taktik yapmayı Önder Apo'dan öğrenmeye çalışıyor. Önder Apo'nun dahiyane mücadele gerçeğini takdir ve teslim ediyor. O bakımdan unutmayalım ki eğer 2012 hamlesi büyük tarihi kazanım elde ettiyse bunun temel yaratıcısı, hazırlayıcısı, kazanıma dönüştürücüsü Önderlik gerçeğidir, Önder Apo'nun İmralı duruşu ve direnişidir. Siyasi mücadelede sonuç almak için geliştirdiği tutumdur. O tutum ki hiçbir insanın göğüs geremeyeceği, gerçekleştiremeyeceği bir tutum olmaktadır. Nitekim şimdiye kadar, son zindan direnişi sonrasına kadar birçok çevre Önder Apo'nun neden böyle bir duruş içinde olduğunu anlayamıyordu. Ya da zindan direnişi ardından ortaya çıkan durumu görünce bunun ne büyük bir siyasi deha olduğunu, yine ne keskin bir militan, mücadeleci ve gerçekçi olduğunu şimdi herkes kabul ediyor. Dolayısıyla herkesten daha iyi bizim anlamamız gerekiyor. Sürecin hassasiyetini, kritikliğini dolayısıyla kesintiye uğratılmadan bütünlüklü bir biçimde yürütülmesi gereğini en net biçimde Önder Apo ifade etti. Bunu kesintiye uğratacak tutumları çok tehlikeli buldu ve tarih karşısında suçlu duruma düşmeye götürür dedi. On altı aydır, hiç kimseyle görüşmeden, tarih boyunca hiçbir insana uygulanmamış tecrit uygulanmasını, yalnızlığı göğüsleyerek böyle bir mücadelenin yürütülmesine öncülük etti. Bu tutumu, duruşu, iradeyi, sabrı, inadı iyi görmek, anlamak, değerlendirmek, ders çıkartmak, bu ölçüleri başarı kazanmanın temel ölçüleri olarak edinip kişiliğimize yedirmek gerekiyor. Önder Apo'yu bu süreçte doğru anlamak, onun tarz ve taktiğine uygun bir yaklaşımla mücadele eden militanı haline gelmek kesinlikle bunu gerektiriyor. Şimdi herkes takdir ediyor ki birçok alanda yapılan hatalar ve başarısızlıklara rağmen Önder Apo'nun kesintisiz mevziye yatmış İmralı duruşu Kürdistan özgürlük mücadelesine büyük kazanımlar sağlamıştır. Bu direnişiyle Kürt sorununun barışçıl demokratik siyasi çözümünü iç ve dış siyasi gündeme güçlü bir biçimde dayattı.

İşte temel kazandıranı burada görmek, anlamak önem taşıyor. Bununla birlikte Önderlikle kenetlenen halk duruşunu; gençliğin ve kadının duruşunu da doğru anlamak lazım. Her ne kadar bilinçlendirme, eğitme, örgütleme yani öncülük etmede zayıflık nedeniyle halk serhildanları çok güçlü gelişmemiş olsa da bunda kabahat halk kitlelerinin ve gençlerin değil; ona öncülük etmesi gereken kadroların ve örgütlerindir. Kadını, erkeği, genci, yaşlısı ve çocuğuyla Kürt halkının Önder Apo'yla kenetlenen, özgür yaşamdan başkasını kabul etmeyen cesur ve fedakar duruşu eşi bulunmaz düzeydedir. Hiç kimse bu gerçeği zayıf, geri göremez, bunları reddedemez. Bu bakımdan Önderlik duruşunu en güçlü bir biçimde destekleyen halk duruşu oluyor. Yine zindan direnişleri önemli bir rol oynadı. Son iki üç yıldır anadilde savunma kapsamında gösterilen direniş düzeyi 12 Eylül'den sonra gittikçe büyüyen bir açlık grevine dönüştü ki faşizme diz çöktüren bir sonucu elde etmeyi başardı. Bütün bunlar kazandıran değerler oluyor.

2012 KAZINIMLARININ YARATICILARI ŞEHİTLER GERÇEĞİDİR

2012 yılındaki kazanımların yaratılmasında belirleyici rolleri olan şehitler gerçeğimizi iyi görmek, anlamak, tanımlamak lazım. Önderlik gerçeği kendisini halk duruşunda ve şehitler gerçeğinde ifade ediyor. Dolayısıyla Önderliksel duruş, Önderlik gerçeği en net biçimde şehitler mücadelesinde dile geliyor, ifadeye kavuşuyor. Kuşkusuz 2012 Devrimci Halk Savaşı hamlesi önemli kazanımlar elde etti, ama bu kazanımlarımızı yaratan büyük şehitlerimizin olduğu gerçeğini her zaman, en başta anmalıyız, takdir etmeliyiz, hakkını teslim etmeliyiz. Unutmayalım ki, hangi alanda ne kadar kazanım elde edilmişse bunların genelde de somut, fiili olarak yaratıcısı kahraman şehitlerimizdir. Her zamankinden daha fazla 2012 Devrimci Halk Savaşı hamlesini fedai militan düzeyde, düşman üzerine büyük bir cesaret ve kararlılıkla yürüyen kahraman şehitlerimiz yarattılar. 34. parti yılında büyük mücadele verdik, mücadele tarihimizin en kapsamlı yıllarından biri yaşandı, kalıcı bir değere sahip büyük gelişmeler yaratıldı, ama bilmeliyiz ki bunu yaratan büyük şehitler oldu. Mücadele tarihimizin en büyük şehitlerini bu 34. parti yılında verdik. Daha 34. yıla girmeden kısa bir süre önce parti meclis üyelerimiz ***Rüstem Cudi, Çiçek Botan*** ve ***Alişer*** yoldaşları Xakurke'de hava saldırısında şehit verdik. Her üç yoldaş da parti öncülüğünü bulunduğu her alanda en ön safta güçlü bir biçimde gerçekleştiren yoldaşlarımızdı. 34. mücadele yılına girişten kısa bir süre sonra da ***Xabat Derik*** yoldaşı talihsiz bir çatışma içerisinde şehit verdik. Qamışlo'da gerçekleşen bu şehadet diğerlerinden çok daha fazla hepimizi üzdü, acı verdi, düşündürdü. Çünkü olmaması gerekiyordu. Öyle bir şahadete parti ve yoldaşlar olarak hazır değildik. Xabat Derik yoldaş iki üç dönem PKK Merkez Komite Üyeliği yapmıştı. Yirmi beş yıldan fazla partiye, özgürlük mücadelesine hizmet etmişti. Mücadeleye her düzeyde katılım göstermiş, her alanda çalışmış büyük hizmetlerde bulunmuş bir komuta kişiliğiydi.

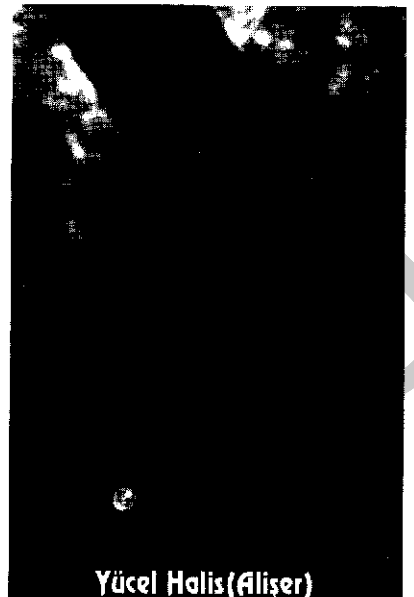
Yine 2011-2012 kış sürecinde ***Cudi'de, Besta'da Rubar Mardin, Serbest Haruni, Binevş Edesa, Sadık Kobani, Hamza Şırnak*** yoldaşların öncülüğünde onlarca yoldaşı şehit verdik. Botan kış sürecinde kar altında Cudi'de, Besta'da kızıl kana bulandı. AKP faşizminin saldırılarına kahramanca bu yoldaşlarımız göğüs gerdiler. AKP'nin faşist soykırımcı saldırılarını boşa çıkartmak, faşizme geçit vermemek için yaşamlarını en küçük tereddüt göstermeden ortaya koydular. Garzan'da Arjin Garzan ve Berfin yoldaş öncülüğünde on beş yoldaşımızı şehit verdik. Gerçekten de hepsi de bir eyaletin örgütlenmesi için yetecek nitelik düzeye sahip eğitilmiş, hazırlanmış, kadın militanlığını en üst düzeyde, kişiliğinde somutlaştırmış yoldaşlarımızdı. Yine Amed'de Armanç Kerboran yoldaşı, Erzurum'da Mahir Başkale yoldaş ve Zin yoldaş olmak üzere birçok yoldaşı, Dersim'de Aziz yoldaş ve arkadaşlarını, Karadeniz'de Celal Başkale ve arkadaşlarını bu bahar döneminin yoğun çatışmaları, AKP faşizminin tek yanlı saldırıları altında şehit verdik. Bu şehitlerimizin her biri Apocu çizgide eğitilmiş bilinçli, örgütlü, halk öncülüğünde sınanmış, birçok ortamda mücadele yürüterek özgürlük davamıza önemli katkılar sunmuş yoldaşlardı. Herbiri gerçekten de birer özgürlük abidesiydi. Önderlik ve şehitler çizgisinin yılmaz takipçisiydiler. Kürt halkının en bilinçli, en fedakar, mücadele içinde seçilip süzülerek gelmiş en cesur, kararlı evlatlarıydılar. Herbiri bir topluluğa bedel bir değere, mücadele gerçeğine sahiptiler.

Kuşkusuz bu şahadet gerçeği 2012 yazı ve güzü boyunca da deva etti, hatta artarak, çoğalarak sürdü. Fakat kış dönemindeki şehitlerden önemli bir farkı vardı; bu sefer saldıran sadece AKP faşizmi değildi. Faşizmden hesap sormak, kış döneminden şehit düşen yoldaşlarımızın intikamını almak üzere HPG ve YJA Star militanları da artık saldırı yürütür hale gelmişlerdi. İlk büyük saldırı Şitaza-Oramar devrimci hamlesiyle başladı. Bu hamleyi başarıya götüren onlarca şehit yoldaş oldu. ***Beritanlar, Zagroslar*** bu büyük hamlede etkili rol oynadılar. Şemzinan hamlesinin, Çelê hamlesinin, Beytüşşebap, Amed, Dersim hamlelerinin onlarca kahraman şehidi ortaya çıktı. Dersim'de mücadeleye en çok katkı sunan, düşmana en çok darbe vuran ***Rojhat*** yoldaş ve beraberinde birçok yoldaşı bu büyük mücadelede şehit verdik. Amed'de, Erzurum'da başta ***Canda*** yoldaş olmak üzere onlarca kahraman yoldaşı şehit verdik. Serhat'ta yıl boyunca susmayan, zayıflamayan büyük mücadele içerisinde yine başta ***Bawer*** yoldaş olmak üzere çok sayıda yoldaşı şehit verdik.

Kuşkusuz döneme damgasını vuran, şehitlerin intikamını almak üzere 2012 fedai hamlesini geliştiren ***Eriş*** ve ***Andok*** yoldaşlar oldular. Gerçekten de omuz omuza, sırt sırta vermiş iki büyük kahraman yoldaştılar. Birbirlerine söz verdiler, inandılar, güvendiler Önder Apo'ya özgürlük ve Kürdistan'a statü hamlesine güç katabilmek, hamleyi başlatabilmek için herkesten daha cesur ve fedakar davrandılar. Zindan direnişinden başlayan, Agîtlerle, Zîlanlarla, Adillerle, Nudalarla, Viyanlarla, Şilanlarla büyüyerek günümüze kadar gelen PKK fedai direniş ruhunu zirveye taşıdılar. Aslında onlar yaşarken de fedai militan çizgideydiler, şehadete de bu temelde gittiler. Bu kahramanlık çizgisine tesadüfen ulaşılmadı. Kesinlikle büyük bir bilincin, iradenin, inancın sonucunda gerçekleşti. Kahramanlık çizgisinde bir iddianın, iradenin, yüreğin sonucu bu şehadetler gerçekleşti. Onlar Önderlik çizgisine, Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamına kendilerini feda edecek kadar bağlıydılar, adanmıştılar. Bu bağlılığın, adanmışlığın gereğini gerçekleştirdikleri ve herkese ruh veren, ön açan fedai duruşlarıyla ortaya koydular.

Rüstem Osman(Rüstem Cudi)

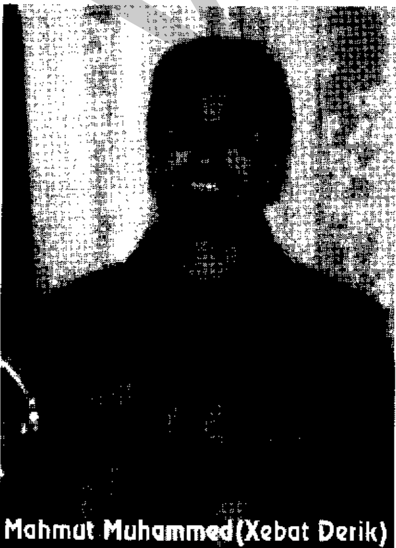

Guhar Çekirge(Çiçek Botan)

Yücel Halis(Alişer)

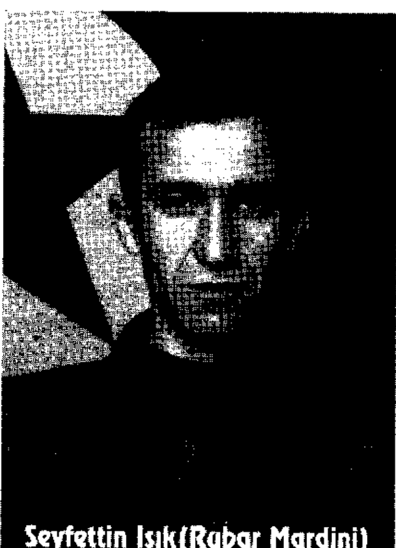
Bu süreçte en çok şehit verdiğimiz alan yine Botan alanı oldu. Özellikle Van eyalet yönetimimiz; başta ***Mehmet Guyi, Mirxas Mardin, Rêvan*** ve ***Nergîz*** yoldaşlar olmak üzere ondan fazla yoldaşımız başarılı Beytüşşebap eylemi ardından bir saldırıda talihsiz bir biçimde şehit düştüler. Botan'ı, Hakkari ve Van alanını özgürlük mücadelesine yeniden açarak Demokratik Özerklik hamlesini buradan zafere götürme kararlığını en üst düzeyde sürdüren yoldaşlardı bu yoldaşlarımız. Eyalet yönetimiydiler, Beytüşşebap eyleminin en güçlü, en sonuç alıcı bölümünü hayata geçirenlerdi. Her biri de yıllardır Botan'da başka sahlarda mücadele yürüten yoldaşlardı. Cudi'de, Besta'da diğer alanlarda yıllarca mücadeleye öncülük etmiş, komuta çizgisinde katkı sunmuş yoldaşlarımızdı. Özellikle Mehmet Guyi yoldaş doksandan bu yana Botan savaşının içinde en çok yer alan, sayısız çatışmaya giren, zorluklar yaşayan, yaralanan, zorlanan ama Kürdistan'ın ve Kürt halkının özgürlüğe kavuşmasında asla geri durmayan, mücadeleden yılmayan, PKK'nin ve Kürt gerillasının yetiştirdiği en önemli, en değerli komutanlardan biriydi. Botan toplumunun tarihi derinliklerinden gelen bozulmamış, doğal, komünal özünü yansıtıyordu. Apocu çizgisiyle bu doğal, komünal özün birleşmesi özgürlük ve demokrasi değerleriyle dolu, savaş sanatında ustalaşmış cesur, fedakar bir kahramanı ortaya çıkardı. Yıllarca gerilla mücadelesinin değişik alanlarında ve hemen her düzeyinde savaşa katıldı, militanca mücadele etti. Botan'da, Zagros'ta, Amed'de, Güney'de savaşa değişik düzeylerde komuta etti. Rojhilat mücadelesinde bir dönem önemli katkılarda bulundu. HPG Askeri Konsey Üyesi olarak yıllarca ***Agîtlerin, Zîlanların*** komuta çizgisini hayata geçirmek, ***Adil*** ve ***Nuda*** çizgisinin Botan'da zafer kazanması için sonuna kadar direnmek üzere kendini savaşa vermiş değerli bir yoldaşımızdı. Önderlik gerçeğine bağlılıkta, Kürdistan'a, halka bağlılıkta, yurtseverlik ve halkçılıkta en üst düzeye ulaşmayı bilen bir komutan yoldaşımızdı. Emeği özgürlük mücadelemizin her alanında vardır. Bugün mücadele eden yoldaşlarımızın birçoğu üzerinde emeği vardır. Bu büyük komutanı Agît ve Adil çizgisinin sürdürücüsü olan Botan kahraman kişiliğinin en üst düzeyde temsilciliğini yapan bu kahramanlık gerçeğini iyi görmek, iyi tanımak, doğru anlamak gerekiyor.

Benzer bir biçimde Şitaza-Oramar devrimci operasyonuna öncülük eden, bu operasyonu en üst düzeyde komuta ederek yürüttüğü sırada düşman saldırısı sonucunda şehit düşen ***Rojîn Gevda*** yoldaşı da benzer biçimde değerlendirmek gerekiyor. Adillerin, Çiçeklerin Botan'ın tarihten gelen Kürt ulusal toplumsal gerçeğini en derinden temsil eden insan özünün zirveleşmesi olarak görmek gerekiyor. Rojîn yoldaş da tıpkı Mehmet Guyi yoldaş gibi yirmi yılı bulan süre boyunca genç yaşına rağmen gerilla saflarına katılıp en zor ortamlarda mücadele ederek, her düzeyde mücadeleye en aktif bir biçimde katılarak ömrünü özgürlük mücadelesine vermiş bir özgürlük militanı olarak yer aldı. Botan'da, Zagros'ta, Güney'de her düzeyde gerilla komutanlığı yaptı. Sonunda HPG ve YJA Star Konsey Üyeliği'ni, PAJK Koordinasyon Üyeliği'ni yürütecek bir birikime ulaşmayı bildi. Botan insanının, Kürt kadınının, ana tanrıça kültüründen gelen, özgür yaşamı her düzeyde, her alanda yaratma gücünü, yeteneğini gösteren en seçkin, en güzel temsilcisiydi. Yıllardır Zagros sahasında mücadele yürütüyordu. 2007 Oramar eyleminden bu yana Zagros alanında gelişen bütün mücadele içerisinde komutanlık düzeyinde yer aldı. Her türlü gelişmeye büyük cesareti ve fedakarlığıyla öncülük etti, katkı sundu.

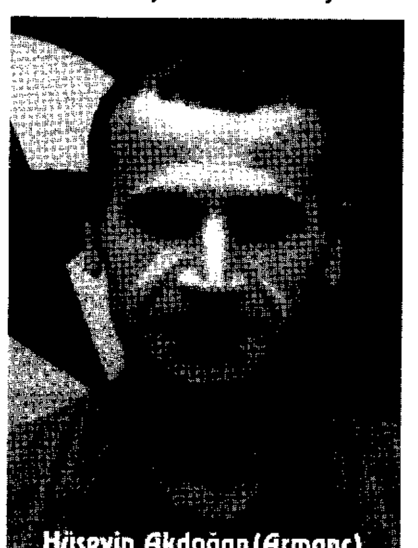
İsimlerini sayamadığımız onları, yüzleri bulan diğer kahraman şehit yoldaşlarımızda benzer ölçü ve özelliklere sahiptirler. Çok açık ki 34. PKK yılı nicel ve nitel bakımdan en büyük şehitlerimizi verdiğimiz yıl oldu. Büyük kazanımlar elde ettik, tarihi gelişme içerisinde bunların yeri olacak ama bilelim ki bu büyük kazanımları yaratan

Mahmut Muhammed(Xebat Derik)

Leyla Altan(Arjin Garzan)

Seyfettin Işık(Rubar Mardini)

Zeynep Bozkurt(Binevş Edessa)

Hüseyin Akdoğan(Armanç)

büyük kahramanlar olmuştur. Onların yaratıcıları olan Önderlik ve şehitler gerçeğimiz var. Bu kazanımları en küçüğünden en büyüğüne kadar yaratan, sağlayan, bize emanet eden bu büyük değerlerdir. Bize düşen sadece bu gerçeği daha iyi görmek, daha iyi anlamak, bu değerlere daha çok bağlanmak, sahip çıkmak olmalıdır. Eğer böyle bir süreçte kaybettiren ya da engelleyen olmamışsak ne mutlu bize. Kazandıranların Önderlik, halk ve şehitleri gerçeği olduğu ise çok açıktır. Bizim için bu gerçeği görmek, takdir etmek, bunlara bağlanmak, anılarına sahip çıkmak ve izlerinden yürüyerek amaçlarını yerine getirmek için başarı çizgisinde doğru bir biçimden mücadele etmekten başka onurlu, şerefli bir yol yoktur. Bu bakımdan 2012 mücadelesinin büyüklüğü kadar o mücadeleyi yaratan kahramanların büyüklüğünü de görmemiz, anlamamız, onlardan öğrenmeyi ve onların izinde başarılı bir biçimde yürümeyi bilmemiz gerekli. Tüm HPG ve YJA Star güçlerinin, militanlarının 2012 mücadelesine, onun kazanımlarına, kazandıran gerçeğine, şehitler gerçeğine yaklaşımı kesinlikle böyle olmak durumundadır.

PKK'nin 34. yıl mücadelesinde YJA Star komuta ve savaşçı güçleri de en aktif ve öncü düzeyde katılım göstermiş, nicel ve nitel olarak en büyük şehitlerini bu yılda vermişlerdir. Gerillanın gelişimi, doğru çizgiye ulaşması, ideolojik örgütsel çizgide doğru bir pratiğin geliştirilmesinde öncülük ettikleri kadar savaşın tarz ve taktik gelişiminde fedai militan ruhun ve öncülüğün yaratılmasında da 2012 hamlesinde büyük katkı sunmuş, rol oynamayı bilmişlerdir. Bu bakımdan bilinçlenen, eğitilen, örgütlenen ve özgürleşen kadının yaşamın diğer alanlarındaki öncü yaratıcılığı kadar erkek işi olarak görülen ve insanın en zor olarak tanımlanan savaşta da öncülük, komutanlık yapabileceğini, başarıyı yaratma gücüne ve yeteneğine sahip olduğunu bir kez daha 2012 pratiği ortaya koymuştur. Zagros'ta, Botan'da, Amed'de, Dersim'de Apocu kahramanlık çizgisinin Berivanların, Beritanların, Zîlanların, Semaların, Nudaların, Viyanların, Şilanların izinde kahramanca yürümenin en seçkin örneğini ortaya koymuşlardır. İşte daha önce belittik; Rojin Gevda yoldaş konsey üyemiz ve Zagros komutanımız olarak 2012 hamlesine öncülük düzeyinde katılım gösteren bir pratiğin sahibi olmuştur. ***Revan*** ve ***Nergiz*** yoldaşlar Botan-Van eyaletinin örgütlendirilip geliştirilmesinde, Botan-Van eyaletinin oluşturulmasında en önemli katkıyı sunan 2012 Beytüşşebap devrimci operasyonuna en güçlü katılan, komuta eden yoldaşlarımızdan olmuşlardır. Amed'de Canda yoldaş kadın öncülüğünün yaratılmasında, kuzeye taşırılmasında önemli rol oynamayı bilmiştir. Yine Erzurum'da, Dersim'de adını sayamadığımız çok sayıda kadın yoldaşımız bu büyük hamlede Önder Apo'ya özgürlük hamlesinde ön safta mücadele ederek şahadete ulaşmıştır.

Bunlar içerisinde tabii hamlenin en çok geliştiği Çukurca, Oramar, Şemzinan alanında hamlenin başarıyla gelişmesine ruh veren, öncülük eden yine YJA Star militanlığı olmuştur. Şitaza-Oramar hamlesinin fedai militanlığını ***Beritan Koçer*** yoldaş yapmıştır. Botan kadınının tarihten gelen, bozulmamış, doğal, komünal ana kadın kültürünü temsil etme, günümüze taşıma özelliğine sahiptir. Çele hamlesinin fedai militanı ***Jîn Rojhilat*** yoldaş olmuştur. Jîn yoldaş doğu Kürdistan'ın bozulmamış Kürt toplum ve kadın gerçeğini en iyi temsil eden, günümüze taşıyan, bunu Apocu fedai çizgisinde zirveye ulaştıran bir kişiliği yaratmayı bilmiştir. Yine Şemzinan hamlesi içerisinde ***Sozdar Derik*** yoldaş düşmana ağır darbe vuran güz eylemliliğinin gerçekleşmesinde büyük katkı sunmuştur.

Görülüyor ki, eğer iyi eğitilir ve örgütlendirilirse, güvenilir ve görev verilirse, önleri açılırsa ve doğru yoldaşlık yapılır ise Kürt kadını, YJA Star militanlığı Apocu çizgide, ideolojik örgütsel duruşa öncülük ettiği gibi tarz ve taktik alanından eyleme, savaşa da öncülük edecek güce, iradeye, cesaret ve fedakarlığa sahiptir. 2012 hamlesinde YJA Star militanlığının katılımı bu düzeyde olmuştur. Sadece bazı alanlarda sınırlı katılım değil; komuta düzeyinde öncülük eden, fedai militan düzeyde çekim gücü olan, ruh veren Andok ve Erîş fedai çizgisini Zagros sahasında pratiğe geçiren militan örneklerini ortaya çıkarmışlardır. Bu biçimiyle özgür kadın militanlığı her alanda öncülük konumuna daha çok yaklaşmış, özgürlük mücadelesinin bütün alanlarında başarıyla rol oynama gücünü daha net bir biçimde ortaya çıkarmıştır. Bu düzey doğru dersler temelinde derinleştirilerek sürdürülürse YJA Star militanlığı önümüzdeki süreçte gerilla yaşamının ve Devrimci Halk Savaşı pratiğinin her alanında daha güçlü katılımını kesinlikle gösterebilecektir. Bütün HPG komuta ve savaşçı gücü Erîş ve Andok ruhuyla donandığı kadar; Berîtan, Jîn ve Sozdar ruhuyla da donanarak Apocu fedai militan çizgiyi en üst düzeyde hayata geçirmeyi bilecektir.

'UMUT OLMAYA GİDİYORUM'

Adı, soyadı: **Aydın DEMİR**
Kod adı: **Agir**
Doğum yeri ve tarihi: **Bingöl, 1981**
Katılım tarihi: **2004, Xinêrê**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Nisan 2007, Erzurum**

Yolların, dağların, ovaların, vadilerin çocuklarının öyküsü bu... Bu halkın en yiğit çocuklarının hikayesidir. Kimi dağların doruklarındaki bir köyde, kimi ovaların yakıcı sıcaklığında, kimi gölgelerin düştüğü vadilerin kuytu yerlerinde, kimi ise göllerle dolu, hep isyana durmuş bir kentin kıpkızıl ormanlıklarıyla örtülü bir köyünde doğdu. Kimilerine kendi toprakları üzerinde doğmalarına bile izin verilmedi. Ataları, dedeleri, kendilerine gebe anneleri, yürekleri avucunda sürüldüler topraklarından bilinmeyen diyarlara. Her şeye yabancı olarak doğup büyüdüler. Hep atalarından kalma kutsal toprakları düşleyerek büyüdüler. Ve bir gün geri döneceklerine dair ant içerek yaşadılar. Çünkü geleceğe söz vermişlerdi. Ülkelerinin, köylerinin, kentlerinin hikayelerini dinleyerek büyüdüler. Nihayet özlemini çektikleri dağlardan ilk silah sesi geldi ve ilk isyan ateşleri yakıldı. Yeni bir yaşamı, yeni bir toplumu kurmak için dövüştüler. Özlemini çektikleri ateşin etrafında halay çektiler. Gün geldi kendilerinden öncekilerden aldıkları bayrağı sonrakilerine devrederek, kutsal ana topraklarına düştüler. Uğrunda ölecek kadar çok sevdikleri yaşamı yaratmak için topraklarıyla bir oldular.

Agir da bu halkın en güzel, en yiğit çocuklarından biriydi. Kendisinden öncekilerin emanetlerini sahiplerine ulaştırmak için tıpkı onlar gibi yaşadı, onlar gibi dövüştü. Onlar gibi nerede olunması gerektiğini bildi. İsmi gibi ateştendi.

Agir arkadaş, 1980 yılında Bingöl'de dünyaya gelir. 1989 yılına kadar Bingöl'de yaşayan Agir arkadaşın ailesi de diğer Kürt aileleri gibi, yaşadığı devlet zulmünden ötürü İstanbul'a göç ederler. Burada da ekmek kavgası ve özgürlük arayışına girerler. Yaşamın zorluklarını yaban ellerde göğüslemeye çalışan Agir arkadaş da, yakınlarıyla birlikte küçük yaşta iş yaşamına atılır, inşaatlarda çalışır. Sistemin gençliği yozlaştırma, sistem içileştirme politikasını erken yaşta öğrenir, ancak onda tam tersi bir etki yaratır. Kendi öz benliği ve Kürt gerçekliğiyle daha fazla tanışarak, yıllarca legal illegal alanlarda çalışmalar yürütmeye başlar. Kendi gerçekliğine, kimliğine olan bağlılığı ve özgürlük hırsı, onun kısa zamanda gençlik çalışmalarında yer almasını sağlar. Yaşamın aynasında gördüğü gerçeklik karşısında bu çalışmalar bir süre sonra ona yeterli gelmez. Çalışmalar içerisindeyken daha önce hep düşünü kurduğu, özlemini çektiği Kürtlerin yaşam ve özgürlüklerini vazgeçilmez kaleleri olan dağları daha fazla düşünmeye başlar.

Sürdürdüğü çalışmalar artık onu tatmin etmez ve katılmaya karar verir. Bu kararını bir gün yeğenleriyle paylaşan Agir, her üç yeğeninin ondan önce karar verdiğini, ancak ilişki bulamadıkları için gidemediklerini öğrenir. Günler, aylar süren arayışlar sonucunda sınırları aşarak, 2004 yılında üç yeğeniyle birlikte Kelareş alanında saflara katılır.

Bir süre yeni savaşçı eğitimi gören Agir arkadaş ve diğer yeğenleri kısa sürede yabancı oldukları gerilla yaşamına adapte olurlar. Gerilla yaşamının en aktif katılımcıları olarak dikkat çekerler. Eğitimden sonra düşündükleri tek şey ise, Kuzey Kürdistan'ın efsanevi dağlarında gerilla çalışmaları yürütmektir. Parti onu tekrar metropol çalışmalarına göndermek isterse de, o binbir zorluk sonucunda kavuştuğu dağlarını terk etmek istemez. 2006 yılında yürekleri İmralı'da yüzleri Kuzey Kürdistan'a dönük olarak Agir arkadaş Erzurum'a, daha sonra şehit düşen yeğenlerinden Ciwan arkadaş ise Dêrsim Eyaletine doğru yol alır.

Eyalete gitmeden önce kendisinden beklentileri şöyle dillendirir: "Yaklaşık üç yıldır kendimizi hazırlıyoruz. Beklentilere umut olmak istiyorum. Buradaki arkadaşların, uğruna savaştığımız halkın gözü kulağı bizde olacak. Devrim yükünü omuzlamışız. Sorumluluklarımız büyük. Hem özlem duyduğum yerlere gidiyorum hem de umut olmaya... İnsanların benden umut ve beklentilerini gerçekleştirmeyi hedefleyeceğim. Duygu yoğunluğu içindeyim. 'Bizden önce çok arkadaş gitti. Bizler de bizden önce gidenlerin birer takipçisi olarak, değerlerimize bir bağlılığın gereği olarak gidiyoruz. İnsan, hayatı pahasına da olsa ilkelerine bağlı kalmayı seçmelidir. Ben de kendi ilkelerimden taviz vermeyeceğime eminim. Ve bütün insanların ilkeli bir duruşa sahip olmasını istiyorum."

Gerillada kaldığı birkaç yıllık bir süre içerisinde Agir arkadaş içten, alçak gönüllü, sıcak davranışları, ince ölçülü esprileri, zekası ve soğukkanlılığıyla göze çarpar. Bulunduğu ortamda eksikliklere karşı radikal tavırlar geliştirir. Bulunduğu ortamın gerçekliğini, savaşın sıcaklığını hep hissederek yaşar. Zorlanan arkadaşlara destek olup, esprileriyle onlara moral verir. Gerilla yaşamının bir tutkunu ve sevdalısı olarak dolu dolu yaşar. Kendisinden önce toprakla buluşan güzel yoldaşları ile 68'in isyan ruhunu tüm canlılığıyla adeta yeniden diriltir dağlarda. Toplumun geriliğine duyduğu öfkeyi her dağın başında yaktığı ateşle kül etmek ister. Ruhuna bedenini taşımak için kendi ısrarı ve iradesiyle Erzurum'un sonu olmayan patikalarını adımlar. Bingöl dağlarında kısa ve öz bir yaşamın sahibi olsa da birlikte kaldığı diğer yoldaşları üzerinde derin bir iz bırakır.

2007 baharı Kuzey'de direnen gerillalar için diğer yıllara oranla hayli zor geçer. Her an bir operasyona takılma, ani bir nokta baskını ve çembere alınma ender karşılanır bir olay olmaktan çıktığı bir yıldır. Ancak geçmişten günümüze yüzlerce, binlerce gerillayı kucaklamıştır Bingöl dağları. Sakin gibi görünen günün gizemine sığınmış fırtınanın sessizliğini ılık rüzgar her şeye rağmen fısıldamaya başlar. Dilsiz kalır olacakların çılgınlığına yenik düşen doğa.

Sislerin ardındaki gerçekliğin ne getirdiği ise anın ucunda gizlidir. Bir eylemle düşmana ağır darbe vuran gerillalar, üç gün boyunca eşsiz bir direniş sergilerler. Direnişin görkemi nefesiz bırakır karşısındaki güçleri. Savaşın tüm sıcaklığı Agir'ı ateş, silahtan çıkan mermileri Agir yapar. Teknik, kurşunlar işlemez ateşe, napalm çocuğudur cengin orta yerinde. Ve yedi iklimi yüreğinde, baharın yeşilini gözlerinde taşır. Agir'ın asi ruhuyla dağların yücelerine dalarak benliğinden taşan sessiz isyanın görkemi anlatır içten düşlerini. O, dur durak bilmeden düşer sınırsız düşlerinin peşine.

Erzurum'dan Bingöl'ün Kiğı kırsalına kadar kapsamlı bir operasyon başlatan düşmanın yönelimlerini boşa çıkarmak için, güç dörtlü gruplar şeklinde ikiye ayrılır. Agir arkadaşın da bulunduğu gücün hareketliliğini fark eden düşman, grubu çembere alır ve çatışma başlar. Üç gün boyunca düşmanla çatışan ve ağır kayıplar verdiren grup, düşman çemberini yaramaz. Dört kişilik gruba güç getiremeyen düşman, kimyasal kullanarak yaşamlarına adaletsizce, namertçe son verir. Türk devletinin güçsüzlüğünü örtbas etmek için kullandığı vazgeçilmez yöntemlerinden biridir bu.

2005 yılında bir taburda yapılan bir ankette Agir arkadaşın "Umut nedir?" sorusuna verdiği yanıt: "Umut, ölüme ramak kala yoldaşının bir bakışıdır" olur. Sonsuzluğa yürürken bir çift göz buluştu mu o bahar yeşili gözleriyle?

PKK'de en zor koşullarda savaşmaktan daha zor bir şey varsa oda kahramanca toprağa düşenleri anlatmaktır.

Dil tutulur
Yürek konuşur duyulmayan sesiyle
O'an dağların türküsü başlar
Nehirler zılgıt çalar
Rüzgarlar ağıt yakar
Toprak tüm doğurganlığıyla kucaklar yiğitleri
Filizlenmeye başlar
Savaşanların sevdaları
Ve
İmralı'da Güneş'e bin selam daha gider.

Agir arkadaşla birlikte şehit düşen üç arkadaşı ve 30 Haziran 2007'de Dêrsim'de Şehit düşen Ciwan Agir yoldaşı saygıyla anarken, anıları karşısında silah arkadaşları olarak bayrağı bıraktıkları yerden taşıyacağımızın sözünü veriyoruz.

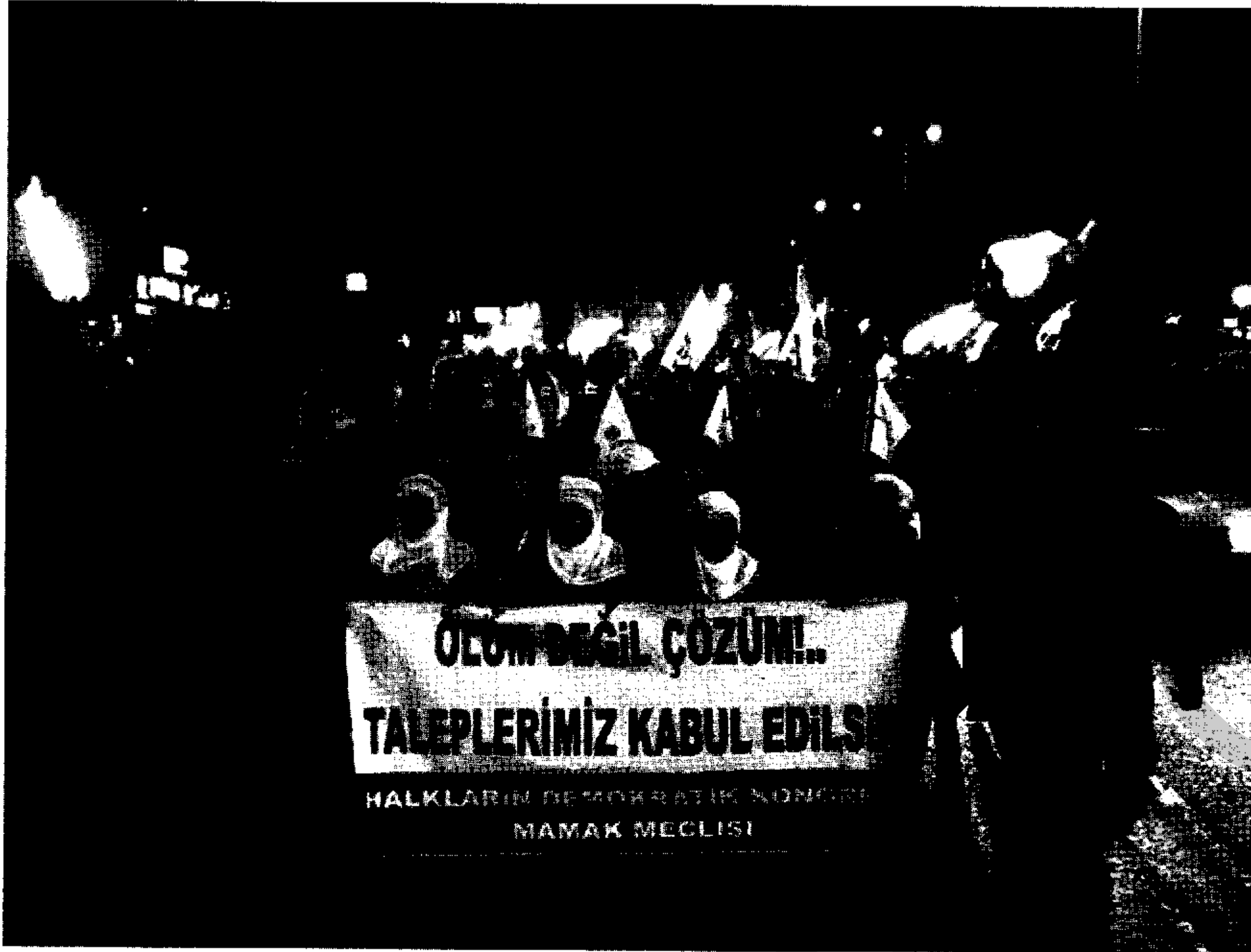

HDK VE HDP HALKLARIMIZIN ORTAK UMUDU VE GELECEĞİDİR

Her örgütsel oluşum, belli bir ihtiyaçtan doğar. Tarihsel ve toplumsal sorunlar aynı zamanda kendi çözümlerini gerçekleştirecek olan kuram ve örgüt modelleri ile mücadele yöntemlerini de beraberinde ortaya çıkarır. Bunda hiç kuşkusuz dünyadaki durum ve bölgesel gelişmeler de önemli rol oynar.

İçinde yaşadığımız dünya gerçekliği gözler önündedir. Liberalizmin, küresel sermaye gücünü de arkasına alarak, halkları, toplumları ve insanlığı nasıl bir duruma düşürdüğünü anbean yaşamakta ve görmekteyiz. Kapitalist modernite, insanlığın geleceğini adeta körelten bir sisteme dönüşmüştür. Hegemonik sistem insanlığı ideolojisiz bırakarak, geleceğini karartmak istemektedir. İdeolojisiz, ütopyasız ve örgütsüz bir gelecek olmaz zaten. Makineleştirilmiş insanın eleştiri, sorgulama, değiştirme ve dönüştürme gücü ne olabilir ki! Yozlaşmış birey ve çürümüş toplum hedeflenmektedir. İdeolojik tekelleşme, sermayede tekelcilik, uluslararası askeri güç, uluslararası siyasi örgütlenme, bütün bunların hepsi sistemin insanlığı kuşatması, nefessiz ve soluksuz bırakmasıdır. Medya tekelciliği, bir ordu gibi insanlığa karşı savaşmaktadır. Kültürel başkalaşım, beyinsel sömürgecilik, ahlaki erozyon, ruhsal kurumuşluk, hegemonik sistemin tam da yaratmak istediği tablo olmaktadır.

Kapitalist modernitenin toplum, birey, çevre ve cins kırım politikaları en acımasız biçimde Ortadoğu da sürmektedir. Halklar için birer zenginlik olan farklı inanç, mezhep, dil, kültür ve uluslaşmalar çok ahlaksız bir biçimde kullanılmaktadır. İradesiz ve örgütsüz bırakılan halklar, çok usta ve sinsi bir biçimde birbirini boğazlayan çelişki ve çatışmalara zorlanmaktadır. Tarihte çokça görülen "böl-parçala-yönet" stratejisi, bugün Ortadoğu halklarına dayatılan neredeyse tek politika olmaktadır. Buna karşın halkların demokrasi ve özgürlük ekseninde, Ortadoğu halklar federasyonu esprisiyle mücadelelerini yükseltmekten başka bir seçenekleri bulunmamaktadır.

Tarihsel sürecin tarihsel örgütlülüğü ortak ve büyük olmak zorundadır

Türkiye ve Kürdistan, tarihsel, toplumsal, uluslararası hegemonik siyaset ve kapitalist moderniteden kaynaklı neredeyse tüm çelişki ve açmazların odak noktası haline gelmiştir. Demokratik uluslaşma sürecini kendi öz dinamikleriyle tamamlamayan bir Türkiye gerçekliğiyle yüz yüzeyiz. Oligarşik, milliyetçi, ırkçı ve faşist bir devlet yapılanması ve bunun hükmünü icra eden bir AKP iktidarı söz konusudur. Çözümünü en yakıcı bir biçimde dayatan, devasa bir Kürdistan, Kürt sorunu orta yerde durmaktadır. Birçok inanç ve etnik topluluklar; aleviler, Ezidiler, Ermeniler, Lazlar ve Çerkezler inkar edilerek kimlik hakları yok sayılmaktadır. Özgürlüklerini yaşayamayan bu topluluklar büyük bir baskı ve hak gaspı altında tutulmaktadır. İşçi ve emekçiler inanılmaz bir baskı ve sömürüye tabi tutulmakta; örgütlenme, yürüyüş ve eylem özgürlüğü adına hiçbir şeye sahip bulunmamaktadırlar. Kadın özgürlüğü şurada kalsın, dayatılan tam bir kölelik olmaktadır. Aydın, sanatçı, öğrenci, düşünen ve eleştiren, sorgulayan hiç kimseye hayat hakkı tanınmamaktadır. Özgür medya ve eleştiren medya her gün baskılanmakta, tasfiye edilmektedir. Özetle AKP iktidarı ideoloji, siyaset, ekonomi, medya ve yargı alanında tam bir tekleşme ve tekkeleşmeye gitmiştir. Bunun anlamı, tek kelimeyle diktatörlüktür. AKP iktidarı, bugün sadece Türkiye ve Kürdistan halklarına karşı değil, aynı zamanda bölge halklarına karşı da bir hegemonik, işgalci politika izlemektedir. AKP bir imparatorluk, Erdoğan ise kendisini halifeliği sürdüren son Osmanlı Sultanı olarak görmektedir. Bütün bunları belirtmemizin nedeni, hayatın her alanında bu kadar tekleşen ve ceberut bir karakter sahibi olan AKP'nin, bir avuç kesim ve kendi yandaşları dışında hiç kimseye hak, eşitlik, demokrasi ve özgürlük adına ufak da olsa hiçbir şey vaat etmediğidir. Aynı şekilde kapitalist moderniteye ve onun en azgın temsilcisi olarak tekelleşen AKP zihniyeti ve iktidarına karşı demokratik modernite paradigması temelinde, en geniş yelpazede bir demokrasi ve özgürlük mücadelesini geliştirmenin doğru ve anlamlı tek seçenek olduğu gerçekliğidir.

Fakat paradoks da şuradadır ki, tüm elverişli koşullara rağmen AKP iktidarı kendisini halen muhalefetsiz ve alternatifsiz görmektedir. CHP'den demokrasi ve özgürlük adına, iktidar ve düzen karşıtı muhalefet ve alternatif olmayı beklemek doğru ve mümkün olmadığına göre, olması gereken halklarımızın tüm sosyalist, devrimci ve demokratlarının ortak örgütlenme, ortak irade ve mücadele birlikteliğini geliştirerek gerçek alternatif olmasıdır.

Özgürlük hareketi ile demokrasi güçlerinin buluşması zafer değerindedir

Ortadoğu kaosunda boğdurulmak istenen halklarımızın direnişini demokratik muhtevayla ve birlik esprisiyle örgütlemek özgürlük seçeneği açısından vazgeçilmedir. Bunun içindir ki, küresel güçlerin hem jandarması hem de Truva atı rolünde olan AKP faşizmi karşısında birleşik bir direniş cephesi adım adım örülmektedir. Tam da bu nokta da Kürdistan özgürlük hareketinin tarihsel önemde bir rol ve misyon sahibi olduğunu görmek gerekmektedir.

Kürt özgürlük hareketi, kararlı ve dinamik olduğu kadar, rejimi temellerinden sarsan, adeta sıkboğaz edip seçeneksiz bırakan bir mücadele sahibidir. Bu mücadele tartışmasız olarak büyük bir moral güç, ciddi bir sinerji ve güven unsuru olmaktadır. Fakat TC sömürgeciliğinden ve AKP iktidarından zarar gören, çıkarları kesinlikle demokratik bir toplum ve özgür bir gelecekte olan birçok etnik ve inanç topluluğu, birçok sosyal kesim bulunmaktadır. Aynı şekilde rezerv ve potansiyelinin büyük ama yeterince ortaya çıkarılmadığı; var olanın da yeterince iradeleşip örgütlenmediği belirtilebilir. Ancak yine de mücadelede istekli ve iddialı olan sosyalist, devrimci ve demokratik güçlerin Kürt özgürlük hareketiyle birlikte ortak amaca doğru aynı mecrada mücadele birliğinde buluşmaları muhteşem bir gelişmeye yol açacaktır.

İşte, HDK böyle bir ihtiyaç ve zorunluluktan ortaya çıkan, halklarımızın ortak mücadele örgütü olmaktadır.

Aslında, HDK'nin örgütlenme çalışmaları yeni olmadığı gibi, bu noktaya da kolay gelinmemiştir. Türkiyeli ve Kürdistanlı sosyalist, devrimci, demokratik örgüt, parti ve şahsiyetlerin birlik ve ortak mücadelesi birçok tartışma, platform ve denemelerden sonra bu noktaya gelmiştir. Hemen belirtelim ki, ortak mücadele ve örgütlenme perspektifi Reber Apo'nun önemli bir projesi ve önerisi olarak gelişmiştir. Bunun için çatı partisi denemelerinden tutalım, birçok tartışma, platform ve arayışlara gidilmiştir. Öyle ki, bu minvalde neredeyse tüketilmeyen bir tartışma ve arayış, denenmeyen bir yöntem kalmamıştır. Bütün bunlar muazzam bir emek, iddia ve ısrar sonucu olmuştur. Netice itibariyle HDK gibi bir örgütlenme üzerinde ortaklaşma sağlanmış ve HDK'nin kuruluşuna bu temelde ulaşılmıştır.

HDK bugün çok sayıda parti ve örgütlerin, otuzu aşkın sivil toplum örgütü ve çok sayıda şahsiyetin içinde yer aldığı ve temsil edildiği bir oluşum düzeyini kazanmıştır. Bunda ısrar etmek ve sorumlu yaklaşmak kesinlikle olması gerekendir.

HDK stratejik bir örgütlenme olarak görülmelidir. Geçici mücadele ittifaklarıyla sınırlı kalıp, dönemsel ve taktiksel yaklaşmak en büyük yanlışlık olur. Stratejik olduğu kadar, her türlü kişisel, grupsal ve partisel çıkarların üstünde yaklaşmak gerekmektedir. Halklarımızın derinden ihtiyaç duyduğu böyle bir örgütlenmeye başka türlü yaklaşmak kesinlikle kabul edilebilir bir durum olmayacaktır. Denilebilir ki, HDK, Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin ve Kemal Pirlerin rüyasının gerçekleşmesidir. Halklarımız AKP'nin zulmüne karşı mücadele edecekse, bu topraklara gerçekten demokrasi ve özgürlük gelecekse, bunun yolu baskıya, sömürüye, cins ayrımcılığına ve her türden yok sayılmaya karşı olan tüm örgütlü ve örgütlü olmayan herkesin HDK içinde yer alarak mücadelenin yükseltilmesine omuz vermesinden geçmektedir. AKP'ye karşı gerçek anlamda bir muhalefet ve iktidar alternatifi ancak böyle ortaya çıkacağı açıktır.

Burada özellikle sol, sosyalist, devrimci güçlerin soruna gerçekten yüksek bir duyarlılıkla yaklaşması, tarih ve halklarımızın ortak geleceği karşısında sorumluluklarının gereğine uygun bir tutum sergilemesi büyük önem taşımaktadır. Bilinmektedir ki, hiçbir grup, örgüt ve parti, AKP zulmüne karşı tek başına bu tarihsel sorumluluğun gereklerini yerine getirebilecek durumda değildir. Zira unutmamak gerekir ki, oligarşik rejim, AKP iktidarı, gücünü esasen dağınık, yeterince örgütlenmeyen sol, sosyalist, devrimci, demokratik güçlerin bu mevcut durumundan almaktadır. Oysa AKP'ye karşı büyük bir toplumsal kesim, milyonlar hatta on milyonlar vardır. Hatta AKP'ye oy vermiş olan önemli bir kesim bile aydınlatılarak kazanılabilir. Bu anlamda rejime karşı bu büyük toplumsal kesim örgütlendirilmez ve ortak mücadele iradesi ortaya çıkarılmazsa, bunun vebali ve sorumluluğu hiç kuşkusuz tüm devrimci, sol ve sosyalist güçlerin olacaktır. Buna karşın HDK'nin rolünü oynamasıyla ise, Türkiye'de ve Kürdistan'da devrimsel önemde bir toplumsal hareketin gelişeceği ve bunun kısa sürede iktidar alternatifi durumuna geleceği kesindir; bunun hem güçlü bir zemini vardır hem de bu gerçekten mümkündür.

Kongre ve parti, demokratik uluslaşmanın ortak örgütlenmeleridirler

Tarihin öğretici derslerinin başında, mücadele edilen güce benzeşmenin kaybedişlerin esas sebebi olduğu gelmektedir. Farkını yaratmadan hiçbir kazanım kalıcı olamaz. Bunun için devletli sistemin alternatifi olarak toplumsal kültür ve onun çağdaş örgütlenme formu olan demokratik uluslaşma esas alınırsa tarihsel bir fark yaratılmış olunur. Toplumsal kültürü yok etme operasyonu olarak şekillenen kapitalizm ve onun en etkili silahı olan ulus devlet kültürü karşısında kendisini demokratik uluslaşma temelinde örgütleyen güçler gerçek bir özgürlük değeri kazanarak yenilmez hale gelirler. İşte HDK bu bilinç ve iddiayla ortaya çıkmış ve politik sahada kendisini bir partiyle de ifade etme kararlılığına ulaşmıştır.

“Ortadoğu kaosunda boğdurulmak istenen halklarımızın direnişini demokratik muhtevayla ve birlik esprisiyle örgütlemek özgürlük seçeneği açısından vazgeçilmedir. Bunun içindir ki, küresel güçlerin hem jandarması hem de Truva atı rolünde olan AKP faşizmi karşısında birleşik bir direniş cephesi adım adım örülmektedir. Tam da bu nokta da Kürdistan özgürlük hareketinin tarihsel önemde bir rol ve misyon sahibi olduğunu görmek gerekmektedir”

HDK büyük emeklerle küçümsenmeyecek bir düzey yakalamıştır. Partileşme kararını zaten almış ve bu, Halkların Demokrasi Partisi biçimde somutluk kazanmıştır. Partileşmek için yapılan başvuru ile birlikte, HDP önümüzde ki aylarda Türkiye ve Kürdistan siyasal mücadelesinde resmen ve fiilen yer alacaktır.

Kongre ve parti, Türkiye'de bir ilk olmaktadır. Yani kongre ve partisi diyeceğiz buna. Kongre; fikir üreten, perspektif oluşturan, tüm toplumsal kesimleri bir araya getiren, halkın demokratik ve ortak iradesi olurken, kongre partisi ise, ülke yönetimini, siyasal iktidarı hedefleyen bir mücadele içerisinde olacaktır. Kongre ve kongre partisi, Türkiye'de ve Kürdistan'da tüm inanç ve etnik toplulukları, işçileri, emekçileri, işsizleri, kadınları, gençleri, aydın ve sanatçıları ekolojist ve feminist hareketlerden tutalım, düzenden hoşnutsuz, ezilen, sömürülen, baskı gören, hak gaspına uğrayan, ret ve inkar edilen herkesi ve tüm güçleri bir araya getirecek, örgütleyecek ve harekete geçirecektir. Bu anlamda demokratik uluslaşmanın ortak bir çizgide inşa edilmesini sağlayacaktır.

Kürt sorununun demokratik çözümünden tutalım, Türkiye toplumunun demokratikleşmesi ve halklarımızın kendi özgür geleceğini kendilerinin belirlemesi, kendi ortak mücadele ve demokratik iradesi olan HDK ve HDP'nin gerçek anlamda rolünü oynamasıyla yakından bağlantılıdır. Bu nedenle partisini de kuran HDK, halklarımızın birlik, mücadele ve ortak çatı örgütü olmaktadır. Bunda ısrarlı ve iddialı olmak ve mutlaka başarmak tarihsel bir görev ve sorumluluk olarak önümüzde durmaktadır.

HDK ve HDP daha şimdiden toplumda büyük bir etki, heyecan, moral ve beklenti yaratmıştır. Bu hareketin gelişeceği ve başaracağı kesindir.

Avrupa sahasında da ortak örgütlenerek gücümüze ivme kazandırabiliriz

Günümüz koşullarında başarılı bir örgütlenme çalışması yurtiçinde olduğu kadar yurtdışında da yapılabilir ve hatta buna vazgeçilmez gözüyle bakılabilir. Bu anlamda HDK ve HDP'nin yurtdışında ve özellikle de Avrupa'da örgütlenmek gibi bir sorumluluğu da bulunmaktadır. Hem yoğun bir diplomasi çalışmasını yürütmek hem de milyonları bulan Türkiyeli ve Kürdistanlıları ortak mücadelede bir araya getirmek, oldukça önemlidir.

Avrupa'da halklarımızın her kesiminden büyük bir potansiyel yaşamaktadır. Örneğin Kürt ya da Türk olsun, güçlü bir alevi potansiyelinin bulunduğu bilinmektedir. CHP gibi bir düzen partisinin alevi inancını halen bu kadar sömürmesi ve suiistimal etmesi kabul edilebilir bir durum değildir. Bu anlamada Avrupa'daki öncelikli görevlerin başında alevi topluluğunu mücadele ve devrim cephesinde örgütlemek gelmektedir. Benim alevim, senin alevin demeden ortak mücadele perspektifiyle hareket edilirse ortaya büyük bir güç çıkar. Aynı perspektifi tüm farklı inanç, kültür, diplomasi, örgütlenme, eylem ve basın çalışmalarına taşırdığımızda mücadelenin kazanacağı ivme devrimsel değerde olacaktır.

Yine, Türkiyeli ve Kürdistanlı tüm aydınların, sanatçıların, iş çevrelerinin ve demokrasi mücadelesine katkı yapabilecek herkesin kendi özgün ve genel örgütlülüğüne kavuşması HDK ve HDP çalışmalarına büyük güç katacaktır.

Tam bir yürek, akıl ve el birliğiyle, yine adeta seferberlik ruhuyla Avrupa'da AKP'nin kirli yüzünü açığa çıkarmak ve maskesini düşürmek, çok önemli bir çalışma ve mücadele biçimi olacaktır. Ayrıca Avrupalı aydın, akademisyen, yazar, sanatçı ve sivil toplum örgütlerinin desteğini HDK ve HDP mutlaka kazanmalıdır. Bu çalışmalar sayesinde dar sınırlar aşılmış olacağı gibi küresel saldırılara karşı küresel demokratik direniş mevzisi de örülmeye başlanacaktır.

Büyük iddiayla büyük amaçlar başarılabilir

Halklarımız tarihte belki de ilk kez, bu nitelikte önemli bir ortak mücadele örgütüne kavuşmuşlardır. Dar yaklaşımlara düşülmez ve demokratik uluslaşma perspektifiyle hareket edilirse sadece AKP karşısında değil kapitalist modernite karşısında da başarılı bir alternatif haline gelinebilir.

Kapitalizm gelişme ve büyüme evrelerini değil, en çürümüş dönemini yaşamaktadır. Toplum üzerindeki hakimiyetini eskisi kadar kolay sağlayamamaktadır. Çünkü karşısında uyanan, bilinçlenen ve eyleme geçen halklar gerçekliği bulunmaktadır. İnsanlığın evrensel birikimi ve mücadele deneyimlerini arkasına almış ve sistem sınırlarını aşmış olan bir hareketin iddiası da büyük olur. Elbette "kapitalizmi hemen yıkmak" gibi eskinin dogmatik ve sloganik kalıplarıyla değil, hem direnerek hem de alternatifini oluşturarak kapitalizmin halklarımız üzerindeki hegemonyasını kırabilir ve insanlık adına kalıcı özgürlüksel kazanımlara dönüştürebiliriz. Yeter ki temel dayanağımız toplumsal kültür zemini olsun, halktan kopuk, bireyci, dar ve grupsal yaklaşımlara düşülmesin, o zaman başarılmayacak hiçbir hedef olamaz.

Toplumsal kültür demek ortak örgütlenmeyi bilmek demektir. Toplumsal kültür zemininde, siyaseten güncel çözüm kabiliyetini sergilemek kadar gelecek vizyonu güçlü olan bir hareket haline gelinmemesi için hiçbir sebep yoktur. Tüm koşullar bu ortak hareketi, tarihsel öncülük misyonunu üstlenmeye davet etmektedir ve bunun başarılması her zamankinden daha çok mümkündür. Bunun için halka dayalı güçlü ve yaygın bir örgütlenmeye sahip olmakla birlikte siyasetin gerektirdiği havayı da yaratmak gerekir. Siyasetin sinerji yaratan havası için umut yüklü ve içerikli sözler, etkili hitabet ve gündemi belirleyen etkili sunumlar devrede olmalıdır. Bunun için, öncülük yapacak kadronun yetişeceği siyaset akademisi ihtiyaca yanıt olabilir.

Siyaset ve toplum biliminin öğrettiği en büyük hakikat, zihniyette kazanmadan hiçbir alanda kazanımın olamayacağıdır. Dolayısıyla ortak örgütlenmenin önemini, amacını, yöntemlerini herkese iyi kavratmak ve propagandayı ustalıklı tarzda yürütmek gerekir. Zihinlerde ve yüreklerde özgürlük aşkını ve başarı inancını umudunu çok güçlü canlandırmak başarının yarısını yaratmak demektir. Özcesi siyasetin tüm araçları etkili şekilde devreye konulmalıdır. Eğitimden propagandaya, toplantıdan mitinge, örgütlenmeden eyleme her alanda yürütülecek çalışmalar planlı programlı tarzda geliştirildiğinde etkisi ve sonuç alıcılığı tartışmasız olacaktır.

Ortak bir hareket örgütlemek ne kadar zorsa onu başarıya götürecek olan politikaları belirlemek de o kadar zor ve önemlidir. Çünkü algı, ihtiyaç, öncelik farkları ve daha birçok farklılık bir arada olacaktır. Zaten demokratik uluslaşmanın mantığı da farklılıkların ortak örgütlenmesine dayanmaktadır. Dolayısıyla farklılıkların bir dezavantaj olarak değil, toplumsal çeşitliliğin gereği olarak anlamlı bir şekilde karşılanması gerekir. Dar bir ideolojik partide değil hem kongre zemininde hem de siyasal partide buluşma gerçekleşmiştir. Bu tarz bir örgütlenmenin gerektirdiği ortak akıl ve planlamalara ulaşmak ve farklılıkları ortak çıkarlar temelinde örgütlemek demokrasinin de gereğidir. Aksi halde tüm farklılıklar kendisini farklı söylem ve farklı gündemlerle dayatır ki bu da ortak örgütlenme mantığını boşa çıkarır. Ortak gündemler etrafında harekete geçen örgütlü ve disiplinli bir gücün toplumsal etkileri ise, tarihsel kazanımlar yaratacak kadar büyük olur.

Tarih ile güncelin, yerel ile evrenselin, teori ile pratiğin, birey ile toplumun ortak dilini yakalayan bir öncülük, siyasette sadece gündemleri takip etmekle kalmaz, kendisi gündem yaratır ve bu sayede sonucun belirlenmesinde aktif öğe durumunda olur.

Bu temelde tarihten, toplumdan alınan güçle, direniş kültürü ve özgürlük ahlakıyla önümüzdeki görev ve sorumlulukların hakkını verebilir ve özgürlük tarihinin parçası haline gelebiliriz.

HALKIMIZA VE DEMOKRATİK KAMUOYUNA

PAJK KOORDİNASYONU

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü vesilesiyle tüm kadınların mücadelelerinde başarılar diliyor, şiddetin her türlüsünü nefretle kınıyor, bu mücadelede yaşamını yitirenleri saygıyla anıyoruz.

Şiddet, günümüz toplumunda en bariz yaşanan, meşrulaşan, kanıksanan bir olgu durumundadır. Kuşkusuz şiddetin sebep olduğu zihniyeti ve bu zihniyetin kendisini sürekli ürettiği sistemi sorgulamadan şiddet kültürünü ortadan kaldırmak mümkün değildir. Sürekli şiddet üreten bir toplumda buna salt kadınların mücadele sorunu olarak bakmak son derece yanlış ve yanılgılı olacaktır. Nasıl ki kadın özgürlük problemi kendiliğinden oluşmadıysa ve bu bir toplumsal sorunsa, kadına yönelik şiddet ve şiddetin her türlüsü de toplumsal bir sorundur. Zaten bir ortamda kadın üzerinde şiddet uygulanıyorsa bu toplumun düzeyini açıklamaya yeterlidir. Bu nedenle durum tespiti açısından esas hareket noktası ve tüm gelişmelerin merkezine kadının toplumsal yeri ve kadının toplumla ilişkileri, rolü, kadına yönelik bakış açısı, siyaset anlayışı ortaya konulmadan yaşanılanlar anlaşılır kılınamaz.

Bir toplumun siyasi idari yönetim şekli ne olursa olsun kadına yönelik şiddet genelleşmişse ve toplumsal bir sorun halini almışsa kesinlikle sistem cinsiyetçidir, milliyetçidir, ayırımcıdır, eşitsizdir. Yani ataerkildir, iktidarcıdır, otokratiktir, tahakkümcüdür, hiyerarşiktir. Kadın, toplum ve doğa karşıtıdır. Dolayısıyla demokrasi ve özgürlük karşıtıdır. Doludizgin bir şiddet tüm ulus devlet toplumlarında hem de kadına ırkçılık düzeyinde uygulanmaktadır. Hakeza erkeğin eş, baba, kardeş, aile, yakın akraba ilişkileri içinde kadına birebir uyguladığı fiziki, ruhsal, psikolojik şiddet; kaynağını toplumsal cinsiyetçilikten ve devlet modeli olarak örgütlenmiş sistem ve ona yön veren ataerkil siyaset anlayışı ve zihniyetinden almaktadır. Dünyada kadının mahkum olduğu statüde bir iyileşme görülmezken, durum giderek daha da kötüleşmektedir. Ortadoğu ulus devlet toplumlarında da şiddet en çıplak ve kadın sorunu en krizli haliyle yaşanmaktadır.

Türkiye'de de AKP hükümetinin 2002'de iktidara gelmesiyle birlikte kadına yönelik şiddette ne denli artış yaşandığını kamuoyuna açıklanan resmi raporlardaki rakamlar durumun vahametini ortaya koymaktadır. Kürt kadın siyasetçiler, aktivistler ve çeşitli örgütlenmeleri; hiç olmadığı kadar AKP iktidarınca hedeflendi, haksız yere tutuklandı, baskı gördü. Kürt kadınları bizzat Başbakan ve bazı AKP'li bakanlarca sarf edilen 'BDP'li kadın vekiller' diye başlayıp devam eden cümlelerde rencide edildiler, küçük düşürücü yaklaşımlara ve ağır ithamlara maruz kaldılar. AKP hükümeti, özelde Kürt kadın siyasetçilere, genelde tüm mücadeleci kadınlara karşı kullandığı ataerkil dille kadına saygısızlığı, her türlü hakareti ve şiddeti toplumda meşrulaştırmak için özel bir çaba sarf etti. Doğrudan kadınlık onurunu, iradesini, kimliğini hedefleyerek yöneldi. En normal bir demokratik gösteri hakkı engellenerek analar, kadınlar ve gençler AKP polisinin vahşi şiddetine maruz kaldı. Onlarca Kürt anası gazlı, coplu saldırılarda ölümcül darbeler aldı, bazıları da yaşamını yitirdi. AKP; kadınları, Kürt halkını ve demokratik çevreleri özgürlük mücadelesinden yıldırmak için şiddet ve vahşet yöntemini bir politika olarak uyguladı. Bu nedenle tutsak kadın yoldaşlarımız bedenlerini ölüme yatırdı.

Kadına yönelik şiddet bir soykırım düzeyinde uygulanmaktadır. Bu suçun mevcut yasalarda karşılığı yoktur. Türkiye'de kadın katliamlarıyla, cinayetleriyle, tecavüzle son bulan şiddet olayları basit adli olaylar olarak ele alınmakta ve ya en asgari cezalar verilmekte ya da geçiştirilmektedir. Devlet ve onun düzen koruyucu yasaları, her şart altında erkek egemen düzenin sorunsuz işlemesi, devletin korunması için vardır. Bu yasalarla kadın zor, baskı ve tahakküm altında tutularak mülkleştirilmekte, iradesizleştirmekte, kimliksizleştirmekte yani köleleştirilmektedir. Nasıl ki her anayasanın kaynaklandığı, temelini dayandırdığı bir felsefesi ve ruhu varsa 12 Eylül ürünü Türk ulus devlet anayasası da erkeğin egemen, kadının köle statüsüne dayanır. Türk'ün egemen, Kürt'ün köleliğine dayanır. Yasalara ruhunu veren ataerkil, cinsiyetçi, tekçi, inkarcı, imhacı, faşist zihniyettir. Her ne kadar görünürde durumu kurtarmak için bazı maddeler, yasalar varsa da bunun uygulanabilirliği yoktur.

Kadın özgürlük problemini toplumsal özgürlük problemi olarak kendisine temel alan bir zihniyetle toplumsal yeni bir demokratik sistem inşa edilmediği ve kadının toplumsal sözleşmesinin yerini bulmadığı bir toplumda şiddet ortadan kaldırılamaz. Başta kadınlar olmak üzere toplumun bütün kesimleri ciddi baskı, şiddet görmektedir ve en temel demokratik hak ve özgürlüklerden yoksundur. Bunun için kadın üzerindeki sömürüye, şiddete, her türlü zorbalığa ve gaspa son verilmesi sadece kadınların sorunu değildir. Kadınların öncülük edeceği toplumsal bir mücadele sorunudur. Çünkü toplumun da özgürleşme, demokratikleşme sorunu vardır.

Önderliğimizin kadın özgürlük perspektifiyle, demokratik ekolojik cinsiyet özgürlükçü paradigmasıyla şekillenmiş bir hareket olarak, kadın özgürlük mücadelesi toplumsal devrimimizdeki öncülük yerini, önemini her zaman koruyacaktır. PKK öncülüğündeki Kürdistan devrimi aynı zamanda kadın devrimidir. Partiya Azadiya Jinên Kurdistan (PAJK) olarak örgütlenmiş özgür kadın partileşme çizgisi Apocu hareketimizin mücadele ve özgür yaşam çizgisidir. Tüm kadınları, Kürt halkını, Kürdistan gençliğini her türlü şiddete ve halkımız üzerinde uygulanan faşizme, sömürgeciliğe, imhaya, inkara son verilmesi için 'Önderliğe Özgürlük, Soykırıma Son' şiarıyla yürütülen mücadeleyi serhildanlarla büyütmeye çağırıyoruz.

Ortadoğuda ve tüm dünyada hegemon güçlerinin başta kadınlar olmak üzere halklara dayatılan ve reva görülen şiddete, katliamlarına karşı kadın dayanışması temelinde ortak birlik oluşturmaya ve eylemselliğe çağırıyoruz.

24 Kasım 2012

SÖMÜRGECİ DEVLET PANİKTE

HPG BİM

HPG gerillaları kasım ayında da çok güçlü eylem ve devrimci operasyonlarla Türk ordusunu büyük kayıplar verdirmiştir. Başta Hakkari olmak üzere, Şırnak, Dersim, Serhat, Amed, Mardin hattında devrimci operasyonlarını aralıksız sürdüren gerilla güçleri, eylem biçimi ve tarzı açısından gerilla savaşı taktiğine de ciddi katkılar sunmuştur.

Gerillanın yoğun eylemleri karşısında çaresiz kalan Türk ordusu, mevzilerinden ancak onbinlerle, her türlü teknikle donanmış, (uçak, helikopter, tank vb de dahil olmak üzere) halde çıkabilmektedir. Öyle ki, kasım ayında daha çok yaklaşan kış koşullarını fırsat bilerek, gerillanın alan denetimini etkisizleştirmeye ve gerillanın kış üstlenmesini engellemeye dönük operasyonları bu ay özellikle yoğunlaştırmıştır. HPG gerillaları ise alan denetimi kapsamında geliştirdiği eylemlerin yanı sıra, gerçekleşen operasyonlara karşı da etkili vuruşlar yapmış, TC ordusu yediği darbeler yüzünden operasyonlarını alel acele bitirerek geri çekmek durumunda kalmıştır. İşte HPG BİM'in yayınladığı kasım ayı savaş bilançosu, Türk ordusunun çaresizliğini gözler önüne sererken, Türk medyasının da psikolojik savaşını, yalan haberlerini bir bir ortaya dökmektedir.

☆ **23 Ekim:** Dêrsim merkeze bağlı Şekerman ve Pax köyleri arasında operasyon düzenleyen TC ordusu ile görev amacıyla alanda bulunan gerilla birliğimiz arasında çatışma yaşandı. Zırhlı araçların yoğun kullanıldığı çatışmada Rojhat Batman (Suat Akın), Çekdar Cilo (Servet Fidan), Aso Mahabat (Nasır Ruhîzad) ve Avareş Fırat (Fırat Begün) adlı 4 yoldaşımız kahramanca direnerek şehadete ulaştı.

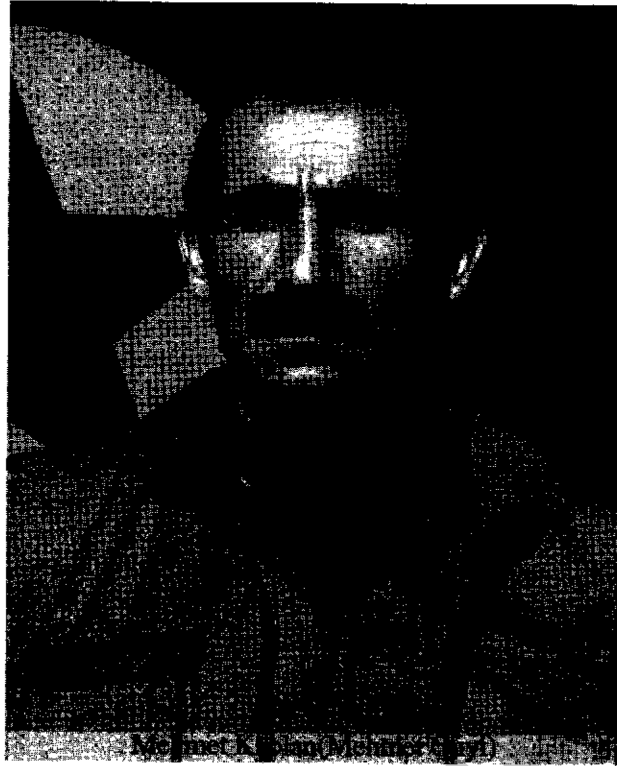
☆ **24 Kasım:** Van'ın Özalp ilçesine bağlı Axukê karakolu güvenliğini sağlayan Aksipi tepesinde bulunan TC askerlerine yönelik olarak gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Bir asker öldürüldü.

☆ **26 Ekim:** 22 Ekimde Mardin'in Savur ilçesiyle Amed'in Bismil ilçesi arasındaki alanda TC ordusu tarafından düzenlenen operasyon sonuçsuz bir şekilde geri çekildi.

☆ **27 Ekim:** Yüksekova Oramar karakoluna bağlı 1 askeri üsse yönelik gerillalarımız tarafından iki ayrı eylem gerçekleştirildi. Tepede bulunan mevzi ve araçların etkili bir şekilde vurulduğu eylemdeki ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi. Eylem ardından TC ordusu Geper alanını obüs ve havan toplarıyla rastgele bombaladı.

☆ **28 Ekim:** TC ordusu Şemdinli'ye bağlı Gostê alanını ve Ranyapîrê boğazını bombaladı.

– Şehit Adil ve Şehit Nuda devrimci harekatı çerçevesinde gerillalarımız, Şırnak merkezde bulunan 5 ayrı noktaya yönelik eşzamanlı bir eylem gerçekleştirdi. Şırnak valiliği ve güvenliğini alan mevziileri hedef alan gerillalarımız, burada 2 düşman mevziisini imha etti. Özel harekat polislerinin bulunduğu emniyet müdürlüğünü hedef alan gerillalarımız ise tüm mevziileri etkili bir şekilde vurdu, binada yangın çıktı. Polis lojmanlarının güvenliğini alan mevziileri ve subay lojmanları mevziilerini de hedef alan gerillalarımız, burada da hedefleri etkili bir şekilde vurdu. Jandarma tümen komutanlığının da yoğun bir şekilde ateş altına alındığı eylemde tespit edilebilen 2 düşman askeri ve 8 özel harekat polisi öldürüldü. 1 kaleşnikof silaha da el konuldu. TC ordusu eylem ardından Şırnak merkez çevresini ağır silahlarla yoğun bir şekilde bombaladıktan sonra bir operasyon başlattı.

– Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesine bağlı Kıtır karakolundan 2 kol şeklinde araziye çıkan TC ordu güçlerine yönelik gerillalarımız tarafından bir dizi eylem gerçekleştirildi. Düşmanın gizli birliklerini denetim altına alan gerillalarımız, 5 kez her iki birliği etkili bir şekilde vurdu. Eylemler ardından alanda yer yer çatışmalar da yaşandı. Gerillalarımızın gerçekleştirdiği eylemlerde 15 düşman askeri öldürüldü, yaralı asker sayısı ise tespit edilemedi. Eylem ardından TC ordusu kobra helikopterler ve savaş uçaklarıyla alanı rastgele bombaladı.

– Medya Savunma Alanları'nda bir trafik kazası sonucunda yaralanan Diyana Dersim (Feride Derefis) yoldaşımız, tüm tedavi girişimlerine rağmen kurtarılamayarak şehadete ulaştı.

☆ **29 Ekim:** Gerillalarımız tarafından Gabar'da 3 ayrı düşman merkezine yönelik eşzamanlı bir eylem gerçekleştirildi. Güçlükonak'a bağlı Fındık taburuna yönelik gerçekleştirilen eylemde hedefler etkili bir şekilde vuruldu, tabur binasını alev aldı. Awen û Bênat tepesinde konumlanan düşman gücünü hedef alan gerillalarımız tüm asker mevziilerini etkili bir şekilde vurdu, bu eylemlerdeki ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi. Eş zamanlı olarak Suadiye tepesinde konumlanan TC ordusuna yönelik de bir eylem gerçekleştiren gerillalarımız, burada 2 düşman askerini öldürdü. TC ordusu eylem ardından yakın çevresini obüs ve havan toplarıyla rastgele bombaladı.

– Yüksekova'nın Oramar alanında bulunan Geper tepesine yönelik TC ordusuna ait kobra helikopterleriyle bir bombardıman düzenlendi.

☆ **30 Ekim:** 14-15 Ekim tarihlerinde Beytüşşebap'ta TC ordusu tarafından düzenlenen operasyonda çıkan çatışmada yaralanan HPG Askeri Meclis Üyesi Mehmet Goyi ve Demhat Peyas (Deniz Gem) yoldaşlarımız tüm müdahalelere rağmen kurtarılamayarak şehadete ulaştılar.

– Mardin'in Nusaybin ilçesine bağlı Girê Mîra beldesinde TC devletinin asimilasyon politikalarına hizmet eden ilköğretim müdür yardımcısı ve bir okul görevlisi gerillalarımız tarafından gözaltına alındı, bu kişilere ait araçlara da el konuldu. Sorgulamaları tamamlanan bu kişiler 1 Kasım'da serbest bırakıldı.

– Savur'a bağlı Cilin ve Şûtê köyleri arasında ve İdil'e bağlı Araban beldesiyle Nusaybin arasındaki yol üzerinde gerillalarımız tarafından bir yol v ekimlik kontrol eylemi gerçekleştirildi, toplanan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulunuldu. Eylemlerde şüpheli bir araçta yapılan aramada 2 tabanca ele geçirildi, düşmanla işbirliği halinde çalışan Türkiye petrolleri Batman şubesine ait 3 TIR da yakılarak imha edildi. Eylem ardından TC ordusu tarafından alanda kısmi bir operasyon düzenlendi.

– Yüksekova'ya bağlı Oramar alanında bulunan Mambenê köyüne yönelik TC ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla bir bombardıman düzenlendi.

– Yüksekova merkezinde TC ordusuna ait askeri bir araca yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. 1 akrep tipi zırhlı aracın ağır darbe aldığı eylemdeki ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi.

☆ **31 Ekim:** 13 Temmuz günü Beytüşşebap'ta Kato Jirka'nın Warê Kurdo alanında yaşanan çatışmalar ve sonuçları hakkında kamuoyu daha önce bilgilendirilmişti. Bu açıklamamızda ayrıca şehit düşen Erdal Hewreman arkadaşımızın sicil bilgileri paylaşılmış, 2 arkadaşımız ile de bağlantının kurulamadığı bilgisi verilmişti. Bu 2 arkadaşımızdan biri olan Cesûr Ozan (Zeki Erdem) arkadaşımızın şehit düştüğünü netleştirmiş bulunmaktayız.

– Hakkari'nin Yüksekova ilçe merkezinde TC ordusuna ait askeri bir araca yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. 1 akrep tipi zırhlı aracın darbelendiği eylemdeki ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi.

– Yüksekova'da bulunan polis ve hakim-savcı lojmanları önünde bulunan güvenlik noktasına yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde 3 özel harekat polisinin yaralandığı tespit edildi.

– Uludere'ye bağlı Vacip tepesi, Çete tepesi ile Roboski köyü üçgeninde YJA Star gerillalarımız tarafından bir yol ve kimlik kontrolü gerçekleştirildi. Toplanan halk süreç hakkında bilgilendirildi. Ayrıca düşman askerine traktör ile erzak taşıyan ve alıkonan bir kişi düşmana erzak götürmeyeceği yönünde söz vermesi üzerine serbest bırakıldı. Traktör içinde bulunan erzak ile birlikte yakılarak imha edildi. Eylem ardından TC ordusu tarafından alana yönelik olarak kobra tipi helikopter, havan ve obüs ile bombardıman yapıldı.

– Kulp ve Silva arasında gerillalarımız tarafından bir yol ve kimlik kontrol eylemi gerçekleştirildi. Toplanan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulunuldu. Eylem ardından TC ordusu Silvan'a bağlı Hacıserkeft, Mala Afîkê, Kokanê ve Sultaniye alanlarını kapsayan bir operasyon düzenledi.

– Doğubayazıt merkezinde özel harekat polisleri tarafından tutulan bir güvenlik noktasına yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Sayısı tespit edilemeyen ölü ve yaralı polisler ambulanslarla alandan uzaklaştırıldı. Eylem ardından Doğubayazıt ilçesine bağlı köy yollarını kapatan TC ordusu Kire Elê, Kire Xelaç ve Demirkapı alanlarına yönelik bir operasyon başlattı.

– Uludere'ye bağlı Sıneht alanında TC ordusuna yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. 1 tankın darbelendiği eylemdeki ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi.

☆ **1 Kasım:** Dersim merkeze bağlı Kurasî alanında TC askerlerine yönelik gerillalarımız tarafından 3 koldan bir eylem gerçekleştirildi. Tüm mevziler etkili bir şekilde vuruldu. Sayıları tespit edilemeyen ölü ve yaralı askerleri skorsky helikopterle alandan uzaklaştıran TC ordusu, eylem alanı ve çevresini kobra helikopterlerle rastgele bombaladı.

– Uludere'ye bağlı Girê Çetan alanında konumlanan TC ordusu askerlerine yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. 1 düşman askeri öldürüldü. Aynı alanda ayrı bir eylem gerçekleştiren gerillalarımız burada da 1 düşman askerini öldürdü, 1 düşman askerini de yaraladı.

– Şemdinli'ye bağlı Garê, Konserve, Geniş tepeleriyle Hacıbeg vadisine yönelik TC ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla bir bombardıman düzenledi.

– Şırnak ve Hakkari arasında bulunan Geliyê Marînos, Kato Marînos ve Kato Ortê alanlarına yönelik TC ordusu tarafından bir operasyon başlatıldı.

– TC ordusu tarafından 4 binin üzerinde askerin katılımıyla Beytüşşebap genelinde bir operasyon baş-

latıldı. Beytüşşebap ilçesine bağlı Meydan, Zengil ve Laleş zozanlarına yönelik başlatılan operasyona yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde en az 4 düşman askeri öldürülürken yaralı asker sayısı tespit edilemedi. Kobra helikopterlerle alanı yoğun bir şekilde bombalayan TC ordusu ölü ve yaralı askerlerini skorsky helikopterlerle alandan uzaklaştırdı. Aynı gece operasyon Kejanê zozanları, Peyanus sırtları, Kato Kawalê, Kato Ortê, Tepê Ahmet, Tepê Reş, Çela Cengê ve Mezra zozanlarını kapsayarak genişletildi.

☆ **2 Kasım:** TC ordusunun 1 Kasım'da Beytüşşebap geneline yönelik başlattığı operasyonun ikinci gününde Kato Marînos, Astenga Marînos, Anîtos, Suwara Xalê ve Mamedoka alanlarına yönelik savaş uçaklarıyla düzenlenen saldırılar ardından bu alanlara indirmeler yapılarak operasyon bu alanlara da kaydırıldı. Pira Şînê alanına da 8 panzer konumlandıran düşman, bu noktaya hakim tepelere de asker yerleştirdi.

– Gerillalarımız Girê Çetan alanında bir eylem gerçekleştirdi, 1 düşman askeri öldürüldü. Eylemler ardından TC ordusu eylem alanı ve yakın çevresini obüs, havan topları ve tanklarla yoğun bir şekilde bombaladı. TC ordusu ölü ve yaralı askerleri skorsky helikopterlerle alandan uzaklaştırdı.

– TC ordusu Şemdinli'ye bağlı Ermuş köyünü savaş uçaklarıyla bombaladı.

– Şehit Ronahi, Şehit Armanç ve Şehit Harun devrimci harekatı çerçevesinde gerillalarımız tarafından Lice'ye bağlı Angul karakolu ve karakol güvenliğini alan bir tepeye yönelik eş zamanlı bir eylem gerçekleştirildi. 4 koldan güvenlik tepesini vuran gerillalarımız, tepeyi tamamen düşürdü. Eylemde toplam 26 asker cenazesi gerillanın eline geçti. Gerillalarımız tepede bulunan 1 tank, 1 A4 ağır otomatik silah ve 1 uçaksavarı imha etti, 2 G3 silahı ve bu silahlara ait 6 şarjör ile 1 asker kimliğine el koydu.

– Karakol binasını da ateş altına alan gerillalarımız tüm mevziileri ve karakol binasını etkili bir şekilde vurdu. Karakola müdahale amacıyla Lice'den yola çıkan 20 araçlık askeri konvoyu karakol ve tepe arasında pusuya düşüren gerillalarımız, burada 1 kirpi aracı da içindeki 15 askerle birlikte imha etti. Askeri konvoy geri dönmek zorunda kalırken, TC ordusu kobra helikopterlerle karakol çevresini 3 kez bombaladı, zırhlı araçlarla da çevreyi rastgele taradı. Eylem esnasında Agit Amed (Mahmut Mintaş), Rohat Riha (Yusuf Bülbül) ve Zerdeşt Pirhat (Mehmet Nazıl Demir) adlı yoldaşlarımız da şehadete ulaştı.

– Kağızman'da TC ordusuna bağlı sivil kıyafetler giyen gizli bir birliğe yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. 'Teslim ol' çağrılarına ateşle karşılık veren askerleri vuran gerillalarımız 3 düşman askerini öldürdü. Zırhlı araçlarla eylem alanına müdahale eden TC ordusu gizli birliği ve ölülerini skorsky helikopterlerle alandan uzaklaştırdı. Eylem ardından TC ordusu alanda kısmi bir operasyon başlattı.

– Uludere'ye bağlı Girê Çetan alanında konumlanan TC ordusuna yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Ölü ve yaralı sayısı tespit edilemezken, TC ordusu eylem ardından yakın çevresini obüs ve havan toplarıyla rastgele bombaladı.

– Çukurca'ya bağlı Samura alanı ile Valto ve Rındıkê köyleri çevresinde TC ordusu tarafından bir operasyon başlatıldı.

– Medya Savunma Alanları'nın Zap bölgesi sınırları içinde bulunan ve Çukurca'ya bağlı Şifreza ve Kanî Cenetê köylerine yönelik TC ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla başlatılan bombardıman, ertesi gün de devam etti.

☆ **3 Kasım:** Beytüşşebap alanında iki gündür süren operasyonda arazinin derinliklerine inmek için hareket geçen TC askerlerine yönelik Mezra alanında gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Yakın mesafeden bombalarla etkili bir şekilde vurulan düşmanın 6 askeri öldürüldü. .

☆ **4 Kasım:** Düşman operasyonu, Beytüşşebap'taki alanların yanında Şehit Botan kapısı ve Deriye Hırçê alanına yapılan indirmelerle bu alanlara doğru yayıldı.

– Uludere'ye bağlı Girê Çetan alanında konumlanan TC ordu askerlerine yönelik gerillalarımız tarafından 2 ayrı eylem gerçekleştirildi. Eylemlerde 2 düşman askeri öldürüldü. Eylem ardından TC ordusu yakın çevresini ağır silahlarla rastgele taradı. Ölülerini ise skorsky helikopterlerle alandan uzaklaştırdı.

– Uludere'ye bağlı Aruş karakoluna yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Tüm hedeflerin etkili bir şekilde vurulduğu ve birçok mevziinin imha edildiği eylemde 3 düşman askeri öldürüldü, yaralı asker sayısı ise tespit edilemedi. Ölü ve yaralılarını skorsky helikopterlerle 2 kez alandan uzaklaştıran TC ordusu, kobra helikopterler, obüs ve havan toplarıyla eylem alanına ve Azad Tepesi'ne yönelik 2 gün boyunca bombardıman düzenledi.

☆ **5 Kasım:** Beytüşşebap'ta 1 Kasım'dan beri devam eden operasyon'da Katolara inmek isteyen düşman güçleriyle gerillalarımız arasında bir çatışma yaşandı. Çatışmada 10'dan fazla düşman askeri öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı. Yoğun bombardıman nedeniyle düşman kayıpları tam olarak tespit edilemedi. Aynı gün TC ordusu aldığı ağır darbeler ardından alandan kobra helikopterler desteğinde geri çekildi. Yaşanan çatışmalar esnasında Nergiz Cizre (Nergiz Karahan), Zeynep Botan (Emine Saraç), Rızgar Şahin (İsmail Sido) ve Kurtay Kato (Arafat Aşkan) adlı 4 yoldaşımız şehadete ulaştı.

– Medya Savunma Alanları'nın Xakurke bölgesi sınırları içinde bulunan Bermîzê köyü ile Şexzade boğazına; Garê bölgesi sınırları içinde bulunan Sêdarê köyü ile Sewra jor alanına yönelik TC ordusuna ait savaş uçakları tarafından bir bombardıman düzenlendi. Köylülere ait çok sayıda bağ ve bahçe zarar gördü.

– Şırnak ili Cudi dağı bölgesinde bulunan Girê Hirmo alanına yönelik TC ordusuna ait savaş uçakları tarafından bir bombardıman düzenlendi, bombardıman ardından kobra helikopterler desteğinde Girê Hirmo, Suwara Bîra, Ser Dahlê ve Çirçirok alanlarını kapsayan bir operasyon başlatıldı. Çirçirok alanında yaşanan çatışmalarda Arin (Gerdan Oyman), Fırat Pirsus (Abdullah Ceylan), Şahin Sipan (Yasin Musa), Ruhal Welat (Havva Mehmetnejat) ve Cudi Zorava (Muhyettin İşlek) adlı yoldaşlarımız kahramanca direnerek şehadete ulaştı.

Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı Girê Çetan alanında konumlanan TC ordusuna yönelik gerillalarımız tarafından 3 koldan eylem gerçekleştirildi. Tüm asker mevziilerinin hedef alındığı eylemde 3 mevzii ve 1 tank imha edildi. Eylemdeki ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi. Eylem ardından müdahale amacıyla alana gelen kobra helikopterlerle gerillalarımız arasında yarım saat çatışma yaşandı, çatışma ardından kobra helikopterler geri çekilmek zorunda kaldı.

Medya Savunma Alanları'nın Zap bölgesi sınırları içinde bulunan Latê Kewa, Kela Nêrweh ve Gundê Nerwêh alanlarına yönelik TC ordusuna ait savaş uçakları tarafından bir bombardıman düzenlendi.

Van'ın Çaldıran ilçesine bağlı Seregola alanı ile Dasina köyü arasında TC ordusu tarafından bir operasyon başlatıldı.

☆ **6 Kasım:** Çaldıran'da operasyon gücünü takip eden gerillalarımız, bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde 2 düşman askeri öldürülürken, yaralı asker sayısı tespit edilemedi. Ölü ve yaralılarını skorsky helikopterlerle alandan uzaklaştıran TC ordusu, tank ve ağır silahlarla Kîrê Seregola alanına yönelik bombardıman düzenledi.

– Beytüşşebap'da Şikerê Spî alanında konumlu bulunan TC askerlerine yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Ölü ve yaralı asker sayısı ise tespit edilemezken, skorsky tipi bir helikopterin alana müdahale girişimine karşılık veren gerillalarımız helikopterin alana gelişine müsaade etmedi. TC ordusu gerillalarımızın etkili vuruşları karşısında aldığı ağır darbeler ve uğradığı hezimet nedeniyle operasyonun 7. gününde geri çekilmek zorunda kaldı.

☆ **7 Kasım:** Medya Savunma Alanları'nın Kandil bölgesi sınırları içinde bulunan Meredo, Enzê ve Zergelê köylerine yönelik TC ordusuna ait savaş uçakları tarafından bombardıman düzenlendi. Bombardımanda Meredo köyünde Doğu Kürdistan'ın Piranşehir kasabasına bağlı Kotol köyünde ve Mahabad ili Zêwê köyünde yaşayan 2 köylü yaşamını yitirdi. Ayrıca Serdeşt iline bağlı Çeko köyünde yaşayan 2 köylü de yaralandı.

– Başkale'ye bağlı Xalinka karakolunun gözetleme kulesine yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde 3 düşman askeri öldürüldü, yaralı asker sayısı ise tespit edilemedi. Eylem alanına zırhlı araçlarla müdahale eden TC ordusu ölü ve yaralılarını bu zırhlı araçlarla alandan uzaklaştırdı. Eylem ardından ertesi sabah eylem alanı çevresinde kısmi bir operasyon başlatıldı.

– Amed'in Kulp ilçesi Dorşin alanına bağlı Mezra Xizîr ve Hêlîn yamaçlarına yönelik TC ordusuna ait savaş uçakları tarafından bir bombardıman düzenlendi. Aynı gün Kleş boğazına indirme yapmak isteyen skorsky tipi bir helikoptere yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Darbe alan helikopter alandan uzaklaşmak zorunda kalırken, TC ordusu kobra helikopterler desteğinde operasyon gücünü geri çekti.

– Hakkari'nin Şemdinli ilçesine bağlı Geniş tepe ve Ranyapîrê boğazına yönelik TC ordusu tarafından bir operasyon başlatıldı. Operasyon gece saatlerinde kobra desteğinde geri çekilirken, alana yönelik kobra helikopterler tarafından yoğun bir bombardıman düzenlendi.

– Hakkari'nin Şemdinli ilçesine bağlı Govendê dağına yönelik TC ordusu tarafından bir operasyon başlatıldı.

– Uludere'ye bağlı Girê Meymun'da bulunan TC ordusuna ait askerlere yönelik olarak YJA Star gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. 1 asker öldürüldü. Eylem ardından TC ordusuna ait kobra tipi helikopterler, havan ve obüsler ile eylem alanına yönelik olarak bombardıman yapıldı.

☆ **8 Kasım:** Van'ın Çatak ilçesi-Xawişta ve Xumarê üçgeninde gerillalarımız tarafından yol kontrol eylemi gerçekleştirildi. Durdurulan araçlarda kimlik kontrolü gerçekleştiren gerillalarımız halka süreç hakkında bilgilendirmede bulundu.

– Medya Savunma Alanları'nın Zap bölgesi sınırları içinde bulunan Çiyayê Reş alanına yönelik TC ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla bir bombardıman düzenlendi.

– Şemdinli'ye bağlı Xapuşkê alanına yönelik TC ordusu tarafından binlerce askerin katılımıyla bir operasyon başlatıldı. Operasyon karşısında görkemli bir direniş sergileyen gerillalarımız, düşmana büyük darbeler vurdu. Slor tepesinde konumlanmaya çalışan TC ordusuna yönelik 2 ayrı eylem gerçekleştirildi. Bu eylemlerde toplam 9 düşman askeri öldürüldü, 4 düşman askeri de yaralandı. Xapuşkê alanında gerillalarımız ile ilerlemek isteyen TC askerleri arasında bir çatışma yaşandı. Bu çatışmada 1 uzman çavuş ve bir asker öldürülürken, 1 uzman çavuş ve bir asker de yaralandı. Aldığı büyük darbeler nedeniyle ilerleme sağlayamayan ve bulunduğu yerlerde sıkışan TC ordusu ertesi sabaha kadar Xapuşkê ve Geliyê Simakokê alanına yönelik savaş uçakları, kobra helikopterler, obüs ve havan toplarıyla yoğun bir bombardıman düzenledi.

☆ **9 Kasım:** Şemdinli'ye bağlı Xapuşkê alanındaki operasyonun ikinci gününde TC ordusu ile Dêm tepesinde çıkan çatışmada 2 düşman askeri öl-

dürüldü. 3 gün yoğun teknik desteğinde sürdürülen ve 13 düşman askerinin öldürüldüğü, 6 düşman askerinin de yaralandığı operasyonda yaşanan çatışmalarda Nevzat Saqiz (Aziz Nuri), Asrin Deniz (Emine Salmi), Agit Koser (Abdulvahap Bozdemir), Dılgeş Botan (Sabah Dayan) ve Destan Beritan (Semira Caferi) adlı yoldaşlarımız kahramanca direnerek şehadete ulaştı, 1 yoldaşımız da yaralı bir şekilde düşmana esir düştü. Operasyon üç gün sonra geri çekilmek zorunda kaldı.

– Medya Savunma Alanları'na bağlı Metina'nın Dêrgelê köyü çevresine yönelik olarak TC ordusu tarafından hava saldırısı gerçekleştirilirken, saldırıda köylere ait bağ ve bahçeler zarar gördü.

– Midyat ile File köyü arasında gerillalarımız tarafından bir yol ve kimlik kontrol eylemi gerçekleştirildi. Halka süreç hakkında bilgilendirmede bulunuldu. Eylemde sömürgeci TC devletinin asimilasyon politikalarına hizmet eden 8 öğretmen gerillalarımız tarafından gözaltına alındı. İlk sorguları ardından 5 öğretmen Kürdistan'da asimilasyon okullarında bir daha yer almayacakları ve Kürdistan'ı terk edecekleri sözünün alınması üzerine serbest bırakılırken, 1 okul müdürü ve 2 öğretmen de 12 Eylül günü sorguları tamamlandıktan sonra serbest bırakıldı.

✰ **10 Kasım:** Doğubayazıt'a bağlı Gilîdağ alanının Demirkapı ve Kirê Hellac alanında TC ordusu tarafından geniş kapsamlı bir operasyon düzenlendi. Operasyon gücünü takip eden gerillalarımız, düşman güçlerine yönelik bir eylem gerçekleştirdi. Eylem sonrası gün boyu süren çatışmada gerillalarımız 15 düşman askerini öldürdü, yaralanan asker sayısı ise tespit edilemedi. Yaşanan çatışmada Serhat Baran (İnan Kanmaz) ve Rohat Armin (Hasan Denktaş) adlı 2 yoldaşımız kahramanca direnerek şehadete ulaştı.

✰ **12 Kasım:** Hatay'ın İskenderun ilçesine bağlı Haymaçınar beldesi yaylalarında operasyon düzenleyen TC askerleriyle gerillalarımız arasında bir çatışma yaşandı. Ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemezken, Dılgeş Dersim (Baran Gülümser) adlı yoldaşımız şehadete ulaştı.

✰ **14 Kasım:** Nusaybin'e bağlı Xirabê Alî karakoluna yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Tüm hedeflerin etkili bir şekilde vurulduğu ve karakol binasının alev aldığı eylemdeki ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi.

– Genç'e bağlı Hacanê alanından TC ordusuna bağlı gizli birliklerle gerillalarımız arasında bir çatışma yaşandı. Düşman, tarafımızdan tespit edilemeyen ölü ve yaralı askerleri skorsky helikopterlerle alandan uzaklaştırıp, çatışma alanını kobra helikopterlerle yoğun bir şekilde bombaladı. Gece boyunca alana indirmeler yaparak ertesi günü operasyonu Sahabe, Keltepe ve Gözcü alanlarına doğru genişletti, akşam saatlerinde ise operasyon geri çekildi.

Bingöl'ün Genç ilçesi kırsalında göreve giden bir grup gerillamız ile düşman askeri arasında bir çatışma yaşandı. Yaşanan çatışma sonucunda düşmanın ölü ve yaralılarının sayısı tarafımızdan netleştirilemezken Memyan Botan (Mustafa Özer) isimli yoldaşımız kahramanca direnerek şehadete ulaştı.

✰ **15 Kasım:** Şemdinli'ye bağlı Rubarok karakoluna yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Hedef alınan tüm noktaların etkili bir şekilde vurulduğu eylemdeki ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi. Eylem ardından Govendê dağına karadan ve havadan bir bombardıman düzenledi.

– Medya Savunma Alanları'nın Metina bölgesi sınırları içinde bulunan Xankê ve Yekmalê köyleri TC ordusu tarafından bombalandı. Bombardımanda Xankê köyüne içme suyu sağlayan su deposu imha edildi.

– Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı Sinaht boğazında TC ordusu için yol yapan 2 dozer gerillalarımız tarafından vuruldu. Eylemde 1 dozer imha, 1 dozer de tahrip edildi.

– Medya Savunma Alanları'nın Zap bölgesi sınırları içinde bulunan Çiyayê Reş, Bêtkarê köyü ve Zap vadisine yönelik TC ordusuna ait savaş uçakları tarafından bir bombardıman düzenlendi.

✰ **16 Kasım:** Şehit Ronahi, Şehit Armanç ve Şehit Harun devrimci harekatı kapsamında, Amed'in Lice ilçesine bağlı Angul (Duru) karakoluna yönelik gerillalarımız tarafından bir fedai eylemi gerçekleştirildi. Karakolu ağır ve hafif silahlarla ateş altına alan gerillalarımız, karakol nizamiyesi önünde 4 ton patlayıcı yüklü bir aracı patlattı. Yaşanan şiddetli patlama sonucunda karakol binasının ön cephesi, 10 asker mevziisi, 1 tank, 1 A4 ağır silahı mevzisi, karakol cephaneliği ve karakol çevresinde bulunan konteynırlar imha oldu. Karakol binası ve çevresindeki yapılar alev alarak yandı. Karakolun arka kısmında bulunan 2 asker mevziisi dışında tüm mevziler imha oldu. Karakolda tespit edilebilen 36 düşman askeri öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı. Yaşanan tahribatı gizlemek isteyen düşman, karakolu brandalarla gizledi ve Amed-Bingöl yolunu kapattı. TC ordusu skorskyler helikopterler, 5 ambulans ve sivil araçlarla ölü ve yaralılarını alandan uzaklaştırdı. Eylem ardından TC ordusu kobra helikopterler desteğinde Angul, Dêrkam, Huseynîk, Panav, Derxus ve Cinezor alanlarına yönelik bir operasyon başlattı. Operasyon gücünü takip eden gerillalarımız, Derxus ve Cinezor alanları arasında düşmanın 2 asker koluna yönelik bir eylem gerçekleştirdi. Bu eylemde 6 düşman askeri öldürüldü, yaralı asker sayısı ise tespit edilemedi. Ölü ve yaralılarını skorsky helikopterler ve sivil araçlarla alandan uzaklaştıran TC ordusu, alanı kobra helikopterlerle rastgele bombaladı. Alandaki operasyon kobra helikopterler desteğinde geri çekildi.

– Nusaybin'e ve Ömerli arasında bulunan Heciyan, Kewarêxê, Kêstê, Cinata Mezin ve Kurika Çeto köylerinin çevrelerine yönelik olarak TC ordusu tarafından zırhlı araçların katılımıyla bir operasyon başlatıldı. Ertesi gün ise sonuçsuz bir şekilde geri çekildi.

– Nusaybin'e bağlı Erbo alanından geçen petrol boru hattına yönelik olarak gerillalarımız tarafından gerçekleştirilen eylemde petrol boru hattında maddi hasar meydana geldi.

– Çukurca'ya bağlı Geliyê Tiyarê alanında TC ordusu tarafından düzenlenen operasyon esnasında gerillalarımız ile düşman güçleri arasında bir çatışma yaşandı. Yaşanan çatışmadaki ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi. Bu çatışmada Vejin Elih (Muhbet Karaer), Ronahi Yekbûn (Derya Tamer), Botan Erdal (Cezmi Altınbaş) ve Baran Botan (Mustafa Yeni) adlı 4 yoldaşımız da şehadete ulaştı.

– Şemdinli'ye bağlı Govendê dağı ve Slor tepesine yönelik TC ordusu tarafından bir operasyon başlatıldı. Slor tepesinde konumlanan düşman güçlerine yönelik bir eylem gerçekleştiren gerillalarımız, 1 düşman askerini öldürdü. Operasyon ertesi gün geri çekildi. Operasyon ardından TC ordusu alanı obüs ve havan toplarıyla ve savaş uçaklarıyla yoğun ve aralıksız bir biçimde bombaladı.

✰ **17 Kasım:** Medya Savunma Alanlarına bağlı Garê'nin Kanî Kontra ile Ergenê köyüne yönelik olarak TC ordusuna ait savaş uçakları tarafından hava saldırısı gerçekleştirildi; köylülere ait bağ ve bahçeler zarar gördü.

✰ **18 Kasım:** Şemdinli'ye bağlı Xapuşkê alanına sızma girişiminde bulunan bir düşman birliğini takip eden gerillalarımız çembere aldığı birliğe yönelik bir eylem gerçekleştirdi. 17 askerin öldürüldüğü eylemde gerillalarımız bu askerlere ait 3 adet HK33 melez silahı, 1 adet M16 silahı, 1 adet suikast silahı, 2 sırt çantası ve çok sayıda askeri malzemeye el koydu. Müdahale amacıyla gelen düşman güçleriyle akşam saatlerine dek şiddetli çatışmaların yaşandığı alanda TC ordusuna ait kobra ve skorsky helikopterler, obüs ve havan toplarıyla yoğun bir şekilde bombalandı. Xapuşkê alanında ağır darbe alan skorsky helikopter, alandan uzaklaşmak isterken Bêtkarê ve Bêsosin köyleri arasında düştü. Helikopter içinde bulunan 20 asker öldü. Darbe alan diğer bir skorsky helikopter ise Slor tepesine acil iniş Çatışmalarda Behçet Urfa (Mehmet Can Gülbeden), Rozerin Serdem (Meryem Brukimilan), Berxwedan Zagros (Mehmet Amaç) ve Tofan Fırat (Xwedêda Ahmedi) isimli 4 yoldaşımız şehadete ulaştı. Alandaki operasyon ertesi gün kısmi geri çekilirken, halen alanda düşmana bağlı gizli birlik hareketi devam etmektedir.

✰ **19 Kasım:** Şemdinli'ye bağlı Ewliya köyünde gönüllü koruculuk yapan ve gerilla denetimindeki alanlara izinsiz girerek şüpheli hareketlerde bulunan 3 kişi gerillalarımız tarafından gözaltına alındı. Gözaltına alınan kişilerin sorguları devam etmektedir.

– Nusaybin'e bağlı Sitilîlê beldesinde düşmanın asimilasyon politikalarına hizmet eden 1 okul müdürü ve 1 öğretmeni gerillalarımız tarafından gözaltına alındı. Soruşturmaları tamamlanan bu kişiler, TC devletinin asimilasyon politikalarına alet olmayacakları sözünü vermeleri üzerine serbest bırakıldı.

– Nusaybin'e bağlı Harbê karakoluna yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde 1 asker öldürülürken, TC ordusu eylem ardından karakol çevresini obüs ve havan toplarıyla rastgele bombaladı.

– Uludere ilçesine bağlı Aruşê ve Elemûn köyleri arasında TC ordusuna ait askeri bir konvoya yönelik gerillalarımız tarafından gerçekleştirilen eylemde, 1 zırhlı araç imha edildi. Edinilen bilgilere göre araçta bulunan 4 asker öldürüldü, 2'si ağır 3 asker de yaralandı. TC ordusu ölü ve yaralı askerlerini 3 kez skorsky helikopterle alandan uzaklaştırdı. Ardından eylem alanı ve çevresini obüs ve havan toplarıyla rastgele bombaladı.

✰ **20 Kasım:** Hakkari'nin Şemdinli ilçesine bağlı Girana karakoluna yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Hedeflenen asker mevziilerinin etkili bir şekilde vurulduğu eylemdeki ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi

✰ **21 Kasım:** Yüksekova'ya bağlı Oramar karakoluna asker ve cephane taşıyan helikopterlere yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde 1 kobra ve 1 skorsky tipi helikopter etkili vuruldu. Darbe alan her iki helikopter geri çekilmek zorunda kaldı.

– Çukurca'ya bağlı Êrîş taburuna yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Hedef alınan tabur binası, 1 tank ve 1 ağır silah mevziisinin etkili bir şekilde vurulduğu eylemdeki ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi. Eylem ardından TC ordusu yakın çevresini obüs ve havan toplarıyla rastgele bombaladı. Düşmanın bombardımanları ertesi güne kadar aralıklarla devam etti.

✰ **22 Kasım:** Uludere'ye bağlı Osyan köyünden Şırnak'a doğru giden skorsky tipi bir helikoptere yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Darbe alan helikopter alandan uzaklaşmak zorunda kaldı.

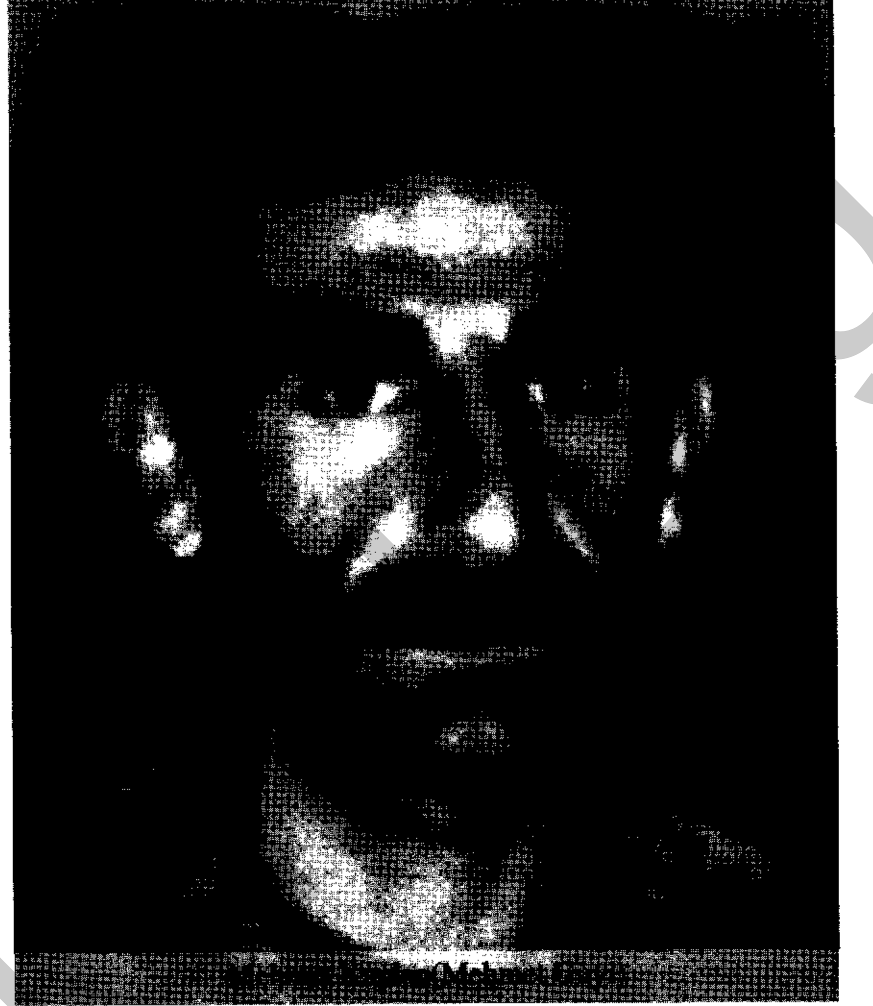
– Amed-Bingöl yolu üzerinde bulunan Fis köyü yakınlarında TC ordusu askerleriyle gerillalarımız arasında bir çatışma yaşandı. Çatışma alanı kobra helikopterler ve zırhlı araçlarla yoğun bir şekilde ateş altına alındı. Ölü ve yaralı asker sayısının tespit edilemediği çatışmada Navdar Çiya (Şervan Fidanten) ve Rojhat (Aytekin Özçiçek) isimli yoldaşlarımız şehadete ulaştı.

✰ **24 Kasım:** günü saat 16.00 sularında Batman'ın Gercüş ilçesi yakınlarında bulunan Bêgirman karakoluna ait iki kulubedeki işgalci TC ordusuna ait askerlere yönelik olarak gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirilmiştir. Gerçekleştirilen eylem sonucunda düşmanın ölü ve yaralılarının sayısı tarafımızdan netleştirilememiştir.

Direngen Botan halkının isyancı geleneğinin yiğit temsilcileriydi onlar

Kürdistan halkının serhildan hareketinde 30 Ekim 2012 günü önemli bir gün oldu. BDP'nin yaptığı çağrı temelinde Kürt halkı tüm Kuzey Kürdistan'da ve yaşadığı Türkiye kentlerinde gerçek anlamda yaşamı durdurarak topyekün direnişi önemli bir aşamaya taşıdı. Buna karşın AKP polisi faşist yüzünü bir kez daha ortaya koyarken, Bursa'nın Yıldırım ilçesinde görüldüğü gibi polis ile faşist grupların ortaklaşa saldırıları gelişti. Bütün saldırı ve engellemelere rağmen Kürt halkının direnişi en yüksek düzeye ulaştı. Kürdistan halkı, büyük bir fedakarlıkla ortaya koyduğu bu topyekün tutumla militan kadrolarının ve siyasetçilerinin geliştirdiği cezaevi direnişiyle bütünleştiğini, onların amaçlarının kendi amaçları olduğunu gösterdi; Önderliksiz ve statüsüz yaşamak istemediğini ortaya koydu. Ancak bu önemli adımın başarıya ulaşması ve 50. gününe ulaşmış olan açlık grevinde şehadetlerin önüne geçmesi için serhildanın değişik biçimlerde ve daha da güçlü bir tarzda devam etmesi gerekmektedir.

Çünkü kapkara bir yüreğe sahip Türk sömürgeciliğinin temsilcisi Erdoğan'ın sergilediği son tutum, insanlık vicdanının çok uzağında durduğunu göstermektedir. Bu nedenle Kürdistan halkının ve dostlarının başarı elde etmesi için tek yol daha fazla direnişin yükseltilmesi ve tüm Kürdistan halkının bu önemli süreçte sergilediği fedakarlığı sürdürmesini gerekli kılmıştır. Değerli yurtsever halkımız ve dostları şunu iyi bilmeli ki; gelinen bu kritik aşamada başarı, ancak serhildan hareketinin daha fazla yükseltilmesi ve sürdürülmesiyle mümkün olabilecektir.

Mücadele tarihimizde Kürdistan halkı, özgürlüğü uğruna yetişmiş çok önemli, fedakar militanlarını savaş sahasında kayıp vermiştir. Halkımızın şimdiye kadar gelişen özgürlük mücadelesinde çok değerli militan-savaşçıların şehadetlerinin yanı sıra, Ekim ayı içerisinde komuta düzeyinde iki önemli şehadet de yaşanmıştır. Botan Sahası'nda, Van Eyalet Komutanı iken şehit düşen Mehmet Guyî yoldaş ile Zagros'ta eyalet komutanlığında yer alan YJA STAR Zagros Eyalet Komutanı Rojîn Gewda arkadaşın şehadetleri mücadelemizde yaşanan birer önemli şehadet halkaları durumundadır.

Mehmet Guyî ve Rojîn Gewda yoldaşların ortak özelliği, direngen Botan halkının isyancı geleneğinin yetiştirdiği birer yiğit temsilcisi olmalarıdır. Bu her iki yoldaş da, Botan'da doğup büyümüş, Van'da yaşamış, Diriliş Devrimi sürecinde gerillaya katılmış, yüksek fedakarlık ve kahramanlıklarıyla öne çıkmış, en zor koşullarda çizgiyi ve direnişi temsil etmede büyük pratiğe sahip, kendini ispatlamış değerli Kürdistan evlatlarıdır.

Katıldığı 1989 yılından bu yana Önderlik Sahası'na gittiği kısa süreli dönem dışında 24 yıllık mücadele sürecinin tümünü Kürdistan dağlarında geçirmiş, her zaman en zor koşullarda büyük bir kararlılıkla savaşmış, yüksek cesarete sahip Memet yoldaş, her bakımdan örnek bir savaşçı ve bu devrimde büyük emeği olan fedakar bir komutandır. Devrimci mücadelenin zor koşullarında şekillenen ve zorlukların militanı haline gelen Memet Guyî yoldaş, uzun yıllardır başarılı bir biçimde HPG Konseyi üyeliği, Amed ve Van eyalet komutanlıkları görevlerini yürütmüş ve büyük bir direnişle şehadete ulaşmıştır. Özellikle bulunduğu Beytüşşebap alanında sergilediği hamlesel çıkışlarla Önder Apo'ya yoldaşlığı ve dönem ruhunu yakalamadaki düzeyini ortaya koyan bir yoldaştır. Onun yoldaşlığa ve değerlere bağlılığı, hiçbir zaman sarsılmayan yüksek kararlılığı, büyük cesaret ve mücadele azmi hepimize ve tüm Kürdistan gençliğine her zaman örnek olacak bir militan duruştur.

Onunla birlikte şehit düşen Demhat Peyas yoldaş da, Kürdistan'ın kalbi Amed'de şekillenen ve Amed gençliğinin Apocu ruhunu temsil eden, okuduğu Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi'nde gençlik öncüsü olarak önemli roller üstlendikten sonra gerilla saflarına katılmış, cesaretli, özverili, örnek bir militandı. Kendisi de komuta görevinde bulunan Demhat yoldaş, herkesin büyük bir güvenle yanında yer alarak, savaşmak istediği Mehmet yoldaşıyla birlikte büyük bir direniş gerçekleştirerek şehadete ulaşmıştır.

Rojîn Gewda yoldaş ise, çilekeş Kürt kadınının fedakarlığını, Özgürlük Mücadelesi içerisinde temsil etmede örnek bir militandı. Katıldığı günden bu yana geçen 21 yıllık mücadele sürecinde sergilediği mücadele çizgisi, tüm Kürdistan kadını için örnek bir pratiktir. O, cesareti, fedakarlığı, bitmek tükenmek bilmeyen dinamikliği, bir melek kadar dürüst, sade ve temiz yaşamıyla, Önder Apo'nun kadın kurtuluş çizgisinde yılmaz bir militan olduğunu ispatlamıştır. PAJK Meclis Üyesi ve YJA STAR Konsey Üyesi olan Rojîn yoldaşın mücadele aşkı, her zaman tüm Kürdistan kadını ve tüm Kürdistan gençliği için yol gösterecek bir perspektiftir. Yaşamı ve pratiğiyle kadın özgürlük mücadelesinde öncü bir militan olan Rojîn yoldaş, aynı zamanda savaşta yılmaz bir komutan olmayı başarmış, yiğit-militan bir Kürdistan kadınıdır.

Bu değerli şehitlerimizin anılarını, özgürlük mücadelemizi zafere taşıyarak yaşatacağımızın sözünü veriyoruz. Mehmet, Rojîn ve Demhatların mücadele ve yaşam çizgisi bizler için her zaman ışık tutacak düzeyde parlak ve şeffaf bir çizgi olarak, mücadelemizi başarıya taşıyacak tek doğrultudur. Tüm Kürdistan gençliğine yaşamlarıyla örnek olan bu yiğit insanların çizgisinde birleşmeye ve mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz.

Fiziki soykırımlarla karşı karşıya gelmiş Kürdistan halkı, Türk sömürgeciliği tarafından geliştirilen kültürel soykırımla tümüyle yok edilmek istenen bir halktır. Bu nedenle Kürdistan'da geliştirilen ulusal direnişle birlikte kültürel soykırıma karşı yürütülen mücadelenin de önemli bir yeri vardır. Kürdistan halkı, kültürel soykırıma karşı yürütülen mücadelede önemli bir emekçisini yitirmiştir. Kürt Dili ve Edebiyatı'nın büyük emekçisi ve mücadele militanı, yurtsever aydın olmada örnek bir profil çizmiş değerli şair-yazar Arjen Arî'nin elim bir hastalık sonucu yaşamını yitirdiğini üzüntüyle öğrenmiş bulunuyoruz. Değerli ailesi ve yakınlarına başsağlığı diliyor, acılarını paylaştığımızı belirtmek istiyoruz.

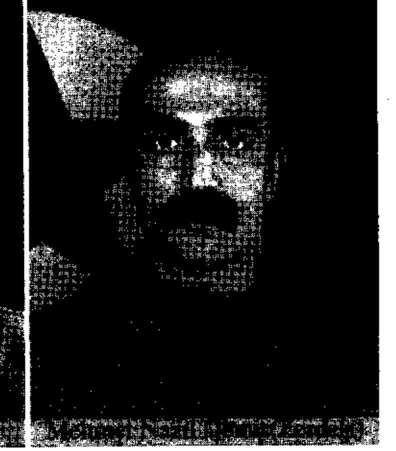

Esmer tenli kızın ağıtı

Tüm karanlıklara inat yaşamı seçen insanlar, her zaman arkalarında iz bırakırlar. Bıraktıkları izler sayesinde tarihe adlarını yazarak ölümsüzler diyarının yolcusu olurlar. Öyle bir iz ki bu, asla silinmez. Silmek istedikçe birileri, aksine yeniden parlayıverir on dördünündeki ay misali. Parlaktır bu iz. Karanlıkta yolunu bulmaya yarar, aydınlıkta ise seni kendine doğru çeker. Gılgameş'in ölümsüzlük otuna inat yeniden yaşatır yoldaşlarını, kendi ölüm biçimi ile. Karanlıklara inat aydınlatır tüm yürekleri. Bazen bir dağın zirvesidir konakladığı yer, bazen de gözyaşlarına boğulan bir annenin yüreğinin misafiridir. Davetsiz konuverir bir evin penceresine, özgürlük şarkısını okur şafaklara kadar. Şafak vakti geldiğinde, kendi özgürlük diyarlarına uçar gider. Gider de geri gelir zifiri karanlıklarda. Gelir konar donmuş yüreklerin penceresine. Bir nağme, bir ağıt yakar, yaktığı ağıtlarla uyutur yeni doğmuş çocukları.

Bu gece bir ağıt düşmüştü annesinin penceresine. Öyle bir ağıt ki yüreğini, bağrını yakıyordu. Öyle bir ağıttı ki İştarların diyarı Zagroslar'dan yükseliyordu. Yakılan ağıt çocuklarımıza ninni, annelerimize dudaktan düşmeyen nağme oluyordu bu gece. Ne kadar da uzun sürmüştü bu gecenin ninnisi, nağmesi. Ülkenin tüm çocukları can kulağıyla dinliyor bu ağıtı. Sakın; bana ağıtı sormayın. Ben ağıtı bilmem. Mevziden mevziye fırlayanı, çatışmadan çatışmaya koşanı bilirim, ama ağıtı bilmem. Sakın ha sakın, bana ağıtı sormayın. Mevziden mevziiye fırlayanı, barut kokusunu bilirim ama ağıtı bilmem. Sakın bana ağıtı sormayın!

İlk doğan çocuğun ağlayışına inat bir ninnidir almış başını gidiyor. İlk ağlayışları susturan bu ninni kimi anlatıyor bu gece, bilir misiniz? Esmer tenli, karakaşlı bir kızın hikayesini... Tüm ağıtlar bir hikayedir aynı zamanda. Dinleyin ülkemin tüm ağıtlarını, anlarsınız esmer tenli, karakaşlı genç kızların sevdasını. Her ağıt bir sevdanın, bir aşkın hikayesidir. Aşklarımız, hikayelerimiz bizi değil, bizler için kendi yaşamlarını feda edenleri anlatır. Ölüme giderken kendi ölüm biçimleri ile bizlere yeni yaşam imkanlarını yaratmak için giderler. Her bir ölüm yeni yaşamlara gebedir bu topraklarda. Ölümün adı, yeni yaşamdır her zaman. Bazen güneş olur, bazen yaşam. Bir bakarsın Rojîn olur bu yaşamın adı. Güneş ile yaşamın birleştiği noktadır Rojîn.

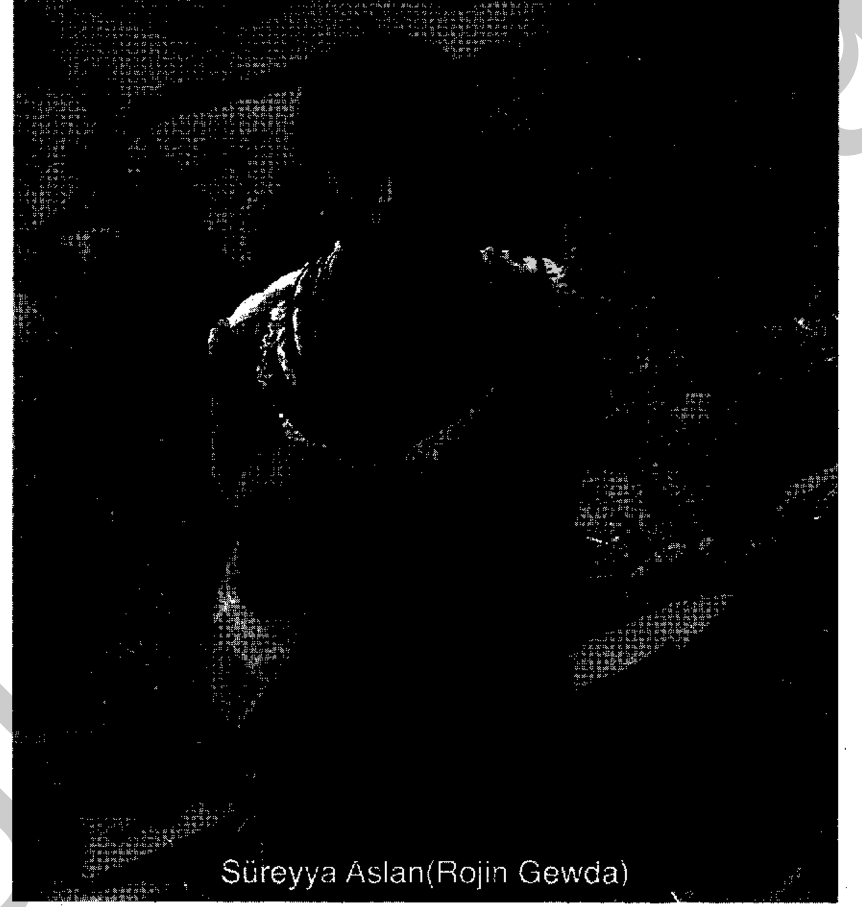
Ağıtı bilmem; Botan'dan doğan ve Zagroslar'dan batan güneşi, Cilolardan yaşama dönüşen Rojîn'i bilirim. Esmer tenli, karakaşlı, sevda gülüşlü bir kızı bilirim bu ağıtta. Yirmi yıla sığdırılmış bir hikayeyi anlatır. Güneşin batışından tan yeline kadar okur bu türküyü, okur da bitmez esmer tenli kızın hikayesi. Her akşam kuşlar yuvaya çekilirken, insanlar evlerine girerken, gerilla yeni hikayeleri yazmaya çalışırken ötmeye başlar guguk kuşu. Öter de bitmez, bitirmez şarkısını. Özgürlüğün şarkısı uzun derler ya, uzundur bu geceki özgürlük şarkısı. Şarkısı uzun, sevdası uzun, yolu uzundur Rojîn'in.

İhanet can çekişirken gülümser şafak vaktinde. Güler de ağlayanları susturur gülüşü. Yankılanır Çarçela'da, kahkahaya dönüşür Govendê'de. Ve halaya tutuşur Şemzînan'da. Bir çığlık olur ana karnında doğmamış çocuklara. Bir destan yazar Gever'in direnişinde. Mazlumlara, Kemal ve Hayrilere yoldaş olur gecenin zifiri karanlığında. Ağızdan ağza, nesilden nesile nağme olur dillerde. Anlatıldıkça anlatılmak istenen bir hikayeye dönüşür. Anlatmak yürek, almak ise cesaret ister. Yirmi yıla sığdırılmış bir sevdayı anlatmak, anlamak bilgelik ister.

Kısa bir ömre sığdırılmış koca bir sevdayı anlatmak ister yürek. Dile gelmez sözcükler; düğümlenir kalır bedende. Hasret ve özlem olup akar daha doğmamış bebelerin çığlıkları. Susar da anlatmaz türkü yürekli esmer kızın hikayesini. Sevdasını sırtlar gider Rozerin, Çiçek tebessüm ile karşılar onu. "Daha değil, daha değil çok erken" diyor Nuda. Tüm ağıtlara, haykırışlara inat gider de vedalaşmaz Rojîn. Çünkü bilir her ayrılığın bir buluşması vardır. Bilir de buluşma gününü öyle gider. Buluşur, yeniden yaşam olur, akar yoldaşa, güneşe ve umuda doğru. Duymayanlar duysun, konuşamayanlar dile gelsin, canlar ölüme yatmasın ister bu ağıt.

Bir zamanlar esmer tenli bir kız tanıdım; güneş tadında sıcak, ay kadar parlak. Bir kız tanıdım; savaşın ve korkunun üstüne yürürken güzelleşen. Bir kız tanıdım; şafak vaktinde umudu sırtlayarak özgürlüğe yürüyen. Bir kadın gerilla tanıdım savaşa komuta eden, binlerce kez ölüme meydan okuyan. Yenerek ölümü, yaşam yaratan bir kadın tanıdım. Bir kadın kadar içten ve sıcak, bir kartal kadar keskin bakışlı, bir dağ kadar sağlam duruşlu bir kız tanıdım, bir zamanlar bu diyarlarda. Adı Rojîn! Rojîn Gewda diye bilinir. Bir kız tanıdım, gün batımında özgürlüğe selam duran.

Bir iz daha bırakıldı tarih sayfaları arasında. Bir tarih yazıldı Zagroslar'ın eteğinde. Rojîn tarih yazdı, tarih Rojîn'e sahne oldu bugün. Tüm yürekler halaya durur Govendê'de. Botan kucak açmış esmer kızı bekler. Hoşçakal karanlık gecelerimin şafak vakti!. Hoşçakal sevdaların umudu!

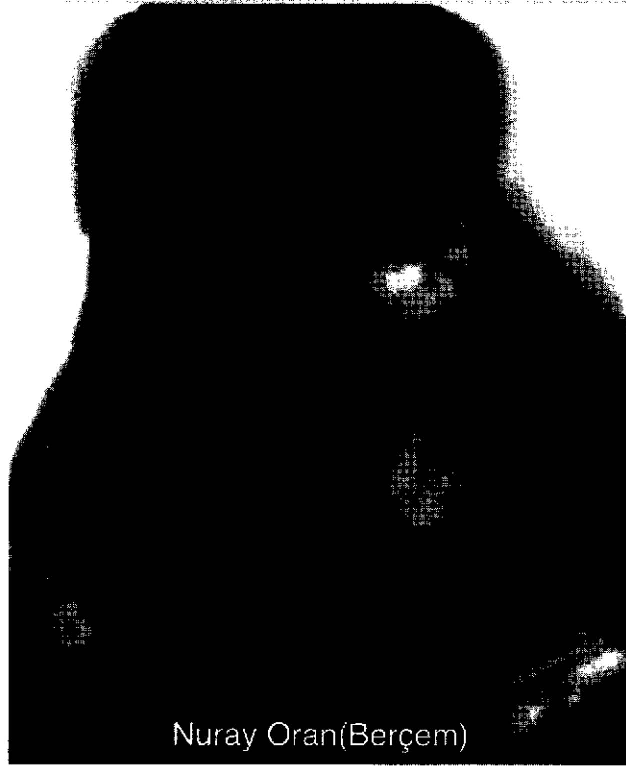

Süreyya Aslan(Rojin Gewda)

Umudun, sevginin, onurun bileşkesi!

Tarih; 16 Nisan 1999... Dêrsim'in Dinar vadisine 14 can düşer, 14 çiçek ekilir. Bu canlardan ve çiçeklerden biri Berçem'dir. Berçem 1980 yılında Hozat'ta doğar. 12 Temmuz 1995 yılında Hozat'ta gerillaya katılır. 16 Nisan 1999 yılında Dersim'in Dinar vadisinde eylem sonrası çıkan çatışmada 13 yoldaşıyla birlikte şahadete ulaşır. Ve bugün şehadetinin 13. yıldönümü. Berçem'in ve 13 yoldaşının şahsında tüm devrim şehitlerinin önünde saygıyla eğiliyorum. Anılarına bağlı kalacağımın ve mücadelelerini yükselteceğimin sözünü veriyorum.

Tarih; 30 Aralık 2011... Dêrsim'in Rabat vadisine 8 can düşer, 8 çiçek ekilir. Bu canlardan ve çiçeklerden biri Aziz'dir. Aziz, 1970 yılında Hozat'ta doğar. 1972 yılında ailesi Dêrsim'den Kayseri'ye sürgün edilir. 1993 yılında İstanbul'dan gerillaya katılır. 30 Aralık 2011 yılında Dêrsim'in Rabat vadisinde ikan çatışmada 7 yoldaşıyla birlikte şehadete ulaşır. Aziz, Berçem'in yeğenidir. Berçem, Aziz'in küçük teyzesidir. Aziz ve 7 yoldaşının şahsında tüm devrim şehitlerinin önünde saygıyla eğiliyorum. Anılarına bağlı kalacağımın ve mücadelelerini yükselteceğimin sözünü veriyorum.

Mehmet Güneş(Aziz)

Nuray Oran(Berçem)

Acı ayrılığın içimde açtığı büyük boşluğa dalınca önce şöyle bir inanılmaz ürkekleşiyorum. Bir an bu büyük boşluğun doldurduğu özlem denizinde yüzmeyi beceremiyorum. Özlem denizinde sağa sola sürükleniyorum. İlahi bir gücün beni kıyıya atmasını arzuyla diliyorum. Ve derken denize karışan yeni bir nehrin akıntısıyla birden cesaret buluyorum. Özgür zamanların anlamını akıtan bu nehir, özlemi içinde eriterek var olan boşluğu anlamla dolduruyor. Anlam acımı hafifletiyor, anlam uzaklığın dayanılmaz acısını dindiriyor, anlam bana büyük bir güç ve irade oluyor. Anlam özgürlük bilincimi keskinleştiriyor, mücadele azmimi büyütüyor.

Bilir misiniz bilmem, ama bazı acıların kelimeleri de kalemi de farklı olur. Her acının kimliği aynı olmaz. Her acı aynı yerden çıkmaz, aynı yataktan akmaz, aynı denize karışmaz. Bazı acılar vardır ki kirli kalemlerin sildiği zamanların özleminden fışkırır, paralel, ama özgür zamanların içinde yatağını oluşturur ve suları masmavi denizlerde acısız yaşamlar doğurur.

Gidenlerin yokluğu acıtır insanı, büyük bir boşluk yaratır yüreğin derinliğinde, ama bu öyle bir boşluktur ki, içine gizlediği anlam damlalarıyla asi ruhları çoğaltıp durur. Gidenin gidişiyle doğurduğu anlam, hemen olmasa da kısa bir süre sonra o boşluğu doldurur. Anlam yeni bir can olur, acıya teselli olur, yaşam olur milyonlara!

Yaşamın tüketildiği zamanlara yaşam olmak yüreklerden derin acıyı siler, ayrılık özlemini dindirir, boşluğu kapatır, mesafeyi kaldırır, canı cana kavuşturur. Özgürlüğe, sevgiyi, bağlılığı, tutkuyu daha bir harlatır ve daha bir büyütür.

Bilir misiniz bilmem, ama her devrimcinin şehadeti yeni bir yaşam yaratır. Devrimci öldükçe çoğalır, öldükçe yaşar. Ölümü, her ölüme benzemez. O ölürken yeniden doğar, çoğalır, yayılır. Ölümü çoğalmayı, yücelmeyi, büyümeyi getirir. Ölümü, uğruna ölecek kadar sevdiği yaşama, milyonların bağlılığını, inancını, direncini getirir. Ölümü özgürlük direnişini besler, büyütür. Ölümü özgürlük mücadelesine özsu olur, zalime ise azrail olur.

Berçem Nisan kadar güzel, coşkulu, heyecanlı, cesur, asi, gururlu! Umudun, sevginin, onurun bileşkesi! Berçem, Nisan'ın başını kaldıran ilk çiçeği, patlayan ilk tomurcuğu, kaynağını yararak fışkıran ilk suyu, yüzleri okşayarak esen ilk rüzgarı, yeşillenmiş toprağa düşen ilk yağmur damlası!... Berçem, uçurumlarda sesi yankılanan Dersim kadınının intikam nişanesi, umut, güven ve huzur abidesi!..

Aziz, Aralık karı kadar temiz ve pak! Ak ve duru! Adı gibi Aziz, adı gibi soylu, onurlu, yiğit! Ülke özlemiyle büyüyen, katliam hikayeleriyle gelişen, sürgünlere alışamayan alışmayı ihanet sayan insan güzeli bir insan!.. Hasret dolu yılların ardından ekilmek için gitti Dêrsim'e, eksiğini gidermek, tamamlanmak için. "Eksiğim, Dêrsim'de büyüyemediğim için eksik hissediyorum kendimi, tamamlanmalıyım" diyordu. Evet dediği oldu, tamamlandı can yoldaşım! Tamamlandı tüm yoldaşlarının halkının sevgilisi, katledilen Dersim, Kürdistan insanının intikam, umut, onur abidesi!..

Berçem Dinar'da, Aziz Rabat'ta düştü toprağa! Birbirine yakın, birbirine dost, birbirine yoldaş! Yoldaşlarıyla birlikte verdikleri direniş Dêrsim'e, Kürdistan'a taze bir kan, taze bir soluk oldu! Direnişleri onurlu Kürt'ün direniş geleneğine yeni bir damar, yeni bir can oldu! Direniş büyüdü, direniş güçlendi, direniş özgür yaşamı doğurmaya bir adım kaldı!

Tekrardan anıları önünde büyük bir saygıyla sevgiyle eğiliyorum. Mücadelelerini özgür ve demokratik yaşam sistemiyle zafere taşıyacağımızın sözünü veriyorum.

PKK'NİN TARİH İÇİNDE YARATTIĞI DEĞERLER VE 34. YIL MÜCADELESİ

Hareket ve halk olarak PKK'nin 35. yılına Devrimci Halk Savaşı hamlesinin yakıcı ateşi içinde giriyoruz. Başta İmralı direnişi olmak üzere dağda, sokakta, zindanda her yerde topyekün bir direniş konumundayız. Bu temelde 34. parti yılının da daha önceki yıllarda olduğu gibi Önderlik ve şehitler çizgisinde büyük bir mücadeleyle dolu geçmiş olması bize kıvanç vermektedir. Bu nedenle 34. yıl mücadelesinin aydınlatıcılığında Önderlik ve parti gerçeğini daha iyi ve derinden anlamak ve özümsemek gerektiğini ifade ediyoruz.

34. yıl mücadelesinin dersleri bize neyi öğretiyor? Çok net bir biçimde görülüyor ki Önderlik ve PKK gerçeği her şeyden önce bir devrim ve direniş ruhudur. Bu, büyük bir coşku, azim, umut, irade, kararlılık ifade ediyor. Bu ruh, her türlü zorluğu yenmeyi, her türlü engeli aşmayı ve adeta yoktan var etmeyi içeriyor. Bu ruh sürekli bir mücadele, değişim ve dönüşüm çağrısı oluyor. Biz buna Apocu direniş ruhu diyoruz. PKK'nin fedai direniş ruhunu oluşturuyor. Unutmayalım ki, bu ruhun temelinde her türlü baskı, katliam ve sindirme saldırılarına karşı büyük Önderliksel doğuş gerçeği var. Bu, özgürlüğe ve demokrasiye bağlılığın, şehitlerin anılarına doğru sahip çıkma ve cevap oluşturmanın gerçeği oluyor. Bu ruh, ***Hakiler*** şahsında Kürdistan'a çağırıyor insanı. Bu ruh, ***Halil Çavgunlar*** şahsında Apocu çizgide partileşmeyi ve direnmeyi emrediyor. ***Mazlumların, Hayrilerin, Ferhatların*** şahsında her türlü faşist soykırımcı gericiliğe karşı son nefesine kadar Apocu çizgide özgürlük için direnmeyi ve kazanmayı temsil ediyor. ***Agitlerin, Beritanların*** şahsında gerillalaşmayı ve özgürlük savaşını her alanda geliştirmeyi içeriyor. Bu ruh serhildan oluyor; başta kadınlar ve gençler olmak üzere Kürt halkının özgürlük için ayağa kalkışını ifade ediyor. 34. parti yılında da hepimizi cesur, fedakar kılan, büyük direnişe çeken, her türlü zorluğa ve engele karşı yılmadan savaştıran işte bu Apocu direnme ruhu oluyor. Bu ruh, Önderlik ve şehitler gerçeğimizin ortaya çıkardığı doğruyu, iyiliği ve güzelliği yaratarak Kürdistan'da yeni bir yaşamın olabileceğini kanıtlayan gerçeklik oluyor.

"Önder Apo "PKK'lileşelim savaşı kazanalım" dedi. İşte bu şiar tam da 35. PKK yılı için geçerlidir. PKK'lileşildiği ve bu temelde gerillalaşıldığı oranda büyük mücadele verilebileceği ve zafer kazanılacağı açıktır. O halde 34 yıllık PKK tarihinin zengin derslerini çıkartarak partileşmeyi, gerillalaşmayı sağlayalım ve bu temelde 35. parti yılını Önder Apo'nun ve Kürdistan'ın özgürlüğü doğrultusunda kesin zafer yılına dönüştürelim"

"Düşünürken yapan yaparken düşünen tarz"

Diğer yandan 34. mücadele yılının dersleri bize öğretiyor ki PKK gerçeği bir bilinç ve aydınlanma gerçeği oluyor. Önder Apo'nun "Kürdistan sömürgedir" diye yaptığı iki kelimelik tespitin aydınlatıcılığından tutalım da 34. parti yılında gerçekleştirilen büyük Devrimci Halk Savaşı hamlesinin aydınlatıcılığına kadar PKK'nin büyük bir aydınlatma, gerçekleri açığa çıkartma, karanlıkları yok etme hareketi olduğu netçe görülüyor. Bu elbetteki bilinçle oluyor, iradeyle oluyor, aydınlanmayla ve aydınlatmayla gerçekleşiyor. Bu anlamda PKK gerçeği büyük bir bilinç, inanç ve akıl işi olarak ortaya çıkıyor.

Yine 34. yıl çerçevesinde baktığımızda PKK'nin başlı başına bir yeni ve devrimci tarz, değişim ve dönüşüm gerçeği olduğunu görüyoruz. Bu tarz ki Önder Apo'nun deyimiyle yoktan var eden, deyim yerindeyse, taşı eriten, iğne ucuyla gelişme yaratan, zorluk, engel, yokluk tanımayan büyük bir değiştirici, dönüştürücü hamle tarzını ifade ediyor. Önder Apo bunu "düşünürken yapan, yaparken düşünen tarz" olarak tanımladı. Süreçleri birbirinden koparmayan, çalışmaları bütünlüklü ele alan, büyük bir yoğunlaşma, istek ve çabaya dayanan mücadele tarzı oluyor bu. Bir çift doğru söz, sağlam bir duruş, normal bir irade ve çaba ile büyük gelişmeler yaratmayı ifade ediyor. Buna Kemal Pir tarzı diyoruz. Eğitimi, örgütlenmeyi ve eylemi iç içe geliştiren, süreçleri asla birbirinden koparmayan, hepsini iç içe, birlikte yürütmeyi bilen bir zafer tarzı, başarı tarzı oluyor. Unutmayalım ki, bu tarz, sıfırdan başlayarak Kürtleri bugün özgürlük için topyekün direnen bir halk gerçeği haline getirdi. En zor koşullarda mücadele etmeyi ve en az imkanla büyük gelişmeler yaratmayı bildi. Büyük dengesizlik, eşitsizlik içerisinde adeta karıncanın fille savaşması gibi bir gerilla gelişimi içerisinde mücadele edip faşist sömürgeciliği gerileterek Kürt halkının özgürlüğünü geliştirmeyi bildi.

Bu tarzın diğer büyük bir özelliği hamlesel olmasıdır. Önder Apo başlangıçta çok fazla belli olmayan, gösterişli bulunmayan, ama sonunun büyük bir başarı ve zafer getireceği bir süreç olarak tanımladı PKK hamlelerini. Neden başlangıçta iddiası az, gösterişli değildir? Çünkü zor koşularda gelişiyor, zayıflıklar ve imkansızlıklar içinde ortaya çıkıyor. Ortalama insanın göremediği ve fark edemediği bir durumda başarı doğup gelişiyor. İşte burada büyük öngörü var, irade var. En küçük bir umut ışığını yakalayarak oradan büyük bir zafer yaratılabileceğine dair derin bir inanç ve yüksek bir kararlılık söz konusu.

Bu hamleci ruh yine Önderliksel doğuş gerçeğiyle bağlıdır. Unutmayalım ki Önderliksel çıkış Türkiye devrimci gençlik hareketinin 12 Mart faşizmi tarafından ezilip bastırılmaya çalışıldığı süreçte küçük umut ışıklarını görüp, bunlara sahiplenerek devrimci çıkışı devam ettirme kararlılığı olarak doğdu. Önderliksel doğuş daha üçüncü yılında Kürdistan'a dönüşü gerçekleştirdi. Doğuşunun altıncı yılında da kendisini PKK gibi özgürlük mücadelesine her bakımdan öncülük etme vasıflarına sahip bir devrimci parti haline getirdi. PKK, Hilvan-Siverek direnişi gibi yetmişler Kürdistan'ında büyük önem arz eden bir mücadele içerisinde doğuşunu başardı. PKK, resmen kuruluşunun 4. yılında 12 Eylül faşist sömürgeciliğine karşı zafer kazanan büyük zindan direnişini geliştirdi. Kuruluşunun 6. yılındaysa zindan direnişini dağa taşırarak faşist soykırımcı rejime karşı 15 Ağustos gerilla atılımını örgütledi. PKK'nin resmen kuruluşunun 12. yılında ise Ulusal Diriliş Devrimi gerçekleşti. PKK, Kürt halk serhildanı temelinde Kuzey Kürdistan'da Ulusal Diriliş Devrimi'nin başarısını örgütledi ve yönetti. Kuruluşunun 20. yılında uluslararası komplo saldırısına karşı özgürlükçü değerleri korumak ve savunmak üzere büyük bir direnişi örgütledi. Resmi kuruluşunun 34. yılında da Kürt sorununun demokratik özerklik çözümünü gerçekleştirmeyi hedefleyen, Önder Apo'nun ve Kürdistan'ın özgürlüğünü amaçlayan büyük bir Devrimci Halk Savaşı hamlesini örgütleme ve yürütme gücünü ve cesaretini göstermiş bulunuyor.

Aslında bunlar bazı temel süreçlerin ifade edilmesi oluyor. Gerçekteyse PKK'nin her anı, her sözü, her eylemi bir yeni çıkışı, yeni bir hamle yapmayı ifade ediyor. 34. yıl mücadelesi hamlesel tarzın Kürdistan gerçeğinde gelişme yaratıp sonuç aldığını netçe gösteriyor. Yeni bir parti yılına girerken bu çerçevede PKK'nin 34 yıllık mücadele derslerini açığa çıkartmak ve özümsemek kesinlikle gerekiyor. 35. yıl mücadelesinin başarısı bu ders çıkartmayı ve özümsemeyi derinliğine yapmaya bağlı oluyor. Bunun için de PKK'nin 34 yıllık büyük mücadele tarihinin her dönemi üzerinde, bu mücadeleyi geliştiren büyük önderlerin, kişiliklerin ölçü ve özellikleri üzerinde derinliğine durmak, yoğunlaşmak, onları anlamaya, bilince çıkartmaya ve özümsemeye çalışmak gerekiyor.

"PKK'lileşelim savaşı kazanalım"

Biz çok iyi biliyoruz ki PKK bir Önderlik partisidir, PKK bir şehitler partisidir. Bir Önderliksel hareket, felsefik ve ideolojik çizgi hareketidir. PKK'nin doğru anlaşılıp özümsenmesi Önderlik ve şehitler gerçeğinin anlaşılıp özümsenmesi demektir. Bu bakımdan da 34 yıllık mücadelenin derslerini çıkartıp özümserken aynı zamanda Önderlik ve şehitler çizgisini özümsemek, bu temelde derin bir eleştirel özeleştirel sorgulamayla kendini yenilemek, çizgi militanı, çizgi devrimcisi haline getirerek yeni mücadele yılına hazırlamak şarttır. Yeni bir parti bayramını yaşarken tüm yoldaşlar Önderlik ve şehitler gerçeği karşısında derin bir özeleştirel sorgulamayla kendilerini yenilemeyi, Apocu ruha sahip büyük bilinç ve kararlılığa ulaşmış, yoktan var etmeyi sağlayan devrimci atılım tarzını kazanmış hale kendisini getirmelidir. Hakilerin, Kemallerin, Hayrilerin, Agitlerin, Beritanların, Zilanların ölçü ve özellikleriyle kendisini donatarak sağlam bir parti militanı, Apocu militan haline gelmeyi mutlaka başarmalıdır. Bazı biçimlerde örneği görülen zayıf, güçsüz, ürkek, kaygılı, hesapçı, süreci öngöremeyen, zorluklar ve engeller karşısında adım atamayan, yetersiz konumlar içinde olmak bir PKK militanına, Apocu militana kesinlikle yakışmaz. Bu duruş Önderlik ve şehitler gerçeğimizle kesinlikle çelişir. Hiç kimse zayıflığa, hataya, eksikliğe, geriliğe sığınarak kendisine özgürlük mücadelesi içerisinde yaşam yeri aramamalıdır. Özgürlük hareketi açısından en tehlikeli ve zarar verici bir duruş olmaktadır.

Bütün bu durumları aşmak PKK'nin 34 yıllık şanlı tarihinin zafer yaratan devrimci ruhunu özümseyerek, özellikle de 34. mücadele yılının Devrimci Halk Savaşı hamlesinin çıkardığı büyük fedai ruhunu; ***Erişlerin, Andokların*** ruhunu özümseyerek 35. yıla yönelmek tüm parti militanlarının temel tutumu olmalıdır. Partileşerek ve gerillalaşarak yeni süreci kazanacağımızı herkes çok iyi bilmeli. Önder Apo "PKK'lileşelim savaşı kazanalım" dedi. İşte bu şiar tam da 35. PKK yılı için geçerlidir. PKK'lileşildiği ve bu temelde gerillalaşıldığı oranda büyük mücadele verilebileceği ve zafer kazanılacağı açıktır. O halde 34 yıllık PKK tarihinin zengin derslerini çıkartarak partileşmeyi, gerillalaşmayı sağlayalım ve bu temelde 35. parti yılını Önder Apo'nun ve Kürdistan'ın özgürlüğü doğrultusunda kesin zafer yılına dönüştürelim.

PKK'nin 33 yıllık tarihinin zengin, eğitici derslerini çıkartmak kadar özellikle 34. yıl mücadelesinin derslerini daha ayrıntılı çıkartmaya ve özümsemeye kesinlikle ihtiyaç var. Çünkü 34. yıl mücadelesinin önceki 33 yıllık mücadelenin toplamına bedel düzeyde bir mücadele olduğunu insan söyleyebilir. Dikkat edilirse başta Önderlik olmak üzere, halk, demokratik siyaset, zindan ve gerillanın topyekün direnişi söz konusu olmuştur.

34. parti yılının her anı baştan sona kapsamlı bir savaş süreci olarak yaşanmıştır. 2011-2012 kışını mücadele tarihimizin en zorlu geçen kışlarından birisi olarak yaşadık. Ortadoğu'daki çatışmalı sürece dayanan ve 12 Haziran seçim sonuçlarından güç alan AKP hükümetinin bu kış sürecine parti ve gerilla güçlerimizi ezip, tasfiye etmeyi, marjinal konuma düşürmeyi dayattığını biliyoruz. AKP hükümetinin 2012 Martı'na kadar PKK'yi etkisiz hale getirerek kendisini Ortadoğu mücadelesinde en büyük güç konumuna ulaştırmayı hedeflemiş olduğu tartışmasızdır. Bu temelde iç dış tüm gericiliği arkasına alarak Önderliğimize, halkımıza, parti ve gerilla güçlerimize karşı topyekün bir saldırı yürüttüğü açıktır. Böyle bir saldırı sonucundadır ki Cudî, Besta, Garzan, Amed, Erzurum, Dersim çatışmaları yaşanmıştır.

Devamı 17'de